

Ett program för att bevara Sverige svenskt. (Programmet skrevs troligen 1985 som ett inlägg i den uteblivna samhällsdebatten om vilken framtid svenska folket skulle gå till mötes)

ALLMÄN MÅLSÄTTNING

Bevara Sverige Svenskt kräver en ny befolkningspolitik, en konstruktiv politik för Sveriges bästa.

Sverige måste förbli svenskt för att kunna stå sunt och livskraftigt, fritt och självständigt. Svenska folket måste förbli ett folk, som känner nationell samhörighet över parti- och andra särintressen. Sverige får inte splittras i ett myller av skilda nationaliteter, utan Sverige måste vara och förbli en nation. Detta är alla betjänta av, också vår omvärld. Ja, världen i dess helhet. Endast en nations inre styrka, uppburen av en vilja till fred och samförstånd med omvärlden kan ge den inre stabilitet, som kan undanröja de oroshärdar, som leder till konflikter och utmynnarn i krig. Inre styrka ger yttre stabilitet.

Alltså: Den nuvarande ansvarslösa och farliga invandringspolitiken måste hejdas, och begångna misstag rättas till. Dagens invandrings- och flyktingpolitik med dess klart proklamerade syfte, att förvandla ett länge enhetligt Sverige till ett splittrat land - "ett mångkulturellt samhälle" - måste radikalt förändras.

Därför behövs BSS som ett samlande uttryck för en patriotisk vilja att rädda Sverige undan splittring och förfall. BSS står på folklig grund över partigränserna. BSS vädjar till förnuftet och klokheten.

GEMENSAMMA RÖTTER, SVERIGES STYRKA

Sedan flera hundra år, ända sedan vårt folks nationella medvetande började väckas, har Sverige haft en ovärderlig tillgång: En i stort sett homogen befolkning. Ett enat och enigt folk bortom den närmaste släktgemenskapen och de provinsiella särdragen. Sveriges folk har varit rotad vid samma stam, genomgått gemensamma öden och haft gemensamma förhoppningar om en ljusare framtid. Detta har skapat och stärkt den nationella identiteten, känslan och vetskapen att utgöra en länk i nationens utveckling.

Vi svenskar har fått ett dyrbart arv att förvalta: Den nationella samhörigheten, som är både en verklighet och ett livsbehov. I tider av fred och välgång beaktar vi kanske inte detta vårt arv, utan hemfaller åt klagan och grälsjuka om smått och oväsentligt. Men i stunder av fara, då Sverige hotats, har vårt folk spontant och med hänförelse gått samman och slutit upp nära nog mangrant bakom de gemensamma nationella värdena, bilagt konflikter, upphört med gnöl och gnäbb för att tjäna fosterlandet. Under andra världskriget mötte det inga oöverstigligen svårigheter att överbrygga de gamla partimotsättningarna och bilda en stark samlingsregering, bakom vilken hela folket solidariskt slöt upp från vänster till höger i nationell enighet. Den folkliga enigheten fanns nämligen. Försvaret mot yttre och inre fiender blev en hjärtesak. Viljan att försvara frihet och nationellt oberoende fick sin näring ur svenska folkets gemensamma rötter och historiska ödesgemenskap. Folket ville överleva.

Sverige har i snart 170 år förskonats från krig och undsluppit inbördeskrig och revolutioner, där hat och passioner driver broder att döda broder. Se Finland 1918 och Spanien på 30-talet, eller i vår tid det av främmande soldatesk förhärjade Libanon, tidigare kallat Mellanösterns pärla. Trots att vårt folk länge var armt och fattigt, trots översåtligt förmynderi, främmande fogdevälde, och trots de ledande klassernas förtryck, kunde ändå en storartad ekonomisk och social utveckling ske fredligt och konstruktivt. Detta främst tack vare just den stora nationella samhörigheten och frånvaron av partisekteristiska folkminoriteter. Vi var eniga och kunde enas.

Sveriges stora framsteg är svenska folkets verk. Det Sverige, som utvecklats på gott och ont, och som vi känner stolthet och tacksamhet över, är ett resultat av våra förfäders arbetsinsatser, av deras flit och samarbetsvilja. Naturligtvis också av de stora svenskar, som trätt fram ur

folkdjupen, genierna och snillena, som är särskilt uppfinningsrika och idérika, banbrytande genom sin tro på sin sak, sin fyndighet och påhittighet att lösa problem, som andra funnit olösliga. Men vi får inte förhäva oss i nationell självtillräcklighet, utan ständigt ha i minnet den tacksamhetsskuld vi står i till vår omvärld, varifrån vi fått många värdefulla idéer och impulser. Sverige är en del av Norden, av Europa.

JA TILL BEGRÄNSAD INVANDRING - NEJ TILL MASSINVANDRING

Sverige har länge kunnat undgå främmande minoriteter, bortsett från samerna längst i norr och tornedalsfinnarna. Vårt länge fattiga, geografiskt avlägsna land med sina långa, ofta stränga vintrar och korta dagar lockade inte främlingar att söka sig hit, där hårt arbete krävdes, och föga vinning stod att få för lycksökare. Men naturligtvis har även Sverige haft invandrare, främst köpmän, skickliga hantverkare och experter på skilda områden. Det var tyskar, valloner, balter, finska nybyggare och skottar. Men man bör observera, att dessa invandrare genomgående kom från etniskt och kulturellt närbesläktade länder inom den gemensamma europeiska kulturkretsen. Därför kunde de relativt snabbt acklimatisera sig. De blev försvenskade, samtidigt som vi svenskar vitaliserades av det lagom främmande inslag i måttligt omfång, som de medförde till vårt land. Detta var en i alla väsentliga avseenden berikande invandring.

En berikande invandring är sålunda en både begränsad och kvalificerad invandring av personer från kulturellt och etniskt närbesläktade folk, av människor, som är både motiverade som invandrare och assimilerbara. Exempel på sådan berikande invandring till Sverige närmast före och efter andra världskriget är i främsta rummet de tyska och österrikiska flyktingarna liksom de baltiska, den nordiska arbetskraftsinvandringen och även en del av den italienska i slutet av 40- och början av 50-talet.

Men en oreglerad eller av missriktad ideologisk välvilja okvalificerad införsel av omotiverade invandrare från främmande eller starkt avvikande kulturer är inte berikande, utan tvärtom en belastning. Svårare ju större denna invandring är. Det är just den okvalificerade och svårassimilerbara invandring, som skett till Sverige med accelererat tempo sedan mitten av 60-talet. Samtidigt har de nationellt och socialt upplösande effekterna av denna invandring accentuerats genom den ansvarslösa invandringspolitiken: Att dessa invandrare ekonomiskt och politiskt understöds och uppmuntras att bibehålla sitt främlingskap som en social rättighet i Sverige.

INVANDRARE OCH UTLÄNNINGAR

Då den nuvarande invandrings- och flyktingpolitikens förespråkare och vapendragare mer eller mindre avsiktligt blandar ihop begreppen invandrare och utlänningar, hävdar BSS nödvändigheten av att särskilja dessa begrepp.

Att skilja klart på invandrare och utlänning.

Invandrare är endast de utlänningar i Sverige med permanent visum, som själva valt att komma hit för att arbeta och leva med viljeinriktningen att anpassa sig efter svenska förhållanden i en positiv anda. Invandrare vill bli svenskar.

Utlänningar är utländska medborgare i Sverige med tillfälligt visum, som besöker vårt land eller, som vistas här av skilda skäl, men inte har för avsikt att etablera sig och anpassa sig efter svenska förhållanden. Utlänningar är främmande gäster.

PRAKTISK INVANDRINGSPOLITIK

1. Endast etniskt besläktade människor från kulturellt närstående länder skall principiellt kunna accepteras som invandrare i Sverige. Detta för att förebygga raskonflikter och uppflammande rashat i det svenska samhället. Endast i speciella fall skall undantag här kunna beviljas.

2. Invandrare skall endast kunna komma in i Sverige, sedan de erhållit arbets- och uppehållstillstånd hos svenska legationen i respektive hemland.

3. Så länge arbetslöshet råder här i landet, skall svenska myndigheter endast i undantagsfall lämna arbets- och uppehållstillstånd till utländska medborgare. Efterfrågade specialister tillhör dessa undantag och skall i främsta hand kunna erbjudas temporär anställning.

4. Invandrare med utländskt medborgarskap, som i Sverige döms till fängelsestraff för grov brottslighet, skall berövas sitt uppehålls- och arbetstillstånd och utvisas ur riket på livstid. Svenska regeringen skall sluta avtal angående detta med varje land varifrån utvandring till Sverige sker. Vid ansökan om arbets- och uppehållstillstånd skall vederbörande noga upplysas om detta.

5. Invandrare med utländskt medborgarskap, som i Sverige döms för lindrigare brott, kan efter avtjänat straff eller erlagda böter söka svenskt medborgarskap, varvid tiden före och under straffets avtjänande ej räknas personen till godo.

6. Invandrare, som i riket vistats i 7 år och därvid arbetat under minst 4 år samt fullgjort sina skattskyldigheter och upprätthållit en allmänt hedersam vandel, kan erhålla svenskt medborgarskap efter att ha uppvisat nöjaktiga kunskaper i svenska språket i tal och skrift. Invandrare från de nordiska länderna skall emellertid kunna erhålla svenskt medborgarskap redan efter tre års vistelse i riket, därvid två år i förvärvsarbete med fullgjorda skattskyldigheter.

7. Invandrare skall ha samma sociala skyldigheter och rättigheter som svenskar, varken mer eller mindre - med ett viktigt undantag: Invandrare utan svenskt medborgarskap skall ej ha rösträtt till riksdagsval. Därav följer att värnplikt ej heller kan avkrävas dem.

8. Upphålls- och arbetstillstånd för utlänningar skall maximalt ges för ett år i taget och därefter förnyas efter särskild prövning. Utlänningar, som uppehåller sig i Sverige utan gällande uppehållstillstånd eller arbetstillstånd skall omedelbart förpassas ur riket.

9. För utlänning, som ingått äktenskap med svensk medborgare eller ingått seriös familjebildning, skall särskild hänsyn tas beträffande uppehålls- och arbetstillstånd.

10. Inga utlänningar - utom främmande staters representanter, anställda i utländska dotterbolag i Sverige, forskare, specialister, fackmän och gäststuderande - skall kunna sammanhängande vistas i riket i längre än tre år, med undantag för dem, som skaffat sig familjeanknytning här i landet. Upphållstillstånd skall ej förnyas åt utlänning, som är arbetslös mer än tre månader eller saknar medel för sitt uppehälle.

11. Inget statligt eller kommunalt ekonomiskt stöd skall utgå till invandrarorganisationer, invandrapublikationer eller utländska föreningar och klubbar.

GÄSTSTUDERANDE I SVERIGE

1. Antalet studerande utlänningar vid svenska universitet, högskolor och andra högre läroanstalter måste radikalt minska. Kvotering måste införas, så att antalet utländska studenter inte får utgöra mer än 5 procent av totala antalet studerande vid varje läroanstalt, varvid inte skall inräknas studerande från våra nordiska grannländer och inte utbytesstudenter.

2. Gäststuderande i Sverige får teckna privat sjukförsäkring för att vid sjukdom kunna erhålla läkar- eller sjukvård i riket.

3. Gäststuderande i Sverige skall själva bestrida sitt uppehälle, men i vissa kvalificerade fall kunna erhålla studielön genom statliga stipendier.

4. Varje gäststuderande måste förbinda sig att efter avlagd examen lämna Sverige, då fast anställning här ej kan anskaffas på meritbasis.

5. Gäststuderande - liksom utlänningar - får ej i Sverige själva arrangera politiska demonstrationer, men om politisk verksamhet bedrivs, skall detta ske i föreningar och klubbar, där protokoll skall uppgöras och vara underkastad offentlig insyn.

6. Skälen till att antalet utomnordiska gäststuderande radikalt måste minskas är följande:

a. I den ekonomiska krisens Sverige med ständigt växande budgetunderskott och mångmiljardskulder till utländska långgivare, och där åtstramning inom den offentliga sektorn krävs i allt större omfattning, har vårt land helt enkelt inte råd med att låta tiotusentals främmande studerande ta upp dyrbara platser vid våra högre läroanstalter.

b. Det stora antalet utländska gäststuderande med obefintliga eller bristfälliga kunskaper i svenska språket bidrar till att göra den högre undervisningen ineffektiv och ofta kvalitativt undermålig också för de svenska studenterna. Detta är ett allvarligt slöseri med det dyrbaraste kapital vårt land har: Den studiebegåvade ungdomens utbildningskvalitet såsom en investering i landets kulturella och ekonomiskt/tekniska framtid.

c. Till detta kommer självfallet att det nuvarande stora antalet utländska gäststuderande upptar dyrbara platser för studieintresserade svenska ungdomar.

FLYKTINGPOLITIK

Sverige bör självfallet ta emot ett begränsat antal flyktingar och under vissa förhållanden vara flexibel nog att kunna öka antalet flyktingar till vårt land. Detta kräver humaniteten och anständigheten. Men Sverige bör endast ta emot med de nordiska folken etniskt besläktade flyktingar från närbelägna totalitära stater som de baltiska länderna, Polen, Ryssland, Östtyskland och Tjeckoslovakien, då dessa har rimliga förutsättningar att kunna assimileras i Sverige.

Kvotsystemet som grund för flyktingpolitiken avskaffas och ersätts med en situationsanpassad flyktingpolitik.

Endast i undantagsfall skall Sverige ta emot flyktingar från utomeuropeiska länder, då dessa flyktingar från främmande kulturer har sämre eller inga förutsättningar att acklimatisera sig i vårt land. Det är t.ex. fullständigt felaktigt och missriktat, att låta politiska flyktingar från Chile och Argentina komma till Sverige, när det i Sydamerika finns gott om spansk-språkiga länder med närbesläktade kulturer, och i Europa ligger Spanien självfallet närmast till att ta emot dessa flyktingar.

Flyktingar som Sverige tar emot bör beredas en god och trygg fristad och verksamt hjälpas att finna bostad, utbildning och meningsfull sysselsättning. Endast till behövande skall ekonomisk hjälp utgå.

För politiska flyktingar i Sverige skall dock gälla samma grundregel som för utlänningar och gäststuderande: Innan de blivit svenska medborgare, skall de ej åtnjuta samma politiska rättigheter vad gäller rösträtt och demonstrationsaktivitet som svenskar.

Den nuvarande utlänningslagen måste upphävas. Utlänningar av utomeuropeisk härkomst, oavsett om de är medborgare i länder som USA, England, Frankrike eller Portugal, skall inte släppas in i Sverige som politiska flyktingar utan avvisas vid gränsen, eller i ömmande fall erhålla tillstånd för transit i väntan på att förflyttas till annat land.

BSS förordar denna realistiska flyktingpolitik framför den nuvarande godtyckliga av flera skäl. De främsta är följande:

1. Det gäller att skydda Sverige från mängder av inbördes olikartade och politiskt/etniskt rivaliserande flyktinggrupper, vilka utgör en instabil faktor, ett orosmoment i varje land, men i synnerhet i ett så jämförelsesvis folkfattigt land som Sverige.

2. Utöver denna säkerhetspolitiska och polisiära ordningsaspekt finns det även en humanitär, som måste beaktas: Det gäller att skydda svenska medborgare, invandrare, utlänningar och gäststuderande från möjliga uppkommande våldsalstrande oroshärdar.

3. Det gäller att reducera de sociala svårigheterna till ett minimum för att kunna bemästra dem. Utöver denna restriktiva flyktingpolitik, som är mest human därför att den är realistisk, bör Sverige satsa mer än hittills på att bistå de talrika flyktingarna överallt i världens flyktingläger, genom att uppmuntra och understödja ideella frivilligorganisationer som Röda Korset, Rädda Barnen m. fl. Samvetsömna vapenvägrare skulle t. ex. kunna erbjudas tjänstgöring i dessa ideella organisationer. Detta är en stor humanitär gärning.

Med anledning av ovan framförda skäl skall Sverige återta sitt undertecknande av FN's flyktingkonvention.

REPATRIERING

Svenska staten bör energiskt understödja repatriering av invandrare från etniskt och kulturellt främmande länder och av dem, som inte kan anpassa sig till svenska förhållanden. Omsorgen om folket kräver detta.

Repatriering innebär, att sådana invandrare och utlänningar återvänder till sina hemländer för gott. Men det kan även betyda, att dessa föredrar att flytta till något annat land, där de anser sig ha större förutsättningar att acklimatisera sig.

Självfallet skall denna repatriering ske med all den medmänsklighet, varsamhet och hänsyn, som erfordras ur moralisk synpunkt. I samförstånd med myndigheterna i invandrarnas/ utlänningarnas hemländer skall detta ske.

Svenska staten bör - efter behovsprövning - bidra med resekostnader, och då så är möjligt, bidra med anskaffning av anställning.

ADOPTION AV UTLÄNDSKA BARN

Att man och hustru i ett barnlöst äktenskap beslutar skaffa adoptivbarn är medmänskligt sett fullt begripligt.

Ofta kan det hela avlöpa lyckligt och bereda alla parter stor glädje. Men när svenska par adopterar barn från avlägsna, exotiska länder, ofta genom att erlagga stora penningssummor på en s.k. svart barnbörs, då är det förkastligt.

Att på detta sätt rycka loss små barn från en viss etnisk kulturmiljö och omplantera dem till en helt annan, det är att i onödan bereda dem stora anpassningssvårigheter här i världen. Dessa barn från Korea, Sri Lanka, Indien eller Afrika kan aldrig bli fullt svenska. Det är en ren fördom, att tro på en dylik försvenskning.

För nöjet att få ett efterlängt litet barn har dessa adoptivföräldrar inte besinnat sitt ansvar varken för barnet eller gentemot det egna folket.

Därför yrkar BSS på att adoption av utländska barn skall förbjudas i lag.

ABORTER

BSS anser att nuvarande abortlagstiftning bör förändras. Sedan den infördes har 30-35.000 aborter utförts årligen. Det är närmare 50 gånger fler avbrutna livsprocesser än antalet dödsfall i trafiken här i landet. Det är också huvudsakligen svenska kvinnor som söker abort. Invandrarkvinnorna förhindras av religiösa och patriarkaliska skäl.

Det finns bärande argument, både etniska och allmänhumana, mot aborter (avbrutna

havandeskap) som påtalar att man dödar ett foster, en blivande människa. Men det finns även argument för abort, medicinska och sociala. Därför bör inte aborter helt förbjudas. Men önskemålet måste vara att antalet starkt begränsas, vilket kan ske genom åtgärder ägnade att underlätta handhavandet av barn. Barn skall vara välkomna, en lycka och glädje för föräldrarna, för familjegemenskapen, för folkets gemenskap och för alla äldre som ser att livet fortsätter också när de är borta. I ett barnvänligare Sverige kan antalet aborter minskas drastiskt.

Det höga antalet aborter och den låga nativiteten är en bidragande orsak till den bedrivna invandringspolitiken i Sverige. För att undvika en konstant befolkningsminskning tar man till människoimport från utlandet för att täcka förlusten av de aborterade svenska barnen. I stället för fosterfördrivning bör utredas hur abortönskemålen kan sammankopplas med det förefintliga adoptionsbehovet.

FAMILJEN

Familjen är och förblir samhällets kärna, den cell varur samhället växt upp och kretsar kring. Ett familjeavogt samhälle hotas av att råka i upplösning. Endast ett familjevänligt samhällssystem har förutsättningar att skapa goda och trygga livsbetingelser. Det gäller inte bara den materiella aspekten. Det gäller även att frammana en familjevänligare atmosfär i hela samhället. Skolan skall undervisa i familjekunskap så att barn och ungdomar på ett naturligt sätt kan förberedas inför framtida familjebildning.

Samhället måste verka för att ge ett starkt stöd till barnfamiljer, och underlätta hemarbete för de som vill. Genom stark familjesammanhållning kan familjen bättre ta hand om familjemedlemmarna så att t.ex. de äldre inte - som nu ofta sker - stöts ut i ensamhet.

Samtidigt med genomförandet av en ny familjepolitik bör familjens status höjas. I stället för understöd bör kraftiga skattelättnader införas för flerbarnsfamiljer i proportion till antalet barn.

NORDISKT SAMARBETE

BSS bejaktar det nordiska samarbetet, och förordar att det vidareutvecklas och förstärks. Inom ramen för nordisk samverkan skall det vara en fri och gemensam arbetsmarknad. Vilken svensk medborgare som helst har rätt att bo och arbeta i Finland, Norge, Danmark och Island och att där komma i åtnjutande av landets sociala rättigheter, men också att fullgöra de skyldigheter, som åligger landets egna medborgare.

Men för att undvika missbruk av denna frihet mellan de nordiska länderna måste lagstiftningen samordnas vad gäller politiska och sociala rättigheter och skyldigheter. Det skall t.ex. inte vara möjligt för finska medborgare att bege sig till Sverige, och här anmäla sig som arbetslösa för att komma i åtnjutande av förmånligare sociala bidrag av skilda slag än i hemlandet. Sådana skall förpassas och omhändertas i hemlandet, såvida de inte haft stadigvarande sysselsättning i Sverige i minst tre år.

Straff för olika brott bör även i görligaste mån koordineras inom samtliga nordiska länder. Detta för att undvika missbruk och belastning för något av länderna.

Vidare bör invandrings- och flyktingspolitiken vara i princip densamma i alla de nordiska länderna.

UTLANDSKONTAKTER

BSS säger ja till personliga, kulturella och kommersiella kontakter med främmande länder och folk. Sådana är ofta - eller borde åtminstone vara - värdefulla och stimulerande.

BSS har en i grunden välvillig och positiv inställning till utlandet och besökare från andra länder.

Hövligheten, anständigheten och vanlig moral kräver, att man visar medmänniskor respekt, och vad gäller invandrare, som uppriktigt söker anpassa sig till våra förhållanden och utlänningar

som gästar oss, bör vi visa dem särskild hänsyn. Att visa främlingar nedlåtenhet eller rentav förakt, eller att utsätta dem för trakasserier, är förkastligt.

BSS tar sålunda lika bestämt avstånd från främlingshat eller utlänningsförakt som några andra. Det är bl.a. av omsorg och hänsyn till våra invandrare och utlänningar i Sverige som BSS så energiskt och bestämt förordar behovet av en ny, klok, realistisk och ansvarsmedveten invandringspolitik. Den nuvarande invandringspolitiken är som vi har visat oklok, fördomsfull och ansvarslös med påföljd, att den kommer att drabba oss alla, kanske särskilt svårt de många svåracklimatiserade invandrarna och utlänningarna.

SAMMANFATTNINGSVIS FÖRORDAR BSS

- Invandringen skall begränsas till seriösa invandrare från kulturellt och etniskt besläktade länder.
- Sverige skall endast ta emot flyktingar som är etniskt besläktade med de nordiska folken.
- Repatriering av invandrare från etniskt och kulturellt avvikande länder bör uppmuntras och understödjas.
- Adoption av utländska barn förbjuds i lag.
- Abortpolitiken skall bli restriktivare.
- En familjepolitik som stärker familjen.
- Förstärkt nordiskt samarbete.

Denna realistiska befolkningspolitik är dikterad av hänsyn till alla berörda parter. Med vår befolkningspolitik säkras Sveriges framtid som en sund och livskraftig nation. Svenska folket, invandrarna och utlänningarna bereds en god och trygg levnad i vårt land.

Bästa vän av ett bättre Sverige!

BSS behöver Ditt stöd, Din hjälp. Bidra med vad Du kan och stärk våra möjligheter att föra kampen vidare, ännu effektivare - för ett bättre Sverige - för ett Sverige som kan överleva som en enad och fri nation utan farliga inre spänningar och motsättningar.

Boken BSS - ett försök att väcka debatt. (Debattskrift från 1990.)

"Denna skrift tillägnas alla som efter bästa förmåga engagerat sig för att försöka bevara Sverige som ett svenskt folkhem."

1. FÖRORD:

För tio år sedan trodde jag att Sverige var en demokrati, med full yttrandefrihet och respekt för oliktankande. Trots att denna tro fått några törnar och att jag sedan slutet av 60-talet varit kritisk till många företeelser har jag alltid framför mig haft bilden av möjligheten att uttrycka min mening.

Mitt förtroende för demokratin började brista på allvar under den sk. "FNL-tiden". Den ensidiga propagandan i Sveriges Television och massmedierna (bland dem främst Dagens Nyheter) oroade mig. Jag började ringa upp en del journalister och be om opartisk information i Vietnamfrågan. De flesta avfärdade mig som "högerextremist" trots att det bara var objektivitet jag krävde. Journalisterna försäkrade mig att det skulle bli så bra i Vietnam. Det skulle bli frihet och demokrati när FNL tagit makten. Jag protesterade och framhöll att landet helt säkert kommer att bli kommunistiskt.

Efter att ha kontaktat en mängd journalister, som visade sig ha nästan identisk uppfattning i Vietnamfrågan insåg jag att det inte fanns utrymme för någon debatt över huvud taget. Svenskarna härntvättades effektivt av den socialistiska maktapparaten.

Invandrarfrågan började diskuteras i stugorna allt oftare, åtminstone i de stugor som jag besökte. Vad höll egentligen på att hända i Sverige? Det kommer hit en strid ström av "flyktingar" och invandrare från jordens alla hörn utan att nationens eget folk tillfrågats. Det kändes som ett svek. Vem hade bestämt detta? Varför har vi inget fått veta? Skillnaden mellan att ta emot ett litet antal assimilerbara invandrare, som kan finna sig tillrätta och accepteras av invånarna, och på att ta emot stora grupper utomeuropéer kan vara katastrofal. Det fanns många frågor utan svar. Jag var tveksam till politiken och funderade lite på de frågeställningar som dök upp. Tanken på något slags engagemang var överhuvud taget inte väckt, men på väg att väckas då jag allt oftare frågade mig - Varför gör ingen något? Då visste jag inte att det fanns folk som försökte, men att de kom inte till tals.

När jag själv började skriva insändare och debattartiklar i invandrarfrågan upptäckte jag en ny värld. Den svenska djävligheten, som jag inte trodde fanns. Det var inte bara så att nyhetsrapporteringen var vinklad och ensidig. Nej, det var mycket värre. Vissa journalister och andra element inom våra massmedier sysslade dessutom med regelrätt personföljelse, något som jag och många andra i BSS senare fick erfara.

Grunden för mitt senare engagemang i BSS hade lagts, inte på grund av negativa erfarenheter av invandrare, utan som en följd av irritation över svensk trångsynthet, brist på nationell sammanhållning och politikens och massmedias förakt för folket.

Innehållet i denna skrift är en beskrivning av BSS verksamhet, men också ett genmäle till alla de massmedier eller myndigheter som vägrat vår opinion att få komma till tals.

Leif Ericsson

DEL 2:

Radiodebatt om befolkningspolitiken

Ett uppmärksammat inlägg i debatten om befolkningsfrågan framfördes den 9 april 1935 när ett antal professorer i radio fritt fick framföra sina åsikter. Detta med anledning av Gunnar och Alva Myrdals bok "*Kris i befolkningsfrågan*". Här följer några valda citat ur den debatten:

Ordföranden (för debatten) professor Sven Tunberg:

"Det har säkert för ingen av Eder varit en överraskning, att befolkningsfrågan blivit upptagen på Radiotjänsts program. Under sistförflutna år har vårt folk plötsligt bragts till medvetande om ett fruktansvärt faktum: Sveriges folkstam håller på att förtvina. Samhällsforskare har ropat "giv akt", med förvånansvärd snabbhet har den allmänna meningen gripit frågans betydelsefulla innebörd och från såväl regeringens som riksdagens sida har redan vittsyftande förslag framkommit. Ett enhälligt statsutskott har i dagarna förordat en skyndsam och allsidig utredning av befolkningsfrågan i hela dess vidd. Det har då endast varit högst naturligt, att frågan även på radions allfamnande vågor bringas till svenska folkets ytterligare begrundande."

Professor Gunnar Myrdal, inledningsanförande:

"Redan för tio år sedan underskred fruktsamheten den gräns, vid vilken folkstocken nätt och jämnt uppehölls. Under den sist förflutna tioårsperioden har fruktsamheten sjunkit i en ännu hastigare takt än tidigare. Vi ligga nu nära 30 procent under reproduktivetsgränsen, vilket betyder, att vi skulle behöva inrikta oss på en genomsnittlig fruktsamhet, som är inemot 40 procent större än den nu rådande för att på lång sikt kunna upprätthålla vår folkstam."

Professor Georg Andrén:

"När man i en framtid skall skriva den nuvarande tidsålderns ekonomiska och sociala historia, kommer födelsekontrollens utveckling och utbredning att intaga ett betydande rum. Ännu så länge se vi endast några av de problem, som denna födelsekontroll kommer att ställa oss inför. Vi känna vissa yttre data. Vi känna födelsetalens nedgång i vårt land och i andra länder. Men vår kunskap om betydelsen av de olika motiv, som driva fram födelsekontrollen, är ganska bristfällig. Och om de framtida verkningarna av nativitetens nedgång kunna vi endast oklart och ofullständigt bilda oss någon uppfattning. Vad som i detta läge i första rummet behövs är en grundlig utredning. Med stor tillfredsställelse måste man konstatera, att ett enhälligt statsutskott förordat en sådan."

Men denna utredning är, som statsutskottet också framhållit, en brådskande angelägenhet. Skall man med framgång göra någonting i vår befolkningsfråga, måste det göras snart. Ännu så länge ha vi stora årsklasser i de fruktbara åldrarna - men redan efter ett par decennier är läget försämrat. Den största årsklass, som någonsin blivit född i detta land, är år 1887. Årsklasserna från 1901, 1908, 1909 och 1920 är emellertid nästan lika stora. Men de senare årsklasserna komma i en framtid att tyngas av en stor försörjningsbörda för de äldre. Deras läge kan därför bli ganska bekymmersamt: att på en gång försörja barn och äldre är ingen lätt uppgift. Utredningen är i själva verket så brådskande, att den svenska utredningslunken denna gång är utesluten. Arbetet på denna utredning kan därför icke bli en bisyssla för några av vårt lands mest upptagna män. Många krafter måste sättas in - och de måste sättas in helt. Ledningen av arbetet måste, som statsutskottet framhållit, ligga hos en icke alltför stor kommitté."

Redan nu veta vi emellertid tillräckligt mycket om lägets allvar för att en objektiv upplysningsverksamhet skall kunna börja på denna punkt. Makarna Myrdals nyutkomna bok har lyckats aktualisera befolkningsfrågan och väcka intresse för densamma på ett sätt, som man ännu för några månader sedan knappast ansåg möjligt. Befolkningsfrågan pockar redan nu på en av de främsta platserna bland vårt lands politiska och sociala frågor."

Befolkningsfrågan är icke en isolerad svensk fråga. Hela nordvästra och stora delar av mellersta Europa stå inför samma problem. De som icke tro, att folken i dessa delar av världen ha några nya insatser att göra, några nya uppgifter att fylla, kunna slå sig till ro med en trött fras om västerlandets undergång. Men de böra komma ihåg, att undergången måste bli både långsam och pinsam. De åter, som i svensk nationalitet och i västerländsk kultur se stora värden, kunna icke med likgiltighet och passivitet se den nuvarande utvecklingen."

Åren 1901-1905 föddes i nordvästra Europa i ett område, som motsvarar nuvarande Finland, nuvarande Tyskland, nuvarande Frankrike samt Schweiz och alla europeiska länder väster om dessa (sålunda även Island) årligen omkring 4,7 milj. barn. År 1932 föddes inom samma område icke fullt 3,2 milj. barn. Efter 30 år kan man alltså notera en nedgång i den årliga barnproduktionen med 1,5 milj. barn - i stället för den betydande ökning, som skulle ha inträtt, om

födelseantalet per 1.000 invånare hållit sig konstant. Västeuropa förlorar genom födelsekontroll varje år lika mycket folk, som det skulle gjort under stora och förödande krig. Östra Europa håller däremot ännu sina födelseantal uppe. Sovjetryssland fick 1932 ett tillskott av nära 3,7 milj barn - 0,5 milj. flera barn än de västeuropeiska länder, som jag nyss talat om. Rysslands födelseantal per 1.000 invånare är numera ungefär tre gånger så högt som Sveriges.

Det problem, vi här stå inför, har både en maktpolitisk och en kulturpolitisk sida - ehuru båda dessa sidor nära hänga samman. Västeuropa kan i det långa loppet knappast bevara sin kulturella hegemoni lika litet som det kan bevara sin maktställning, om dess folktal sjunker, medan andra länder se sina folk ökas."

Professor Nils v. Hofsten:

"Befolkningsfrågan är en fortplantningsfråga och därför i högsta grad en biologisk fråga. Människan är en levande varelse, som lyder samma livets lagar som andra organismer, som uppkommer på samma sätt och fortplantar sig på samma sätt och är underkastad samma ärftlighetslagar. Biologin, läran om livet, är därför av alla vetenskaper den som har den allra mest omedelbara och påtagliga betydelsen för människan, eftersom den rör själva hennes tillblivelse och grunden för alla hennes livsyttningar; detta är inte en biologs ensidiga syn på sitt ämne utan ett faktum. Jag betonar det så starkt för att det skall bli riktigt klart att allt som rör människans fortplantning och förökning vilar på en grundval av biologiska företeelser och lagar.

Detta betyder naturligtvis inte alls att fruktsamhetsfallet under de senaste decennierna skulle bero på en stegrad rent biologisk sterilitet i stället för på en frivillig födelsekontroll. Tvärtom. Professor Myrdal har alldeles rätt när han tillbakavisar denna åsikt, som i verkligheten är en godtycklig och mycket obologisk föreställning, en rest av en gammal nästan vidskeplig tro att folken skulle åldras liksom individerna och att deras kraft skulle mattas på samma sätt som deras.

Det är den kvantitativa sidan av befolkningsfrågan som nu allmänt dryftas och har väckt sådan oro. Om det vore fråga om en jämförelsevis obetydlig folkminskning, skulle man kunna säga, att den inte vore så farlig ur rent rasbiologisk synpunkt. Annat är det med den starka och successivt ökade folkminskning som kommer att ske i vårt land, om inte utvecklingen hejdas mycket snart. För det första skulle, som professor Andrén har antytt en invandring inte i längden kunna hejdas. Söder och öster om oss bo folk, som inte tillhöra från oss väsensskilda raser men som dock är olika oss; rasblandningen är olika. Man behöver inte vara raschauvinist (och det är mycket dumt att vara) för att säga: vi vilja inte bli förändrade så som vi skulle bli genom en stark invandring, vi vilja inte förlora vår biologiskt grundade egenart.

Beträffande de befolkningspolitiska åtgärder som böra företagas finnas nog en del speciella rasbiologiska synpunkter. I det här sammanhanget är det viktigast att betona att de rasbiologiska kraven i princip sammanfalla med den allmänna, kvantitativa befolkningspolitikens väsentligaste syfte: att lätta den ekonomiska och sociala bördan av att ha barn, särskilt flera barn, ty det behövs i genomsnitt mer än tre barn per äktenskap för att folkmängden inte skall minskas.

Detta är just vad som under ett par årtionden har yrkats på från rasbiologiskt håll. Rasbiologerna ha emellertid tidigare talat för nästan döva öron. Det beror väl delvis på att somliga rasbiologer ha kommit med en del godtyckliga påståenden och fantastiska förslag; mest beror det på att man inte har förstått att befolkningsfrågan har en biologisk grundval och på att problemen inte stod alldeles utanför dörren i en så skrämmande gestalt som nu.

Naturligtvis har man på rasbiologiskt håll för länge sedan, medan det huvudsakligen var här som det yrkades på en del åtgärder som nu stå på dagordningen, insett att åtgärder, som verkligen ge kompensation för merkostnaden att ha barn, fordra stora ekonomiska offer och att försörjningsbördan för barnen måste läggas inte bara på barnens föräldrar utan på hela folket. Men man har ansett - något som nu börjar bli en allmän opinion - att målet är så viktigt att offren måste göras, fastän (det bör jag kanske tillägga för att inte ens antydningssvis säga något som kan se ut som rena utopier), fastän reformer naturligtvis måste genomföras successivt och på vis, att inte grundvalarna för folkets välförstånd rubbas. I rasbiologin har man funnit, att offren är

nödvändiga därför att man har hyst den uppfattningen - även det en uppfattning som nu har börjat vinna förståelse - att födandet av barn och den uppväxande generationens fostran inte bara är en privatangelägenhet för föräldrarna utan ett intresse för samhället."

Professor Gustaf Åkerman:

"För att folkmängden skall upprätthållas vid oförminskad höjd är det grovt sett nödvändigt att i alla äktenskap, som komma till stånd och är fysiskt alstringsdugliga, det födes i genomsnitt tre barn. Nu är det nog så, att de allra flesta alstringsdugliga gifta personer vilja ha två barn och utan särskild stimulans oftast också skaffa sig så många. Men beträffande det tredje barnet uppstå nog oftast stora betänkligheter. Hänsyn till hela familjens ekonomiska standard och en ekonomisk ansvarskänsla både beträffande detta tredje barn och gentemot de redan existerande barnen göra sig här ofta med stor styrka gällande. Dessa hänsyn är nog oftast ganska välmotiverade och präglade av verklig ansvarskänsla.

Men socialt sett och för folkmängdens uppehållande behöva vi det tredje barnet i de flesta familjer. Det hindrar ju inte att inom familjer med gynnsamma förutsättningar ett fjärde och kanske också ett femte barn socialt sett är mycket välkommet. Praktiskt och stort sett är det emellertid om det tredje barnet, som de två olika intressena brytas. Åtgärder från samhällets sida i befolkningsfrågan bör därför framförallt gå ut på att befrämja tillkomsten av ett sådant tredje barn, och att undanröja eller åtminstone mildra de ekonomiska förhållanden, som nu avhålla så många familjer från att skaffa sig ett sådant. Endast genom att begränsa det allmänna ingripandet på sådant sätt torde det för övrigt bli möjligt att uppdriva de för ingripandet erforderliga medlen."

Professor Arvid Runestam:

"Den uppgift, som vid denna diskussion skulle tillkomma mig, nämligen att ställa befolkningsspörsmålet under etisk eller moraliskt aspekt, är ju delvis redan fylld i det föregående. En sådan uppgift innebär emellertid, att man söker bedöma riktigheten i de åtgärder, som skola vidtagas, ur synpunkten av en högsta norm eller ett högsta livsvärde. Vad som i första rummet måste göras är därför att efterlysa, vad vi överhuvud anse vara målet och meningen med vår tillvaro och högsta normen för vårt handlande. Den etiska synpunkten för med andra ord in livsåskådningsfrågan i debatten. Vad är det för en grunduppfattning av livet, som bör bestämma befolkningspolitiken? Det är väl inte ur vägen, att vi öppet konfrontera oss med det spörsmålet, när vi stå inför ett problem, som gäller vårt folks vara eller icke-vara?"

Det måste tyvärr slås fast: vi sakna en gemensam allt uppbärande livsåskådning. Vi befinna oss i en livsåskådningskris. Vi är inte längre vare sig medvetet eller med instinktens säkerhet bestämda av en gemensam högsta norm och mening med vårt liv. Det kan inte annat än göra våra moraliska värderingar osäkra. Och det kan inte annat än alstra bristande fasthet i våra praktiska åtgärder.

Men det värsta med denna livsåskådningskris är till sist inte, att den bragt den gemensamma moralen att vackla. Det värsta är, att den rubbat de grundvalar för vår existens, som heta tro, livsmod och livslust. Det är inte bara vår tanke, som arbetar i mörker med problemen, därför att den inte har något säkert yttersta mål att sätta dem i relation till. Det är inte bara vår vilja som saknar fäste i fasta gemensamma normer. Det är den grundfunktion i människolivet som heter tro och tillförsikt, som är skakad. Vi är inne i en radikal "förtroendekris", med hela vår existens. På sådana villkor kan inte ett släkte fortsätta att leva. Det får helt enkelt inte lust att fortsätta.

Den första nödvändiga åtgärden i befolkningspolitiken är därför alla goda viljors energiska insats för en livsåskådningsbildning. En livsåskådning är visserligen ingenting som man tar på hyllan. Den kommer alltid mer eller mindre som en nådegåva. Men kommer den, så sker det säkert inte, utan att man sätter till alla krafter i tanke, samvete och vilja för att komma ut ur oklarheten. Och vi böra ha lärt nog mycket redan av den gångna tidens villfarelser, för att inte alldeles sväva i ovisshet om var framtidsvägen går."

Professor Gunnar Myrdal, avslutningsanförande:

"Vi är till början eniga om den fara för vår folkstam, som den pågående fruktsamhetsnedgången innebär. Vi kunna här stå mer eller mindre pessimistiska.... Eniga är vi också om nödvändigheten av en positiv befolkningspolitik i syfte att förbättra möjligheterna för familjebildning och barnafödande. För en sådan befolkningspolitisk inställning har här givits rasbiologiska och internationellt politiska, ekonomiska och socialhygieniska skäl. Det har framhävts, att redan hänsynen till folkets kvalitet och till sunda och lyckliga levnadsbetingelser för de enskilda människorna själva göra de av oss diskuterade sociala reformerna starkt påkallade.

På fastare mark ha vi befunnit oss då vi diskuterat möjligheterna att minska merkostnaderna att ha barn för de enskilda familjerna. De olika inläggen ha givit en ganska allsidig orientering av de praktiska åtgärder, som här erbjuda sig. Närmast till hands ligga vissa skattelättnader för äkta makar och för familjer med barn; professor Åkerman har närmare utfört varpå dessa finansiella reformer skulle gå ut och även antytt deras begränsning. Varken professor Åkerman eller någon av oss andra ha tänkt oss, att det skulle räcka med dylika skattelindringar; för de breda lagren blir deras effektivitet skäligen ringa. Ingen av oss har velat förorda en mera direkt kontant omfördelning efter barnförsörjningsbördan. Vi ha alla samlat oss kring sådana socialpolitiska åtgärder, som är inriktade på barnavården: moderskapshjälp, bostadssubvention, skollunch, förbilligad och förbättrad hälsovård o.s.v.

Och därmed mynnar befolkningspolitiken ut i den allmänna socialpolitiken, som skall utvidgas och vridas om från att vara symptomatisk till att bli profylaktisk, barna- och familjevårdande. Otaliga praktiska utredningsproblem öppna sig här. Det gäller likväl, att den enhetliga, kvalitativt och kvantitativt befolkningsvårdande synpunkten icke får förloras. Sedan nu statsutskottet enhälligt tillstyrkt en utredning av befolkningsfrågan, får man antaga, att detta önskemål blir tillfredsställt: den kommande utredningen får just att tillvarata den samlande synpunkten.

Men befolkningsfrågan får inte begravas i en utredning utan slut. Utskottet har beaktat denna fara och begärt en skyndsam utredning och lämnat vissa direktiv, som syfta att förebygga denna fara. Det bör även framhållas, att på några områden föreligga stora reformer redan utredda och färdiga att sättas i verket och på ännu andra pågå utredning. Befolkningsfrågan, som från ena sidan sedd gäller, hur folkstammen skall kunna bevaras - kvantitativt och kvalitativt - gäller från andra sidan sedd, hur familjens påbörjande upplösning skall kunna hävas genom familjens nyanpassning till de förändrade förhållandena. Ty folkstammens sammankrympning har sin motsvarighet i stegring av 0- och 1-barns-familjerna. Den till ytterlighet drivna barnbegränsningen är nu blott ett av tecknen på familjens begynnande desorganisation såsom social institution.

Inte minst i dessa familjesociologiska problem är det i vårt land ett trängande behov av en landsomfattande upplysning. Så mycket må emellertid från sociologisk synpunkt framhåvas, att man icke "bevarar" familjen blott genom att motsätta sig förändringar; man kan därigenom rentav arbeta upplösningen i händerna. Kravet här som på alla andra områden är, som jag redan sagt, en anpassning av familjen till de genom industrialiseringen förändrade sociala betingelserna. Mycket av det vi vant oss att betrakta såsom utmärkande för det gamla hemmet - i synnerhet vad gäller hustruns och barnens ställning i familjen och till samhället - kommer därvid att få förändras men blott för att de i familjen rotade väsentliga livsvärdena skola kunna bevaras och även förmeras."

Ordförande professor Sven Tunberg:

"Ärade åhörare. Diskussionen i befolkningsfrågan är avslutad. Måtte den ha givit eder ett starkt intryck av frågans utomordentliga vikt och betydelse! Måtte den överallt i Sveriges land ha väckt tankar och sinnen till ansvarsfullt begrundande av ställningens faror och krav. Kanske vågar jag till sist göra mig till tolk för eder alla, i det jag framför ett varmt tack till de medverkande vetenskapsmännen liksom till Radiotjänst, diskussionens initiativtagare och anordnare. FARVÄL!"

Sedan dess har debatten om befolkningspolitiken varit tyst, trots att behovet av en sådan är större än någonsin. (BSS framförde vissa delar av ovanstående text vid ett offentligt möte om befolkningspolitiken den 19 januari 1985.)

DEL 3:

Det blinda Sverige

"Ännu i slutet av 1950-talet blev konventionell nationalism med lätt bismak av längtan tillbaka till den tid då Sverige var en stormakt, den läxa som inpräntades i skolbarnen. Ett årtionde senare hade detta svängt över till en styrd och ledd internationalism, uttryckt i solidaritet med de underutvecklade länderna. Ett bra exempel på den makt de centrala myndigheterna har att dirigera vad som läres. Skolöverstyrelsen föreskrev denna ideologiska helomvändning och blev omedelbart åttlydd. Skolbarn och ungdom som lämnat skolan framvisade över hela landet samma åsikt, något de alltid gjort, och det på statens befallning.

Det var också på partiets befallning. Vid den tidpunkten hade det socialdemokratiska partiet beslutat att intresset för u-länderna och stöd till dem i form av teknisk hjälp var politiskt fördelaktigt."

Roland Huntford, Det blinda Sverige (1973).

Åsiktsfrihet är demokratins livsnerv

Demokratins förutsättning och själva livsnerv är yttrandefrihet och åsiktsfrihet. Om yttrandefriheten kränks och vissa åsikter förbjuds eller förföljs, har människors frihet beskurits och därmed också demokratin. Åsiktsdiktatur är första steget på väg mot demokratins undergång, en diktatur rycker fram som endast till formerna liknar en demokrati. Vi har då inte längre ett folk av fria människor utan av ofria, ängsliga och räddhågade, fega och anpassliga, människor som inte vågar ha en mening och stå för den utan alltid ängsligt sneglar på andra vad de skall tycka och tänka.

Åsiktsfrihet betyder inte rätten att endast uttrycka samma eller liknande åsikter utan rätten att uttrycka andra åsikter, ja, även skarpt avvikande åsikter i alla frågor.

Men finns det då inte "farliga" eller "avvikande" åsikter som bör undertryckas? I en demokrati, som är fullvärdig måste svaret bli nej! För vem ska avgöra vilka åsikter som är "farliga"? Åsikter som förefaller "farliga" ska i fri och öppen debatt bemötas med fakta och argument, inte med förbud eller förföljelse. När vissa åsikter förbjuds eller förföljs, visar detta endast att fakta i saken saknas' och att argumenten tryter. De makthavande är rädda för folket.

Gränserna öppnas för arbetskraftsinvandring

Efter andra världskriget öppnade Sverige sina gränser för arbetskraftsinvandring. De invandrare som då kom till Sverige var ofta välutbildade arbetare från Sydeuropa, t.ex. Grekland, Italien och Jugoslavien. Invandringen av arbetskraft var uppmuntrad av Sveriges regering och organiserad av vissa storföretag, som fick tillgång till utbildad och billig arbetskraft.

År 1945 var utlänningarnas andel i Sverige endast 0.53 procent av hela befolkningen, vilket innebar ca 35.000 personer.

Fram till mitten av 60-talet kom ungefär 200 000 invandrare - arbetssökande och flyktingar - från de nordiska länderna och öststaterna. I början av sextiotalet ökade emellertid invandringen från Sydeuropa. I slutet av 60-talet började invandringen från syd- och utomeuropeiska länder ta ordentlig fart.

I mitten av 60-talet hördes en del protester mot arbetskraftsimporten. Den 20 januari 1968 citerades LO-ekonomen *Hans Hagnell* på Aftonbladets löpsedel, som löd: **"STOPPA IMPORTEN AV UTLÄNNINGAR!"**

Dagen före hade Hagnell i riksdagen krävt att värvningskontoren utomlands skulle stängas. Han ansåg, att det var omoraliskt att importera arbetskraft så länge vi själva hade stor arbetslöshet. *"... Regeringen borde fråga arbetarna i skogsindustrin, textilindustrin, skoindustrin, glasindustrin*

och en rad andra näringar vad de tycker om importen av utländsk arbetskraft", menade Hagnell. Han ansåg (också) att politiken enbart var en eftergift för arbetsgivarnas intressen. *"... Företag som missköter personalpolitik och lönesättning inom företaget får hjälp av myndigheterna att skaffa billig utländsk arbetskraft, så att de slipper fullgöra sina skyldigheter",* sade han vidare.

Hagnell beskrev konsekvensen av arbetskraftsimporten så här: "För varje jugoslav, turk eller grek, som flyttar till Sverige blir en svensk 50-åring arbetslös. Världen är ingen skola för konfirmander. Det är inte liberalism vi behöver. Arbetsmarknadsläget fordrar både nu och i framtiden en hård protektionistisk politik".

Hagnell fortsatte: " Det är på tiden att folk inser att vi kommer att behöva lång tid för att avskaffa sysselsättningssvårigheterna. En lång rad branscher står inför svåra omställningsproblem. Arbetsmarknadsstyrelsen drar på sig nya bekymmer innan man löst de som vi redan har. Ska man bedriva välgörenhet får de som ivrar för den betala priset. Med andra ord: De får själva ta arbetslösheten och inte fordra att andra ska göra det".

Hagnell fortsatte sin kritik med följande exempel: *"Det är ju häpnadsväckande att de ger 150 jugoslaviska kvinnor arbete i textilindustrin i Borås. Har inrikesministern aldrig hört talas om att textilindustrin genomgår en mycket svår kris i det här landet".*

Ja, Hagnell tog upp ett känsligt problem: Importen av utlänningar, som då kallades arbetskraftsimport och senare arbetskraftsinvandring. Det var ett välkänt faktum att industrin behövde utländska arbetare. Billig, välutbildad arbetskraft gjorde att lönsamheten ökade i företagen.

De politiker som försvarade arbetskraftsinvandringen ansåg att den var lönsam för Sverige. Kritikerna menade att man skulle rekrytera inhemska arbetare eller om de inte räckte till, dra ner lite på tempot. Inom fackföreningsrörelsen uttalades också en viss oro för att lönerna för svenska arbetare skulle dras ner i konkurrensen med de importerade låglönearbetarna.

Aftonbladet meddelade inte om Hagnells utspel var ett utslag av invandrarfientlighet eller omsorg om svenska arbetare.

Internationalister tar initiativet

Socialdemokraten Hans Hagnell var under inga omständigheter någon förespråkare för massinvandring. Det var däremot partibrodern *Kjell Öberg*, som 1969 blev invandrarverkets förste generaldirektör och sedan dess stor förespråkare för massinvandring.

När Kjell Öberg tillträdde som chef för invandrarverket 1969 hade utlänningarnas/invandrarnas antal ökat till en halv miljon.

En stor del kom från de nordiska länderna, t.ex. Finland, men invandringen från sydeuropeiska länder ökade starkt. I takt med att invandringen ökade tilltog också kritiken, men den sopades för det mesta under mattan eller togs inte riktigt på allvar.

När Aftonbladet i en artikel den 4 november 1969 spekulerade om vår framtid i relation till befolkningsökningen i världen och där lät Kjell Öberg ge sin bild av utvecklingen kunde man inte låta bli att bli orolig. Aftonbladet skrev:

"Sverige håller ju på att översvämmas av utlänningar. Det är ett påstående man hör ofta. Det är ingen sann beskrivning av det svenska samhället idag. Men det kan vara en vision av framtiden: En utveckling som vi får dela med de flesta länderna i Europa."

Orsaken är naturligtvis befolkningens explosion i världen. Om trettio år, år 2000, har jordens folkmängd fördubblats. **Det är inte rimligt att tro att Sverige skall få förbli det glesbygdsområde som det faktiskt är idag.** Det är inget sensationellt nytt. Men det är viktigt att vi har det perspektivet klart för oss när vi skall utforma vår utlännings- och invandringspolitik.

Vad är detta för prat! Varför skulle inte Sverige få förbli ett "glesbygdsområde"?

Om texten i Aftonbladet gjorde läsarna oroliga så blev många chockerade av vad Kjell Öberg hade att säga:

- Med en jämn ström av invandringen skulle vi förmodligen kunna ta emot i genomsnitt 100.000 om året i 20 år utan att välfärdssamhället går förlorat.

Aftonbladet skrev att de "få" invandrare vi har här inte borde ge upphov till problem. *"Men dom finns där. I denna anpassningsproblematik frodas kusliga rasfördomar och skrämmande utlänningsförakt".*

Aftonbladet frågade invandrarverkets informationschef Ulf Mannberg hur sådant skulle bekämpas. Han svarade: *"Genom information. Spridning av kunskap. Det är en viktig uppgift. Inte minst med tanke på framtiden då Sverige knappast längre kan stänga om sin egen välfärd med hänvisningar till arbetsmarknadsprognoser och ekonomisk utveckling: Då vi förmodligen måste ta emot invandrare på helt andra villkor än idag".*

"Förmodligen måste"!?

Sedan citerades Kjell Öberg igen.

"Vi vet att vi kan välja idag, men det är osäkert om vi kan bestämma år 2000. I alla händelser är det dags för att på allvar inse att invandrarnas anpassning till Sverige kräver att vi anpassar oss till dem och en gång för alla accepterar att vi inte har ett evigt monopol på våra 448.000 kvadratkilometer."

Öbergs påståenden blev ett slag i ansiktet på alla levande och döda svenskar, på alla dem som slitit för Sverige, på alla som fostrat barn, på dem som stupat i krig för Sverige, på alla som överhuvud taget arbetar och lever för att förbättra tillvaron för kommande generationer svenskar. Plötsligt kommer någon och framhåller att den nu levande generationen skall anpassa sig till alla dem som skall flytta in i landet. Vi skall också "en gång för alla" acceptera att vi inte har evigt monopol på vårt eget land.

De kommande generationerna svenskar skall alltså inte få bestämma över sig själva utan generationen före har beslutat hur Sverige skall se ut i framtiden. Det är det största svek en nation kan drabbas av och jag tvekar inte ett ögonblick att utnämna Kjell Öberg till en av de stora moderna förrädarna mot Sverige och svenska folket.

Aftonbladet ifrågasatte inte ens om en sådan politik skulle accepteras av svenska folket. De kanske inte tyckte att det behövdes. I stället avfärdades invandringsmotståndet såsom varande "kusliga rasfördomar".

Nästan en halv miljon människor hade kommit hit därför att några politiker och storföretagare ansåg att det saknades folk till industrin. *"Vi behövde arbetskraft, några som skulle ta de skitjobb svenskarna inte ville ha"*, sade man. Dessa invandrare var emellertid ofta både välutbildade och skötsamma och i stor utsträckning beredda på att låta sig integreras in i det svenska samhället.

DEL 4:

Den nya tidens invandringsvåg startar

Den nya tidens invandringsvåg startar 1967 tog Sverige emot en grupp "assyrier" från Libanon på uppmaning av FN. Ryktet om det goda mottagandet i Sverige spred sig. Assyrierna placerades i Södertälje och det dröjde inte länge innan deras släktingar och vänner började planera att resa

hit. Ungefär vid samma tid lät Sverige ta emot de greker som av politiska skäl inte ville eller kunde bo kvar under den tid Grekland styrdes av en militärjunta.

Sverige fick 1973 sin första invandrarminister, *Anna Greta Leijon* (s), som innehade posten i tre år. I februari 1976 beslöt den socialdemokratiska regeringen att 1.500 invandrade assyrier skulle få stanna i Sverige. I november samma år hette invandrarministern Per Ahlmark (fp). Han gav ytterligare 2.000 assyrier löfte att få stanna. "Det vore omänskligt att avvisa dem", sade Per Ahlmark.

Längtan efter högre standard orsak till utvandring

Det aningslösa och godtrogna svenska folket kunde naturligtvis inte avgöra huruvida dessa assyrier var förföljda eller inte. Några kritiker fick inte tillfälle att bemöta regeringens politik. Däremot hände det vid något enstaka tillfälle att andra politiskt verksamma personer tilläts yttra sig. Den 19 februari 1979 skrev Orwar Roberntz på UD en DN-artikel där han förklarade att assyrierna inte är förföljda varken politiskt eller religiöst i sitt hemland. Men dåvarande folkpartisten (senare miljöpartisten) *Per Gahrton* krävde i en stor artikel i DN den 7 november 1979, att "alla assyrier som ville" skulle få komma till Sverige därför att "assyrierna inte har någon framtid i Turkiet".

Varför skulle de inte ha en framtid där? Om de utför så viktiga funktioner i Sverige som invandringsförespråkarna påstår, "de berikar vår kultur", "de bidrar till att trygga vår välfärd", o.s.v, så borde de väl genom inriktning av sina insatser på hemmaplan bidra till utvecklingen i hemlandet eller hembyn. Just genom att invandrarna flyttar från sina hembyar, så belastar de istället de kvarvarande invånarna med ännu större problem.

I en reportageserie i Dagens Eko i december 1980 framgick det t.ex. att assyrier/syrianer som fått uppehållstillstånd i Sverige ofta angivit falska skäl för att få uppehållstillstånd här. Dessutom åkte många hem på semester och visade upp sina nya Volvo-bilar. I reportaget kunde man meddela följande: *"Hemvändande flyktingar och andra emigranter som oftast semestrar här och då kommer med nya Volvo-bilar berättar om tillvaron i Sverige, med fantasilön och att svenskar och svenska myndigheter är lättlurade. Invandringen har lett till ett nytt talesätt i de nordöstra delarna av Syrien. Om man ska karaktärisera en person som särskilt naiv, godtrogen, lättlurad och dum så säger man att vederbörande är 'mera svensk än en svensk'".*

I programmet citerades en kristen präst: *"Glöm inte att vår mentalitet är helt annorlunda än bl.a. er i Sverige. Vi här, vi föds till affärsmän, varje treåring är så präglad av den miljö som han växer upp i att han kan lura vilken svensk myndighet som helst".*

Många anklagade också Sverige för att bedriva en "perverterad humanitet" och menade att det var olyckligt att Sverige öppnade dörrarna för syrianerna. De gamla känner sig lämnade åt sitt öde och jorden lämnas obrukad. Utflyttningen av kristna har också på sina håll lett till att muslimer tagit över vissa områden. I Dagens Ekos reportage framkom med önskvärd tydlighet att ingen religiös förföljelse sker och att utflyttningen bara är ett sätt att förbättra ekonomin för många familjer och släkter. Någon hade även startat en kampanj för att försöka stoppa utvandringen och vända strömmen tillbaka. Man ville behålla ungdomarna.

I Expressen skrev folkpartisten *Olle Wästberg* en artikel den 10 januari 1980 med rubriken *"I går judarna - idag assyrierna"*. Wästberg ansåg att assyrierna var svårt utsatta och förföljda trots att det framkommit många vittnesmål som hävdade att det inte sker någon förföljelse mot assyrierna. Dessutom påstod många av de assyrier som kom till Sverige att huvudorsaken var att få det bättre. De accepterades, trivdes och mädde bra här i vårt välstånd.

Oro över den låga nativiteten

Förutom Hans Hagnell fanns ytterligare några socialdemokrater som öppet vågade ifrågasätta invandringen. *Carl-Gustav Boethius*, dåvarande ordförande för RFSU (Riksförbundet för sexuell upplysning) uttalade sig i Göteborgs-Tidningen den 13 november 1978:

"Vi klarar inte av fler invandrare i Sverige idag. Det är kanske ett vågat påstående, men det är min fasta övertygelse och undersökningar från svenska skolor stöder mitt uttalande. Vi klarar inte ens av de invandrare som Sverige har idag".

Carl-Gustav Boethius var också mycket oroad över den låga nativiteten i Sverige och förklarade:

"För första gången sedan 1809 har svenskarna inte reproducerat sig. För att få igång nativiteten måste vi stödja småbarnsfamiljerna på alla sätt och vis. Om denna trend fortsätter så är vi svenskar ett utdöende släkte, men kanske kan det ske en förändring om några år... "

Kjell Öberg igen

Det hände alltså att enstaka personer, främst socialdemokrater, kunde uttala kritik mot invandringspolitiken utan att de för den skull kallades "fördomsfulla" eller "rasister".

Invandringsförespråkarna visste att dessa kritiker var ofarliga. Enstaka kritiska uttalanden skulle inte utgöra något hot mot den alltmer fasta och massiva invandringspropaganda och politik som skulle förvandla Sverige från ett homogent enat land till en splittrad mångkulturell nation.

Att motståndet mot massinvandring började uttrycka sig i mer organiserade former visade sig på hösten 1978 när någon affischerat i Stockholm med uppmaningen *"STOPPA INVANDRINGEN - tipsa polisen illegala invandrare"*. Jag fick själv några sådana lappar i mina händer och märkte genast hur populära de var. Expressen publicerade den 23 oktober 1978 en artikel skriven av Arne Lemberg, där han påstod att om personerna bakom märkena skulle avslöjas *"hotas de av fängelsestraff för hets mot folkgrupp"*.

Den nya invandrarministern *Eva Winther* förklarade i samma artikel att märkena var "osmakliga" och hon upprepade också de propagandafraser som framförts under alla år. Vi citerar ur Expressen:

"Hon påminner om de värningskampanjer vi gjort för att få hit invandrare under början av 70-talet. Vi behövde folk då, bland annat till industrin. Och vi behöver invandrarna nu också. De gör mycket stor nytta inom bland annat vård- och servicesektorn och industrin".

Men Eva Winthers argument, som ständigt - än idag - förs fram av invandringsförespråkare, avfärdades av ingen mindre än Kjell Öberg själv i samband med att han avgick som generaldirektör för invandrarverket. Enligt Göteborgs-Tidningen 1979 sade Öberg:

"Argumentet att den industriella uppmarschen under 60- och 70-talen aldrig skulle klarats utan invandringen är bara nys."

Öberg menade att dessa jobb kunde ha tagits av svenska hemmafruar och att utlänningar anlätades av praktiska skäl. Öberg sade vidare:

"Det hade varit bättre om invandringen hade stoppats. Om vi från början hade begränsat invandringen till Sverige hade vi haft det mycket bättre idag."

Om Öbergs uttalande var en eftergift för de allt starkare invandringskritiska strömningarna eller en följd av ökad kunskap vet vi inte säkert. I SvD den 30 december 1979 sade Kjell Öberg: *"Jag föreställde mig att svenskarna skulle ha lättare att acceptera invandrarna"*.

Han tycktes tillfälligt ha skrämts av opinionen, men återhämtade sig senare. Därefter har han fortsatt verka för massinvandring. Han och hans kolleger i "invandringsindustrin" har fortsatt att framföra argument såsom *"vi har fått det så bra tack vare invandringen"*, *"invandrarna har betytt mycket för vår välfärd"*, *"vi har tjänat på invandringen"*, *"invandringen berikar vår kultur"* o.s.v. trots att de avfärdats av Kjell Öberg själv.

Sanningen är att argumenten är ingenting annat än propagandafraser för att försvara en

vansinnig invandringspolitik och ett sätt att försöka få svenskarna att tro att invandringen är bra för Sverige. De som tog dessa argument i sin mun var kanske också i viss mån offer för industrins syn på behovet av arbetskraft.

I tidningen FIB-aktuellt berättade en journalist för Kjell Öberg att *"de flesta våldtäktsförbrytarna är invandrare och offren är så gott som uteslutande flickor från de nordiska länderna. Våldtäkterna har dessutom en tendens att bli brutala med inslag av sadism"*. Kjell Öberg fick frågan om inte invandrarna borde lära sig svensk lag och svenska seder. På den frågan svarade Kjell Öberg så här: *"Jag tycker att vi måste acceptera att vi får in andra kulturmönster. Jag har inte mer att säga om detta"*.

Kjell Öberg struntar alltså fullständigt i de negativa konsekvenserna av invandringen och vägrar uppenbarligen att ens ta avstånd från denna typ av brottslighet. Tyvärr är han inte den ende förespråkare för massinvandring som uppträder så här omdömeslöst.

DEL 5:

Meningslöst att skriva insändare

Invandringen till Sverige fortsatte samtidigt som födelsetalet för svenskarna sjönk alltmer. Regeringen anklagades av en del invandringskritiker för att ensidigt ta emot vänsterorienterade flyktingar från diktaturer i bl.a. Sydamerika, t.ex. Chile. Att det stora flertalet s.k. flyktingar som kom till Sverige var socialister uppmärksammades ibland och det blev naturligt för socialdemokratin och andra socialister att ihärdigt försvara denna politik.

Att invandrarnas politiska hemvist verkligen hade betydelse för socialdemokraterna visades inte minst under åren 1979-80 då fackföreningar och vissa ledande socialdemokrater protesterade mot invandringen av assyrier och båtflyktingar, samtidigt som liberaler och högern gick till dessa gruppers försvar.

Dåvarande moderatledaren Gösta Bohman gav båtflyktingarna från Vietnam ett varmt välkomnande och folkpartisterna ömmade för assyrierna. I augusti 1979 sade Södertäljes socialdemokratiska kommunalråd Hans Mattson till Aftonbladet att han inte ville ha fler flyktingar till kommunen. Metallordföranden Ingvar Larsson från Mariestad gick till hårt angrepp mot planerna att låta vietnamesiska båtflyktingar slå sig ned i kommunen. Birgitta Dahl, senare energiminister, motsatte sig också "båtfolket" och hänvisade bl.a. till starka kulturella skillnader mellan oss och dem. Det var många socialdemokrater som under de borgerliga regeringsåren 1976-82 kritiserade invandringen och i flertalet fall finns det skäl att tro att de motsatte sig inflyttning av invandrare som förmodades ha en borgerlig politisk hemvist.

För min egen del hade jag under slutet av 70-talet skrivit en hel del insändare och artiklar som jag sände till olika tidningar. Jag ifrågasatte där de proportioner invandringen antagit. **På grund av min kritiska hållning fick jag inte en enda insändare eller artikel publicerad.**

Jag följde diskussionen i massmedia och blev oerhört besviken då jag upptäckte hur ensidig och vinklad informationen var i denna fråga. Om någon enstaka röst höjdes i protest mot massinvandringen så drunknade den snabbt i den strida strömmen av invandringspropaganda som fördes fram på alla nivåer. Denna propaganda var väl genomarbetad och ofta så hätsk att jag blev allvarligt oroad över tillståndet i landet. Propagandisterna för massinvandring hade dessutom hela etablissemanget med alla dess resurser till sitt förfogande.

Jag såg att det blev allt vanligare att utpeka invandringskritiker som "fördomsfulla", "rasister", o.s.v. De som kritiserade invandringen kände sig helt naturligt orättvist behandlade och ansåg sig utsatta för politiskt förtryck. Själv ansåg jag att invandrarna från avlägsna länder och kulturer nu blivit så många att de skulle kunna utgöra direkta hot mot svenska värden. Inte bara kulturellt utan även historiskt, moraliskt, etniskt, socialt och politiskt. Vårt folks själva existens skulle

hotas, vårt lilla folk skulle försvinna så småningom - om inget gjordes för att stoppa invasionen. En invasion - det var så jag och många andra upplevde det.

Själv fortsatte jag att skriva artiklar och insändare, men insåg ganska snart det meningslösa i det hela. Jag bevakade pressens rapportering och läste dagligen insändarsidorna i de största dagstidningarna. Propagandan för fortsatt invandring, av humanitära eller andra skäl, fortsatte i oförminskad takt och pressens tyckande stod i bjärt kontrast till de uppfattningar jag och många andra hade. Jag ansåg att det inte längre skulle gå att göra en rättvis opinionsundersökning för att få veta folkets inställning i denna fråga. Manipulationen av folkets medvetande hade gått så långt att få kunde ifrågasätta den massiva propagandan för fortsatt invandring.

Jag irriterades över både den ensidiga propagandan och över att ingen gjorde något motstånd. Var det bara jag som upptäckt hur illa läget var? Eller hade jag fel och alla andra rätt. Kanske vore det bäst om invandrarna fullkomligt vällde in och tog över Sverige? Svenskarna föreföll ju helt passiva inför den pågående invasionen. **Det var ju förstås en hel del människor som talade, men ingen som handlade.**

Bevara Sverige Svenskt - ett försök att väcka debatt

Jag vände ut och in på mina eventuella fördomar och kom slutligen fram till att jag ansåg mig ha rätt och de fel. Förespråkarna för fortsatt massinvandring hade fel på de flesta områden och jag rätt. Stärkt av detta självförtroende beslutade jag mig för att försöka väcka några sjäalars intresse kring denna fråga och förhoppningsvis kunna bidra till att åtminstone skapa en debatt kring frågan. Jag och ett par kamrater totade ihop ett flygblad med en provokativ text - en fiktion av det framtida Sverige om invandringen tilläts fortsätta.

Vi undertecknade flygbladet "Bevara Sverige Svenskt" och räknade med att om detta flygblad delades ut så skulle massmedia slutligen få tag i det och sedan ställa frågor till de folkvalda politikerna. Min förhoppning var att det skulle uppstå en debatt. Jag hoppades att någon politiker skulle få följande fråga: *"Det delas ut flygblad mot invandringen. Kan det vara så att många svenskar inte delar er uppfattning om invandringens storlek till Sverige?"* Jag hoppades också få reaktioner från dem som fick bladet i sin hand. En slags direkt kontakt med folket. Fortfarande var jag naiv och hade förhoppningar om en debatt (i ordets rätta betydelse). Men när flygbladen började delas ut och uppmärksammades i massmedia så blev det ingen debatt.

I augusti 1979 delades de första bladen ut och reaktionen kom genast. Nacka Saltsjöbadens Tidning citerade några rader ut flygbladet och intervjuade några representanter för invandrarbyrån, som helt avfärdade innehållet och ansåg att polisanmälan borde göras.

När flygbladskampanjen med de första BSS-flygbladen drogs igång kunde jag inte föreställa mig följderna därav. Jag hade inga tankar på att bilda någon organisation utan ville enbart väcka debatt. **Men debatten uteblev helt och hållet.** Inga tidningar tog upp flygbladet som en reaktion på en extrem invandringspolitik. Istället anklagade man dem som spred flygbladet för "rashets" etc. Reaktionen från vanliga medborgare uteblev inte heller. Den blev t.o.m. större än jag väntat mig. **Många vanliga svenskar hörde spontant av sig och uttryckte sitt stöd för innehållet i bladet, men få vågade skylta med sina namn så de skrev anonymt.** Eftersom debatten helt uteblev i massmedia och invandringen och hetskampanjerna fortsatte beslutade vi oss för att trycka en hel serie nya blad med varierande innehåll. Bladen fick god spridning och intresset hade redan blivit så stort att folk t.o.m. bad om extra flygblad och en del ville bli medlemmar. Men vi hade ju ingen organisation och lät saken bero en tid. Kanske vore det en god idé att bilda en förening, speciellt mot bakgrund av att ingen debatt ännu uppnåtts på riksnivå.

Medan vi funderade på saken fortsatte massmedia sitt ältande om "rasism", "fascism" och t.o.m. "nazism", så snart BSS flygblad dök upp. Stämningen var hätsk och **journalisterna agerade som en man**, samma uttryck, samma hets, samma brist på förståelse för vår sak, samma intolerans mot våra åsikter, ingen vilja att skapa debatt. BSS första flygblad, som var medvetet provokativt, polisanmäldes men friades i november 1979 av Justitiekanslern. Att flygbladet friades av JK irriterade massinvandringsförespråkarna och de allt mäktigare invandrarorganisationerna.

Invandrarorganisationerna finansierades med skattemedel och deras opinionsbildande betydelse blev allt större. Invandringen och den tillhörande propagandan höll på att bli en egen "industri" med tusentals anställda vars uppgift var att tillvarata invandrarnas intressen. De som anställdes på t.ex. invandrarverket och på invandrarnämnder var ofta gifta med invandrare eller själva invandrare. De avlönades med skattemedel för att arbeta för ett "mångkulturellt" Sverige. Myndigheterna började också kräva en skärpning av lagarna för att få bukt med invandringskritiken.

Vad gick då själva kritiken ut på?

Här återges exempel på argument som publicerades i stencilform 1980 av en grupp invandringskritiker.

"Politikerna har aktivt medverkat till en hög invandring för att tillgodose industrins krav på mer arbetskraft främst under 50- och 60-talens högkonjunkturer. Den fria nordiska arbetsmarknaden som inrättades 1954 medförde en ensidigt på Sverige inriktad invandring som starkt påverkades av de bättre levnadsvillkoren här.

Sverige manifesterade inför hela världen sina ambitioner att mera permanent hjälpa invandrarna i landet genom inrättandet av ett särskilt statligt verk för invandrare.

Sverige etablerade "värvningskontor" i vissa länder. Sverige lockade med Europas högsta löner. Sverige ger de största sociala förmånerna.

Lättheten att olovligt ta sig in i landet medverkar till stor illegal invandring.

Genom sina förmåner blir Sverige Europas mest lockande asylland för flyktingar från andra världsdelar. Det redan höga antalet invandrare blir ännu högre genom att slakten från hemlandet tillåts komma hit.

Massmedia har alltifrån början agerat för en omfattande och bestående invandring. Man har ensidigt framhållit denna som fördelaktig, samtidigt som man förtigit de oönskade långsiktiga följderna. Opposition mot invandringen avfärdas i regel som "fördomar". Att socialdemokratin aktivt verkar för att invandrare skall få rösträtt i riksdagen vittnar deras önskan om att vinna invandrarnas röster i valen. Därmed begränsas svenska folkets inflytande i sitt eget politiska system.

Den i Sverige etablerade invandraradministrationen med tusentals anställda på skilda områden som helt eller delvis har sitt levebröd av invandringen måste - ända - upp i ministerled - antas ha intresse av att verka för en fortsatt invandring och vidare utbyggd invandrarservice."

Samtidigt som invandraradministrationen växte ökade argumenten till försvar för invandringen. De som protesterade mot invandringen fick sina argument avfärdade med nya argument.

Den etablerade invandraradministrationen hade inga problem att föra ut sina argument. De hade mer eller mindre fritt tillträde till massmedia och kunde inför folket avfärda protesterna mot invandring som "invandrarfientliga" eller "rasistiska". Motståndarna till massinvandring fick inte komma till tals.

Här följer några av de argument som framförts:

Utan invandrarna skulle vi aldrig fått den standard vi har idag.

Kommentar: Om den höga invandringen hade varit så fördelaktig för Sverige som påtalats främst av massmedia, skulle landets ekonomiska läge varit särskilt gynnsamt idag efter hela 25 års invandring. Läget synes snarast vara motsatsen. Stor import av arbetskraft, för att få ökad produktion och export under högkonjunktur, medför en hög belastning på landets ekonomi och motsvarande högre arbetslöshet under lågkonjunktur. Skälet är att alla som väl en gång fått

komma till Sverige garanteras sin försörjning här för all framtid (till skillnad från "kontraktsanställda" i Västtyskland t.ex.).

På senare tid har det tillkommit allt större krav på resurser för hemspråksundervisning, tolkservice, brottsbekämpning, etc. Tekn. dr. Uno Lamm har påpekat att invandraren inte bara är ett tillskott till arbetskraften utan också en mycket aktiv konsument, eller flera sådana i familjen, som omedelbart behöver bostad och många andra kapitalvaror, vilka tar i anspråk ett betydande kapital, som här är en bristvara. Han anser att man på längre sikt inte vinner något med invandring. Men även om det skulle visa sig vara ekonomiskt fördelaktigt med invandring är det inte säkert att nationen skulle gynnas av detta på lång sikt.

Sverige tjänar på att ta hit invandrare, som hemlandet fått nedlägga stora kostnader på under tidigare år.

Kommentar: Här torde åsyftas främst finländsk arbetskraft. Med hänsyn till alla följdkostnader för invandrarna vore det emellertid fördelaktigare, om man i ökad omfattning förlägger svenska dotterföretag till Finland, där arbetskraften är billigare, kostnaderna för språk- och anpassningsproblem, etc. bortfaller.

Invandrarna behövs för försörjningen av den stigande andelen åldringar.

Kommentar: Detta visar att befolkningspolitiken är ur balans. Det är bättre att öka den egna nativiteten så att vi slipper göra oss beroende av invandring. Genom en ökad nativitet undslipper vi många problem som uppträder i samband med massinvandring.

Invandrarna behövs för att öka Sveriges befolkning. Sverige har gott om utrymme för att hysa en mycket större befolkning.

Kommentar: Sveriges långa och kalla vintrar och övervägande karga jord, också med stora kalfjälls- och myrmarksområden, gör landet långt mindre lämpat för en stor befolkning än de mera tempererade och varmare länderna. Det blir avsevärt dyrare och mer energikrävande att bo här. Den starkt försämrade miljön i tätbefolkade industriländer som Mellaneuropas kan heller inte vara eftersträvansvärt för Sverige, där den kvarvarande relativt orörda naturen blir en allt viktigare del av levnadsstandarden. Miljöförstörelsen på landets kuster och vatten har redan tillåtits gå för långt. Det har också visat sig att invandrarna söker sig till tätorter, inte till glesbygden. Dessutom, om man verkligen bekymrade sig för Sveriges befolkning skulle man vidta nativitetsstimulerande åtgärder inom landet.

Många kommuner har byggt för många bostäder, som de tack vare invandringen slipper betala hyra för.

Kommentar: Många kommunpolitiker har påtalat fördelarna av att deras kommun växer, vilket kunnat ske genom att ge invandrarna de annars tomma bostäderna. Genom att ta emot flyktingar har många kommunalpolitiker lyckats skyla över sina misstag i form av alltför stort bostadsbyggande. Nackdelarna drabbar här i hög grad hela samhället. Man får i kommunen för många invandrare som blir arbetslösa och som trots detta vägrar att flytta. Kommunens resurser räcker inte till, utan staten måste bidra med stora sociala kostnader, hyra etc. (exempelvis Södertälje m.fl.).

Invandringen berikar vår kultur.

Kommentar: Möjligheterna till sådan påverkan är alltför ringa för att tillmätas betydelse. (Däremot riskerar invandrarnas kultur att alltmer utplånas). Språksvårigheterna utgör alltför stora hinder. Utlänningar vill bo tillsammans med egna landsmän, som har samma språk, kultur och värderingar. Svenskarna undviker av samma skäl umgänge med utlänningar. Nutidens livliga turistande ger stora möjligheter för svenskar till kulturpåverkan, där så önskas. Landets anslag för den svenska kulturen synes redan alltför knappa.

Själva argumentet om "berikande" är inget annat än subjektivt tyckande, som kanske varje

enskild kan ha en högst individuell uppfattning om. Många anser att invandrarna "berikar" oss mera negativt genom brottslighet och kulturtraditioner som vi betraktar som ociviliserade.

Sverige vinner ökat anseende som föregångsland, om man är generös mot invandrarflyktingar, som söker sig hit.

Kommentar: Med hänsyn till de verkligt nödlidande i världen - bland 400 miljoner svältande barn - måste flyktingproblemet lösas på mest ekonomiska sätt, så att de totala insatserna räcker för så många som möjligt. Att ta hand om flyktingar i Sverige kostar enligt gjorda utredningar i genomsnitt flera hundra tusen kronor per person. Det är därför misshushållning att låta flyktingar fortsätta att själva välja långt avlägsna asylländer, som medför mycket höga boende- och anpassningskostnader. Asylsökandet måste begränsas till närbesläktade länder med hänsyn till språk, kulturmiljö, klimatförhållanden etc.

Genom omfattande missbruk av asylbegreppet har flera tusental assyrier fått stanna i Sverige på felaktiga grunder. De har åberopat religiös eller politisk förföljelse, fast den egentliga orsaken varit lockelsen att komma ifrån fattigdom och få det bättre. Allt fler trovärdiga och väl informerade personer hävdar med bestämdhet att assyrierna inte är utsatta för någon organiserad religiös eller politisk förföljelse. Flyktingvågen utlöstes sedan ryktet spritt sig om det goda mottagandet i Sverige av en grupp assyrier från Libanon (den första gruppen assyrier kom till Södertälje 1967).

Den assyriska invandringen, som har angetts till c:a 12.000 1980, är för lång tid framöver den mest svårbemästrade, då den innebär en tvär omkastning från naturhushållning och analfabetism till storstadsliv i ett högmekaniserat industrisamhälle. Dessutom är denna invandring - från Turkiet, Syrien, Irak och Libanon - starkt olämplig, då den innebär etablering av goda och direkta förbindelser med de stora narkotikaodlande distrikt i Främre Asien som t.ex. Bekaa-dalen i Libanon.

Ovanstående argumentation började framskynta i skriftlig form, mest som stencilerade eller kopierade blad till meningsfränder eller ibland som information till massmedia och myndighetspersoner.

DEL 6:

Bemötande av argument

BSS hade också sammanställt en argumentationslista som såg ut som följer (nedanstående version är yngre än originalversionen).

Vi bemöter argumenten:

1. Vi tjänar på invandringen.

Vårt svar: Det beror på vad man avser. Det är sannolikt att Sverige tjänar på att ta emot ett mindre antal duktiga, skötsamma och kvalificerade personer från etniskt närbesläktade länder om de kan placeras på arbetsmarknaden. En sådan invandring är ingen ekonomisk belastning. Sverige förlorar däremot ekonomisk på att ta emot flyktingar från avlägsna länder. De är ofta mer svårplacerade på arbetsmarknaden och blir då i stället en ekonomisk belastning för skattebetalarna. De sociala problemen bland de utomeuropeiska invandrargrupperna är uttalade, bl. a på grund av den kulturella bakgrunden och brottsligheten är ofta högre. Eftersom den senare kategorin är så stor, så innebär det att Sverige förlorar rent ekonomiskt på invandringen.

2. De berikar vår kultur.

Vårt svar: Man får känslan av några av de som framför argumentet inte tror att svenskarna är kapabla att utträta någon kulturell gärning. Faktum är att den svenska kulturen är oerhört rik och levande - än så länge -, trots alla försök att ta död på den. Det är säkert sant att vissa enskilda invandrare bidrar till att "berika" vår kultur. Det gäller framförallt invandrare från etniskt och kulturellt närbesläktade länder, som har tillfört Sverige impulser inom t ex konsten och musiklivet. När det gäller musiklivet så tvingas ju svenskarna uthärda anglosaxiska - eller andra främmande - tungomål i alla våra etermedier och det bidrar till vår egen musikaliska underutveckling.

Men argumentet är ju mycket subjektivt och vem som helst kan ju hävda att vilket udda inslag som helst är berikande för vår kultur. Man kan ju t ex fråga sig hur berikande det är med vissa importerade kulturyttringar som t ex blodshämnd, barnåktenskap, omskärelse, ritualsakt eller kvinnoförtryck?

Det har blivit vanligt att kommunister som talar om "kulturberikning" för att försvara invandringen hänvisar till USA och dess blandkulturs utbredande i världen. Att de ser USA som det mångkulturella idealet kan tyckas förvånande, men det beror väl på bristande kunskap eller ovanligt stor naivitet. Annars skulle de väl inte vara kommunister.

Argumentet att de berikar vår kultur är emellertid ett svagt argument eftersom vi alltid kan ta emot - och ofta har tagit emot - impulser utifrån utan att behöva ta emot stora invandrargrupper. Genom att nöja oss med impulserna kan vi dessutom filtrera bort avarterna. Förvånande är det också att många förespråkare för "kulturberikning" inte vill acceptera utbyggnaden av kabel-TV där de ju kan ta emot impulser från stora världen.

Vår uppfattning är i stället den, att blandkulturella och mångetniska samhället i stället inverkar negativt på normgivningen och moralen i samhället. Genom extremt olika "kulturella" yttringar så bidrar man till att upplösa det traditionella system av regler och normer som vi bär inom oss och som kommer till uttryck när vi på olika sätt konfronteras med varandra.

3. Vi tog hit dem när vi behövde arbetskraft.

Vårt svar: Vilka vi? Det var ju politikerna och storföretagen som tog hit dem och det skedde över huvudet på svenska folket. Svenska folket har inte fått besluta om arbetskraftsinvandringen. Vilka "vi" var det som behövde arbetskraft? Det var inte du och jag utan det var vissa storföretag. De ville slippa utbilda folk, vilket är kostnadskrävande, och föredrog att bekvämt rekrytera färdigutbildat folk från andra länder främst i Sydeuropa. De fick då en motiverad arbetskraft, som ju här fick betydligt högre standard, trots att de då ofta fick lägre lön än sina svenska arbetskamrater. Om vi hade haft mer ansvarsfulla politiker - och företagare - så hade "behovet av arbetskraft" enkelt kunnat lösas med inhemsk arbetskraft. Men den socialdemokratiska politiken har ofta präglats av kortsiktighet och det är där felet ligger. I både socialdemokratin och det kortsiktiga planerandet alltså! Vi skall också påminna om, att om det skulle uppstå arbetskraftsbrist, så beror det bl. a på den låga svenska nativiteten och en dålig ekonomisk politik.

4. Invandrarna tar skitjobben som svenskarna inte vill ha.

Vårt svar: Det finns inga skitjobb. Alla jobb är lika värdefulla. Skitjobb gör knarklangarna, hallickarna, tjuvarna och de andra brottslingarna.

Om det skulle finnas svenskar som själva anser sig för "fina" för att arbeta med praktiska sysslor, som t ex städjobb, så är det - i den mån den attityden skulle vara utbredd - en tecken på en misslyckad politik och ett samhälle i förfall. Om en sådan attityd är utbredd så är det ett stort underbetyg åt de som styr - och styrs - Sverige. I verkligheten är det också så att brist på arbetskraft inom ett område leder till högre löner, vilket lockar över arbetskraft från andra sektorer.

5. Vem skulle städa, diska och köra tunnelbanan om invandrarna av någon anledning åkte hem?

Vårt svar: Va!? Har politikerna gjort oss så beroende av utländsk arbetskraft att det skulle bli mer eller mindre kris inom vissa områden om de åkte hem? Är det redan så illa i Sverige. Då är det på tiden att sådana politiker försvinner från den politiska scenen och låter mera ansvarsfulla politiker få ta över.

6. Vi har via FN förbundit oss att ta emot ett visst antal flyktingar varje år.

Vårt svar: Det är sant att Sverige har förbundit sig att ta emot 1250 flyktingar per år. Men Sverige tar emot mångdubbelt fler än vad avtalet anger. Och en stor del av de som kommer kan man inte ens identifiera. Sanningen är ju att politikerna totalt har givit upp ansvaret för Sverige. De släpper ju in nästan alla som knackar på vår välfärdsdörr. Ja, många knackar inte ens på, de har fräckheten att bara kliva in och slå sig ned vid dukat bord.

7. Vi måste vara solidariska med dem som har det svårt och därför ta hit ett visst antal flyktingar. Det är vår plikt.

Vårt svar: Vi har ingen skyldighet eller plikt att ta emot några flyktingar alls, framför allt inte sådana som kommer från andra världsdelar. Däremot bör vi kunna vara solidariska med våra grannländer och låta några av dess utsatta medborgare få vistas här om de har problem hemma. Detta förutsätter dock att de kan styrka sin identitet så att vi inte - som nu - får in svårt kriminella element, terrorister eller spioner. Men å andra sidan, de som varit det har nästan alla kommit från länder i mellanöstern eller andra utomeuropeiska länder.

Vi skall också komma ihåg att många flyr från problem och konflikter där den etniska bakgrunden, kulturen eller religionen, har spelat en avgörande roll. I Sverige har vi tagit emot både palestinier och kurder, exempel på folk som vill få en egen palestinsk respektive kurdisk stat att leva i. Om rätten att få leva i en nationell gemenskap skall erkännas andra folk så skall rätten för oss svenskar att leva i en svensk stat erkännas, annars är det bara hyckleri och inkonsekvens som styr politiken (och hittills har det ju varit det, främst från socialdemokraternas sida).

De som kommer till Sverige är de som har råd att betala för sig. De verkliga flyktingarna, de fattiga och svältande, kan inte ta sig någonstans. Men om vi verkligen vill hjälpa så många som möjligt så skall vi sända pengarna till flyktinglägren i stället för att ta dem hit. Att ta flyktingar till Sverige kostar oändligt mycket mer än att hjälpa dem där de är. Den nuvarande flyktingpolitiken beräknas kosta de svenska skattebetalarna ca 10 miljarder per år. För den summan skulle vi kunna hjälpa kanske ett par miljoner flyktingar i de stora flyktinglägren. Men vi får inte glömma att vi också har stora hjälpbehov inom Sveriges gränser.

8. Internationella förbrytare begår mest brott, inte invandrarna.

Vårt svar: Hur kommer det sig att kontrollen vid gränserna är så dålig att internationella förbrytare kan ta sig in? När det gäller brottsligheten så är det sant att internationella ligor härjar här (men ingen tycks göra något åt det). Att vissa invandrargrupper har en betydligt högre brottslighet än våra egna infödingar är helt klart. Det finns mängder av uppgifter som styrker detta. Invandrarnas överrepresentation avser främst den grova brottsligheten, t ex mord, våldtäkt, grova rån etc.

9. Vi är alla invandrare från början.

Vårt svar: Jovisst! Men det är ett ganska löjligt argument. När klimatet i norden blev varmare så invandrade under olika perioder nordiska folkstammar hit och grundlade senare vår svenska nation inom den nordiska gemenskapen. Vi har sammansmält till ett enhetligt folk och en del av oss har "invandrapåbrå" genom att våra förfäder i ett senare skede har kommit från t ex. de nordiska länderna eller andra närbesläktade nationer och folk.

Men den invandring av etniskt och kulturellt främmande grupper som vi ser i dag saknar

motstycke i vår historia och på grund av dess omfattning hotas enhetligheten och på lång sikt det svenska folkets existens.

10. Vi måste lära oss att förstå andras kulturer.

Vårt svar: Det är ett argument som används flitigt av internationalister och massinvandringsförespråkare för att förmå oss att tro att vi från invandrare får oumbärliga erfarenheter, som vi inte kan undvara eller som ingen svensk skulle kunna ge oss.

Förespråkarna för ovanstående argument är ofta själva ytterst obenägna att lyssna till våra argument, (t ex. att vi anser att etniskt och kulturellt homogena nationer har större förutsättningar för en lugn och harmonisk utveckling) eller lära sig något av de erfarenheter som vissa mångkulturella nationer, t ex det förhärjade Libanon eller Malaysia med sina rasuppdelade politiska partier, kan ge. Vi Sverigedemokrater har stor förståelse för andra kulturer, men de bör få leva vidare och inte utsättas för påtvingad främmande påverkan. Därför är vi också rädda om vår egen kultur.

Det har också visat sig att sk blandäktenskap spricker betydligt oftare och de vårdnadstvister som ofta uppstår är betydligt mer uppslitande, både socialt och psykiskt, än i svenska äktenskap.

11. Vi skulle inte ha så hög standard om inte invandrarna hjälpt oss.

Vårt svar: Sanningen torde vara den rakt motsatta! Om vi inte hade tagit emot sådana mängder av okvalificerade, svårplacerade, oassimilerbara och ovälkomna invandrare så skulle vår standard var betydligt högre, skolorna och sjukvården effektivare, demokratin skulle fungera, den svenska kulturen leva och Sverige och svenskarna skulle ha en starkare framtidstro.

12. Invandringspolitiken har beslutats av politiker som valts av folket. Alltså är politiken väl förankrad i folkviljan.

Vårt svar: Det är sant att de valda politikerna har beslutat om invandringspolitiken. Men opinionsundersökningar visar att politiken inte är förankrad bland folket. När vi går till val röstar vi ofta på frågor som för många väljare är av större betydelse, t ex den ekonomiska politiken. Ett exempel är ju att trots att socialdemokraterna vill införa republik så är flertalet socialdemokratiska väljare för monarki. På samma sätt är det med invandringspolitiken. Trots att politikerna förespråkar en "generös" invandrings- och flyktingpolitik är folket motståndare till den politiken. Folket inser nämligen vilka faror som är förknippade med en sådan politik. Man vill också hellre hjälpa de verkliga flyktingarna i världen än de sk flyktingar som mutar, lurar och bluffar sig till Sverige för att få en bättre tillvaro, ekonomiskt och socialt.

13. Det är rasistiskt att motsätta sig invandring.

Vårt svar: Den som motsätter sig invandring av vissa människoraser av det skälet att dessa raser är lägre stående eller mindre värda är rasist. Men sådana skäl anförs knappast av någon förnuftig människa eftersom det för det första måste vara svårt att avgöra till vilken ras en viss person tillhör. Hur skulle en sådan bedömning gå till? Och även om det gick så måste personen då ha underlag som förklarar i vilka avseenden och varför just denna ras är sämre. Eftersom sådana argument aldrig framförs - ens av stollar - så kan man inte ta dem på allvar. De som påstår att det är rasistiskt att motsätta sig invandring är själva stollar. Krav på begränsning av invandring från andra världsdelar eller andra länder har ytterst sällan med "rasism" att göra. Ofta vill man värna om det egna landets folkstam, kultur eller ekonomi och samtidigt har dessa motståndare till massinvandring stor respekt för andra folk och deras kultur. Bara för att man föredrar det egna så behöver man inte nedvärdera det andra. En man som älskar sin kvinna nedvärderar inte eller föraktar andra kvinnor bara för att han föredrar sin egen.

14. Invandrarna har kommit för att stanna. De är Sveriges framtid

Vårt svar: Det är ett argument som framförs av etablissemangen för att ge intryck av att vårt öde

är oundvikligt. Alla de invandrare som kommit de senaste 20 åren skall inte alls stanna i Sverige. Många har redan åkt hem frivilligt. En del trivdes inte med klimatet, andra fick kulturchocker eller hemlängtan. Ytterligare några har utvisats därför att de skadat vårt samhälle genom grov brottslig verksamhet. Av de som är kvar har många, framför allt nordeuropeerna, men även enstaka andra, smält in i det svenska samhället och blivit en del av det svenska, medan stora grupper av främst utomeuropeiska invandrare varken kan eller vill bli en del av det svenska Sverige. Dessa invandrare, som lockats hit av landsförrädiska eller naiva politiker, som i sin tur backats upp av internationalister och oansvariga journalister, måste nu börja förbereda sig på att resa hem igen. Om de inte reser hem (eller till något annat mottagarland), så får internationalisterna rätt. Då har det gått så långt att ingen återvändo finns. Svenskarna förlorar sitt land.

Fördomar mot patrioter

Många irriterades inte bara över att invandringen fortsatte ohämmat utan också över att massmedia lade munkavle på sig själva i denna fråga. Varför agerade alla dagstidningar nästan likadant? Eftersom flertalet dagstidningar ideologiskt hör hemma hos något av de etablerade partierna, var det ju inte så konstigt att de försvarade deras politik. Mer märklig var deras ovilja att släppa fram kritiska röster i en så viktig och het politisk fråga. Ett annat intressant men sorgligt fenomen var deras likartade resonemang i invandringsfrågan trots deras olika partitillhörighet. Den av alla riksdagspartier gemensamt beslutade invandringspolitiken skulle tydligen inte få ifrågasättas.

En annan orsak till bristen på debatt kan ha varit det stora antalet socialister på samhällsredaktionerna. I praktiken tycks detta ha uttryckt sig i en bristande tolerans för avvikande opinionsyttringar. Journalisterna talade om vårt budskap i termer som "hat, okunnighet, rasism, fördomsfullhet, invandrarfientlighet, fascism" m.m., men i själva verket avslöjade innehållet i fraserna ofta deras egen fördomsfullhet eftersom deras angrepp på oss saknade relevans i sammanhanget. Sin egen okunnighet och fördomsfullhet spred man istället vidare till läsarna, varav många lät sig vilseledas. "Invandrarna är en av orsakerna till vårt välstånd", sade t.ex. Sollentunas moderata kommunalråd, *Jan-Olov Sundström* den 17 april 1980. Han var ett exempel på människor som fallit offer för ett argument som oemotsagt fått framföras av invandringsförespråkarna. Motståndet mot invandring avfärdades av Sundström som "okunnigt" och "rasistiskt".

Michael Wächter från Örebro, engagerad i invandrarfrågor och senare verksam i en "antirasistisk" förening, skrev den 14 juni 1980 en artikel i Örebro-Kuriren där han påstod följande: "*En vanlig föreställning som omhuldats av många och som ofta framförs utan minsta nyansering är att flertalet invandrare är kriminella personer eller åtminstone har sökt sig hit för att åtnjuta och utnyttja den svenska socialvårdens höga standard. Ett flertal undersökningar har visat att andelen brottslingar bland invandrare är procentuellt lägre än bland svenskar*".

Var inte just detta uttalande ett tydligt exempel på fördomar? Wächter säger att det är en "vanlig" föreställning som ofta (?) framförs (var då någonstans?) "att flertalet invandrare är kriminella". Om inte detta är fördomar så kan man fråga sig vad fördomar är. Jag kan visserligen inte säkert svara för hur folk framfört sina åsikter till Wächter, men BSS som åtminstone försökt följa debatten noga har inte uppfattat att denna åsikt skulle vara "vanlig" och framförallt har den inte framförts "ofta", åtminstone inte på tidningarnas insändar- eller debattsidor. Inte heller på nyhetssidorna. Möjligen kan något sådant uttalande ha fällt muntligt i något sammanhang, någon enstaka gång och i så fall av någon som är så okunnig att han inte borde tas på allvar.

"Att flertalet invandrare skulle vara kriminella" är en uppgift som jag inte sett publicerad någonstans (inte ens i form av klotter) och då har jag ändå läst mycket. Så när Wächter påstår att uppgiften dessutom framförs "ofta" kan jag inte tro honom. I nästa mening gör han påståendet att andelen brottslingar bland invandrare är procentuellt lägre än bland svenskar. Detta skulle naturligtvis vara en stor och glädjande nyhet om uppgiften var sann. Men Wächter har inte läst på sin läxa. Han hade t.ex. inte tagit del av det statistikhäfte som BSS gav ut i början av 1980, där det framgick tydligt att invandrarbrottsligheten var procentuellt högre än den svenska. Och

uppgifterna var hämtade från bl.a. Statistiska centralbyrån och Brottsförebyggande rådet. Inom viss typ av brottslighet var överrepresentationen betydande. I BSS statistikhäfte publicerades en hel del statistik och en del av den berörde just brottsligheten. Här kunde man läsa bl. a att:

1978 svarade utländska medborgare för 40 procent av alla mord och dråp
1978 svarade utländska medborgare för 31 procent av den grova misshandeln
1978 svarade utländska medborgare för 26 procent av våldtäkterna
1978 svarade utländska medborgare för 29 procent av de grova rånen
trots att de utgör endast 5 procent av befolkningen.

När massinvandringsmotståndarna försökte korrigera felaktigheter likt Wächters, blev de ofta stoppade i censuren. De kom inte till tals alls.

Istället kunde tidningarna ibland redovisa uppgifter om att de får "rasistiska" brev. Vad dessa brev innehöll förklarades ibland genom citat ur något brev med oseriöst innehåll. Detta påstods sedan vara representativt för de "rasistiska breven". I själva verket var de brev som kallades "rasistiska" ofta sakliga och seriösa. Självt hade jag skickat ganska många brev till olika tidningar med sakligt innehåll. Dessa brev stoppades alltid av censuren. Ibland skickade jag artiklar till debattsidorna, men där hade jag heller ingen framgång. Jag hade ju "fel" åsikt. Ibland fick jag artikeln i retur tillsammans med en förklaring. När f.d. FNL-aren, författaren Klas Östergren arbetade på Expressens kulturredaktion fick jag följande svar på en begäran om att få en artikel publicerad: "... *Din text är dessutom en upprepning av gamla och bekanta tongångar från 30-talet som inte känns särskilt konstruktiva i dagens Sverige. De problem vi har i landet löser man inte med blodprov och näsmått. Svenskheten drabbar nog i första hand invandrarna, och inte vice versa*".

Va?! Näsmått och blodprov! Vad menade han? Hade han läst brevet? Jovisst hade han det. Problemet var att han inte förstod vad han läste. Han kunde inte bedöma innehållet i brevet för vad det var utan drog paralleller med något som fanns i hans egen fantasi. De pavlovska klockorna klämtade i hans öron. Verkligheten hade sprungit förbi honom för länge sedan. Stackars Klas Östergren! Men nu förstår jag varför Expressen gör så fin reklam för hans böcker.

Att komma till tals i invandringsfrågan var nästan omöjligt. Den lilla krets som formats kring BSS försökte ofta påverka genom insändarskrivande, men det var stopp överallt.

Är folklig nationalism farlig?

Varje nation förutsätter ett nationellt medvetande hos medborgarna. Utan ett nationellt medvetande kan inga lagar och förordningar, utfärdade av riksdagen, väntas åtlydas och inga skatter, utfärdade av regeringen, uppbäras genom medborgerligt godkännande. Och rikets försvar skulle framstå som totalt meningslöst, om inte rikets medborgare var medvetna om att vårt land är vårt och värt att försvara.

Alltså: Nationalism i betydelsen ett allmänt nationalmedvetande är själva förutsättningen för att Sverige för oss framstår som vårt land. Inte som ett främmande land vilket som helst där vi kanske tillfälligt vistas. Utän ett nationalmedvetande hos svenska folket, ja, hos varje enskild svensk, skulle Sverige inte kunna existera som en fri och självständig nation.

Men nationalismen kan gå djupare än till det blotta nationalmedvetandet. Nationalisten kan vara medveten om grundvalarna för nationell sammanhållning inom ett folk. Nationalisten inser därmed att det finns vissa värden att slå vakt om och samtidigt även vissa faror att undgå om en nation skall kunna fortleva.

Nationalisten kan hävda den åsikten, att Sverige som fri och självständig nation förutsätter ett traditionellt enhetligt folk som är sammanvuxet med detta vårt land och känner primär solidaritet till det.

Nationalisten kan vidare varna för de faror för vårt lands överlevnad som en alltför stor invandring av folk från avlägsna länder med starkt avvikande kulturer utgör.

Massinvandringen fortsätter - kritiken avfärdas

Genom att massmedia förtegar vår opinion så fick politiker och andra opinionsbildare en vanföreställning om det verkliga läget. Dels fick de uppfattningen att de hade stöd för en massinvandringspolitik, dels befästes fördomar om massinvandringskritiker genom massmedias utfall mot s.k. "rasister" (som ju inte var rasister - bara motståndare till massinvandring). Vi trodde oss kunna notera att trots massmedias och (det politiska) etablissemangets hetsande mot patrioter, deras förtigande av massinvandringens negativa följder, trots deras snyftreportage och propaganda till förmån för invandring, så ökade kritiken mot massinvandringen hela tiden. Vi kände att vi hade folket på vår sida. Däremot insåg vi att en majoritet av dem som delade våra åsikter inte vågade framträda eller organisera sig politiskt för att bekämpa den förrädiska politiken. Folket kände sig rädda och förtryckta. Själv upprördes jag av att den yttrandefrihet man så ofta talade om i andra sammanhang inte fanns här. Demokratin fungerade inte som den borde.

Invandringen fortsatte.

Och politikernas förakt för Sverige och svenskarna blev allt större. I början av 80-talet visade det sig att många av de invandrare som kom till Sverige tog sig in på falska pass. Det gällde i första hand de som kom från Libanon. Några få libaneser avvisades och fick inte stanna i landet. Dåvarande invandrarministern Karin Andersson uttalade sig i Svenska Dagbladet och förklarade att de som utvisas utvisas för att de inte uppfyller kravet på att få stanna. Men, markerade hon, de utvisas inte bara för att de tagit sig in i landet på falska pass. "Det avgörande är deras skäl att få stanna", sade hon. Alltså, falska pass går det bra att komma till Sverige på under förutsättning att man uppfyller de krav som berättigar till asyl här i landet.

BSS fortsatte sin löst sammansatta verksamhet med flygbladsutdelning o.s.v. Etablissemanget hade upptäckt BSS och vi blev allt hårdare attackerade. Alla medel var tillättna för att slå ned på oss. Vi var ett hot och skulle stoppas till varje pris. Detta trots att ingen organisation i egentlig bemärkelse fanns. Bara ett arbetskollektiv som kunde upplösas vilken dag som helst om det blev en debatt om invandringen på hög politisk nivå. Målet för oss var ju endast att väcka debatt - inget annat. Vi såg fortfarande inte till någon debatt. Därför fortsatte flygbladsutdelningarna.

Men inte bara flygbladsutdelning. Jag bevistade ibland någon debatt där invandrarfrågor diskuterades och vid dessa tillfällen fick vi möjlighet att pröva våra argument på dem som försvarade invandringen. Vid praktiskt taget varje tillfälle blev mötesarrangörerna oroliga över våra frågor och Kjell Öberg hörde till dem som nästan tog till flykten varje gång han fick obekväma frågor.

Expressens extremism

Den liberala kvällsdraken Expressen, Nordens största tidning upplagemässigt, har engagerat sig ytterst aggressivt i kampen mot vad man behagar kalla "rasism" och "nazism". Expressen är också en av de tidningar som mest kategoriskt och medvetet har vägrat att införa både artiklar och vettiga insändare som är kritiska till invandringen. Ett talande exempel på tidningens aggressivitet gentemot vissa politiska inriktningar är följande citat av Expressens framlidne f.d. kulturredaktör *Hemming Sten*: "*Jag hoppas att den tid kommer då den siste rasisten har hängts i den siste fascistens tarmar*". (Expressen den 20 april 1982.) Denne hr Sten, som skyltat som "liberal" i en tidning som ständigt skryter med att den står för humanitära värden, längtade alltså efter ett skräckvälde med bestialiska avrättningar av misshagliga meningsmotståndare. Bakom de vackra fraserna om "respekt för de små i samhället" och "demokrati" förordar man ett satanistiskt skräckvälde för att bli kvitt meningsmotståndare. Mot denna bakgrund är det föga förvånande, att det råder total censur på Expressen mot avvikande åsikter som godtyckligt stämplas som "nazistiska", "fascistiska" eller "rasistiska". Om personer med dessa för Expressen förgräpliga åsikter skulle få komma till tals med väl underbyggda artiklar, skulle tidningens många läsare själva kunna bilda sig en uppfattning i bl a invandringsfrågan. Då skulle Expressens

extremistiska åsikter ifrågasättas. En opinion skulle växa fram som hotar det åsiktsmonopol som denna tidning står för. Detta vill man till varje pris förhindra. Därför censureras misshagliga inlägg. Förföljelserna mot oliktankande kan fortsätta.

Det är också intressant att notera, att Expressen alltid tar parti för illegalt hitkomna utlänningar, som säger sig vara förföljda politiskt i hemlandet, och alltid kräver att de ska få stanna i Sverige, hur falska deras uppgifter om "politisk förföljelse" än är. Konsekvensen av Expressens - och andra massmediers - snyftkampanjer är ju den, att flera miljarder människor i världen som har det svårt på olika sätt fritt skall kunna ta sig in i Sverige och få uppehålla sig här på lika villkor som svenska medborgare. Att detta skulle leda till kaos och blixtnabb ruin, det bekymrar inte Expressen. Denna tidning - liksom flertalet övriga massmedier - är totalt ansvarslös och de är inte heller intresserade av sakliga debatter mellan olika ståndpunkter i vissa politiska frågor. De vill bara peka ut och hetsa mot patriotiskt sinnade människor för att försöka ta död på deras politiska aktivitet. Ljuga och vinkla för att komma åt politiska motståndare är något som blivit en helig princip.

Förespråkarna för det mångkulturella Sverige fortsatte att bygga upp sin hets och sitt hat mot invandringsmotståndare i allmänhet och BSS i synnerhet.

Den 17 augusti 1980 skrev Expressens journalist *Sune Olofsson* (som kallade sig "kristen") en djupt ohederlig och kränkande artikel där han "bättrade på" innehållet i BSS första flygblad kraftigt. Sune Olofsson påstod att organisationen Bevara Sverige Svenskt spridit "vulgärpropaganda" med följande innehåll: "Invandrare är svartskallar som begår mord och våldtäkt. De har ockuperat Sverige". Detta har BSS aldrig sagt!

Längre fram i texten påstår Olofsson att BSS budskap är "systematiskt lögnaktigt". I meningen därpå säger han att BSS förkunnar budskapet att "invandare är parasiter på det svenska samhället". Men något så dumt har BSS aldrig "förkunnat" och det vet Olofsson.

Det är i denna anda diverse journalister bedriver sina kampanjer mot invandringskritiker. BSS skrev ett genmäle till Expressen för att få korrigerera alla felaktigheter, men chefredaktören *Bo Strömstedt* vägrade att publicera det och skrev istället ett svar med bl.a. följande innehåll: "*Jag skulle gärna tillägga att skulle Er (BSS) verksamhet inte vara åtalbar är jag beredd att verka för att den skall bli det*".

Åtalas för vad då? frågade vi oss. För att vi hade en åsikt som Expressen inte gillade kanske? Eller för att vi påvisade Expressens lögn - det kanske är kriminellt?

Samtidigt som Bo Strömstedt i sina spalter ivrigt talar om yttrandefrihet avslöjas hans upphetsande intolerans mot svenskhetens bevarare och massinvandringsmotståndare.

De talar inte sanning

I TV-programmet Studio S i oktober 1980 om den grova brottsligheten bland vissa invandrargrupper sade diskrimineringsutredningens ordförande, *Kjell Öberg* (s), följande: "*Vi kan inte längre dra oss för att tala sanning*".

Tidigare hade man alltså ljugit eller försökt dölja sanningen. Varför?

Dåvarande invandrarverkets chef, *Thord Palmlund* sade (den 2 oktober 1980): "*För ett år sedan hade vi inte öppet diskuterat invandrarna och brottsligheten av rädsla för att skada invandrarna*." Sanningen är ju att det inte har funnits någon öppen debatt alls i denna fråga, med undantag av den inbördes diskussion som förekommer bland förespråkarna för massinvandring och som går ut på att de ultraliberala kritiserar de redan "generösa" för att vi inte tar emot tillräckligt många invandrare.

Invandrare vill diskriminera svenskarna

I en artikel i Dagens Nyheter den 2 oktober 1980 skriver [David Schwarz](#), polsk judisk invandrare, att invandrare bör få företräde till nyckelposter i samhället. Vi citerar:

"Det skulle t ex kunna innebära att av två lika kompetenta sökande till en viss befattning kan invandraren få tjänsten om få eller inga invandrare finns på den aktuella arbetsplatsen. Denna positiva särbehandling bör naturligtvis inte enbart gälla sådana traditionella invandraryrken som städare, servitörer etc, utan även innefatta (för naturaliserade svenska medborgare) sådana nyckelbefattningar som domare, polismästare, skoldirektörer, officerare, landshövdingar, ambassadörer m fl.

Jag är väl medveten om reaktionerna från svenskt håll - men vad är alternativet? Att invandrargrupperna sluter sig samman och blir militanta och efter utländskt mönster med våld försöker tillkämpa sig jämställdhet med svenskarna?"

Så långt David Schwarz. David Schwarz är ju insatt i hur folkomflyttningar kan påverka våra samhällen och är säkert väl medveten om att det tal om "kulturberikning" som framförs av representanter för etablissemanget är propagandafraaser och ingenting annat. För hotet om att militanta invandrargrupper med våld skall tillkämpa sig "jämställdhet" som framförs kan ju bli verklighet och därmed kan man med skäl fråga sig vari "kulturberikningen" ligger.

DEL 7:

Journalisterna skrev utan att ta reda på fakta

Den 29 november 1980 skrev Dagens Nyheter om BSS: *"En anonym grupp i Stockholm sprider propaganda mot invandrare som är ren hets. Den enda utåt synliga delen av gruppen är en postbox och ett postgironummer i Malmö. En statlig utredning kommer i sommar med förslag som gör det möjligt att stoppa denna hets med lagens hjälp".*

Att försöka hitta angreppspunkter mot BSS var ju viktigt. Vi skulle inte ges någon möjlighet att framställas som berättigade eller en del av det växande motståndet mot invandringen. Vi skulle framställas som elaka, hotfulla och samtidigt mystiska. Själv erkänner jag att jag inte kände mig beredd att helt öppet redogöra för mina åsikter. Jag var helt medveten om, vilka konsekvenserna skulle kunna bli för mig.

Sommaren 1979 hade jag fått arbete som dataoperatör på BPA, jag trivdes mycket bra och ville behålla mitt jobb där. Jag kände mig därför tvungen att undvika öppen koppling till BSS. Jag visste hur odemokratiska och hetsiga BSS' motståndare var. Däremot kunde jag som enskild person - dvs icke organiserad i någon sammanslutning - fortfarande skriva insändare och artiklar i mitt eget namn. Etablissemanget föreföll överseende - i viss mån - med enskilda invandringsmotståndare, men de som organiserat sig skulle förföljas, de var uppenbarligen ett större hot.

Jag var mentalt förberedd på att kunna råka illa ut, t.ex. att få sparken från mitt arbete - men trodde ändå inte att det var så illa i Sverige. Jag ansåg mig ha rätt att framföra vilken åsikt jag ville. När det gällde invandringspolitiken ansåg jag, att eftersom svenskarna nu håller på att förlora sitt eget land så är det extra angeläget att någon protesterar mot detta. Personligen kände jag att jag engagerat mig så djupt att ingenting kunde få mig att sluta.

BSS började minska kravet på att förespråka en debatt i invandringsfrågan eftersom vi ansåg att det var meningslöst att ta upp ett förslag som ingen (makthavare) ens ville lyssna på.

BSS började mer medvetet rikta krav på att invandringspolitiken skulle förändras. Vi började föreslå att invandringen kraftigt skulle begränsas och ansåg vidare, att invandringen nu gått så långt att återflyttning av vissa invandrargrupper måste ske för att kunna återskapa ett svenskt Sverige. Stöd för denna idé hade vi hos de anhängare vi kom i kontakt med genom våra

aktiviteter.

Folk var verkligen irriterade över den förda invandringspolitiken, men livrädda för förtryckarstatens politiska poliser (t.ex. journalister). Folks rädsla var befogad. Massmedia hetsade ju ständigt mot de s.k. "rasisterna" och vägrade att publicera genmälen trots felaktigheter och rena lögner. Journalisterna var inte ett dugg intresserade av att låta oss i BSS komma till tals. Det visade inte minst det faktum att det var ytterst sällsynt att några journalister hörde av sig till BSS. Journalisterna skrev om oss utan att först ta reda på fakta. De ville inte veta sanningen och saknade all respekt för vår sak.

Klappjakten på BSS hade ännu inte riktigt börjat i stor skala. Men den förbereddes som bäst av Sveriges Television. TV 2-reportrarna *Bo Holmström* och *Peter Ekstrand* skulle snart börja med sin häxjakt, vars följder fick stor uppmärksamhet i massmedia.

TV 2:s "Magasinet" skulle i ett program "avslöja" BSS.

Istället för att låta oss medverka i en fri och öppen debatt i TV skulle man försöka framställa oss som en slags halvterroristisk organisation påminnande om dem som på kontinenten spränger folk i luften. TV tog naturligtvis inte kontakt med BSS först för att informera om sina planer. Redan från början hade TV 2 beslutat att utpeka oss som extremister och vi skulle inte få en chans att yttra oss.

Kärlek till Sverige bemöts med hat

Nu vill ansvarsmedvetna svenska nationalister varna för de faror som invandringspolitiken med all sannolikhet leder till. Och hur har då dessa välgrundade varningar bemötts? Här - hos dessa svenska nationalister - är det inte fråga om moraliskt vanvett utan om moraliskt ansvar. Det är inte frågan om fiendlighet eller likgiltighet mot vårt land utan om kärlek och omtanke för det egna landet, för vårt Sverige och dess framtid. Därför kunde man tycka, att dessa svenska nationalister skulle hälsas välkomna i den fria demokratiska debatten och bemötas med aktning, även om man vill anföra avvikande åsikter.

Men så har inte alls skett. Tvärtom har dessa svenska nationalister inte bara avfärdats som "farliga" och "avvikande", utan de har även utsatts för systematiska lögnkampanjer i massmedia och för vedervärdiga personföljelser, ungefär som fredlösa blev behandlade under medeltiden. I några fall har de även mist sina jobb, i andra fall åtalats och dömts för brottslig verksamhet. Är det dit vår svenska demokrati har gått, en åsiktsdiktatur med terroristiska inslag under demokratins täckmantel ...?

Klappjakten på BSS börjar

Det började med att BSS postboxinnehavare Gösta Bergquist i Malmö blev uppringd av TV 2-reportern Peter Ekstrand, som uppgav sig heta "Per Ekström" och sade sig vara "sympatisör till BSS". Han anhöll därför om ett besök i Bergquists bostad för att diskutera om BSS med Bergquist. Bergquist inbjöd då denne "Per Ekström" till sin bostad några veckor senare, **den 30 oktober 1980**, då en BSS-representant skulle vistas i Malmö och vara närvarande. En BSS-medlem hade ungefär samtidigt fått reda på att denne "Per Ekström" ringt runt till olika nationella organisationer och uppgett sig vara journalist för att försöka få upplysningar om en viss Erik Johansson.

Den 31 oktober på eftermiddagen ringde "Per Ekström" på Bergquists dörr i Malmö. Väl dold i handen hade denne TV-reporter en mikrofon, och i en bil några meter därifrån satt en fotograf från samma TV-redaktion och smygfilmade, när Bergquist öppnade sin dörr och ett samtal utspann sig mellan honom och besökaren. Denne var angelägen att genast få träffa Erik Johansson, som dock inte var anträffbar. TV 2-reportern, som nu avslöjade att han uppgivit falskt namn, bad då enträget Bergquist att Erik Johansson skulle ta kontakt med honom per telefon. Vi beslöt att jag skulle ringa TV 2-reportern Peter Ekstrand och kalla mig Erik Johansson. Detta för att få besked om vad TV ville veta om BSS.

Ekstrand förklarade för mig att han ville låta BSS komma till tals i ett program som på ett allsidigt och korrekt sätt skulle belysa organisationens verksamhet. I en efterföljande debatt skulle också en BSS-representant få delta och framlägga sina och organisationens synpunkter. Det skulle inte vara fråga om några skeva vinklingar i sensationspressens stil, lovade TV-reportern Ekstrand.

Naturligtvis hade jag ingen anledning att lita på denne TV-journalist. Jag kände typen allt för väl. Jag förklarade därför för honom att BSS beslutat att inte ställa upp i en bandad intervju, därför att risken fanns att reportaget kan klippas ned och förvanskas och användas i något sammanhang som vi inte vill kännas vid, på det svarade Ekstrand: *"det finns ingen här på företaget som förvanskar någonting"*. Jag påpekade för Ekstrand vilka fula metoder journalister brukar använda med kopplingar till "nazism" o.s.v. Ekstrand fortsatte att bedyra sin hederlighet men vi vägrade att medverka i en bandad intervju - skulle vi ställa upp så skulle det vara i en direktsändning.

När Ekstrand förstod att det inte skulle gå att övertala mig började han istället framföra hotelser: *"Skall ni fortsätta att verka överhuvudtaget, så bör ni raskt ompröva det här (BSS beslut att inte ställa upp i en bandad Tv-intervju) Det är ju rena självmordsinställningen, tycker jag."*

Jag bad om ett förtydligande: *"Du menar att om vi inte framträder i TV, så är det rena självmordet..."*

- Ja.
- Gäller det alla organisationer?
- Ja, jag tycker det.

Underförstått, om vi inte ställer upp på deras villkor så gör de mos av oss. Samtidigt bedyrade Ekstrand att de inte skulle göra några kopplingar alls till "nazism" eller liknande. Det skulle som väntat visa sig att Ekstrand ljög... Som en kompromiss skickade BSS en sympatisör, författaren *Christopher Jolin* till TV för en bandad intervju. Intervjun varade i drygt 30 minuter, men klipptes sedan ned av Magasinet-redaktionen till c:a 2,5 minuter!

Vid intervjun i TV-studion gav TV 2-reportern Peter Ekstrand uttryckliga löften till Jolin att inga klippningar i intervjun skulle ske utan hans (Jolins) godkännande och att Magasinet-programmet inte skulle sammankoppla BSS med några nynazistiska organisationer eller aktiviteter utan uteslutande behandla den invandringskritiska opinion som BSS företräder. Alla dessa löften bröts.

När Jolin på omvägar fick veta att dessa löften skulle brytas skrev han ett brev till Peter Ekstrand med kopia till chefen för TV 2 Oloph Hansson. Detta brev besvarades inte ens.

Någon dag innan programmet skulle sändas stod en journalist utanför min arbetsplats och väntade på mig i en omärkt bil, och precis som hos Gösta Bergquist hade han en dold mikrofon och en smygfilmade fotograf i närheten. De hade hoppats få mig att säga något för att få ytterligare material till sitt hetsprogram. Material som de sedan skulle kunna använda hur som helst i vilket sammanhang som helst i all framtid. Även om jag öppet skulle svara på eventuella frågor från dem, skulle de kunna klippa och vinkla precis som det behagade dem. Jag var i gapet på hajar...

När jag närmade mig min arbetsplats och såg dessa figurer på håll beslutade jag mig för att springa förbi dem. Jag ville inte bli intervjuad av sådana kräk, som dessa TV-journalister ju faktiskt visade sig vara.

I TV 2:s Rapport kl. 19.30 den 8 december 1980 - samma kväll som Magasinet-programmet senare sändes - gjordes reklam för detta Magasinet-program som första nyhet, varvid bl.a. följande sades: *"Nynazismen är på frammarsch i Sverige ..."* (samtidigt som man i TV-rutan visade bilden av en hotfull hakkorsdekorerad stövel). Själva Magasinet-programmet var alltigenom lögnaktigt, infamt och vilseledande. Syftet var att framställa BSS som en farlig och människofientlig organisation.

Själv hade jag ingen TV. Dels tyckte jag att programmen var usla, dels tyckte jag att det fanns viktigare saker att sysselsätta sig med än att förspilla tiden framför en TV-apparat. Alltså fick jag gå till en bekant och titta på Magasinet.

Sjelva programmet var en ren klappjakt på mig personligen. Jag framställdes som en "hemlig" ledare för en mystisk "rasistisk" organisation vars verksamhet jämfördes med terroristdåd mot bl.a. judar på kontinenten.

Man hade filmat det hus jag bodde i och t.o.m. brevlådan på min dörr för att visa var jag bodde. Man berättade var jag arbetade och hetsade allmänt mot min person. Programmet var, det förtjänar att upprepas, hetspropaganda av värsta slag. De hade olovligen bandat mina privata telefonsamtal med journalisten Peter Ekstrand och sände utan mitt tillstånd delar av dessa samtal i programmet. Journalisternas hets mot oss i programmet var tiofalt värre än den "hets" som vi påstods bedriva mot invandrare. Mot obekväma svenskar är det tydligen fritt fram att hetsa hur mycket som helst.

Hur kan man uppföra sig så osportsligt, fegt och lögnaktigt som de eländiga kräk som gjort detta program? var min första reflektion, den andra var att jag skulle få problem på jobbet dagen efter.

Programmet var så eländigt att bara den sämsta sortens människor med den sämsta sortens egenskaper kunde göra något sådant. Efter programmet gick jag hem och funderade över vad jag skulle säga på jobbet. Det arbete som jag trivdes så bra på. Visst skulle mina arbetskamrater ge mig stöd, men vad skulle det hjälpa mot företagsledningen (d v s facket).

Jag hann inte ens innanför dörren förrän jag var nerringd av vänner, journalister osv som undrade vad som hänt. Jag pratade i telefon till klockan fyra på morgonen och skrev sedan ihop ett brev med kommentarer på programmet som jag skulle ta med till jobbet för att dela ut till arbetskamraterna.

När jag så öppnade dörren för att gå till jobbet var farstun full av dekalor och slogans "Här bor Hitler" och stora hakkorsmärken på dörren. Det som slog mig var att denna skadegörelse hade samband med TV-programmet. Ingen "utomstående" skulle kunna veta var jag bodde och så snabbt affischera i min trappuppgång. Nej, de som låg bakom detta hade direkt koppling till TV-programmet.

Jag tror inte att Peter Ekstrand personligen var där och satte upp affischer. Inte heller den ökände "nazistjägaren" Hans Lindquist, vars enfaldiga dumheter upphöjts till heliga sanningar. Hans Lindquist var intervjuad i programmet och han är känd för sina kontakter med ökända våldsrevolutionärer och trotskister och står i ständig kontakt med diverse våldsinriktade extremistorganisationer på vänsterkanten. Men det är otrevligt att utsättas för denna form av terror.

På jobbet dagen efter hetsprogrammet i TV

Morgonen den 9 december kom jag till jobbet en halvtimme tidigare. Jag delade ut mitt brev där jag i stora drag försökte bemöta innehållet i Magasinet. Flera av mina närmaste arbetskamrater fattade precis hur vinklat och eländigt programmet var. Men de som inte kände mig så väl (det var ju en stor arbetsplats med över 100 anställda på BPA:s dataavdelning) tittade lite undrande på mig.

Så snart cheferna kommit blev jag inkallad för samtal och fick av två representanter för facket beskedet att jag var uppsagd med omedelbar verkan. *"BPA säger härmed upp din anställning vid företaget på grund av personliga skäl"*. Jag tog emot uppsägningen och ombads att omedelbart packa ihop mina tillhörigheter och lämna företaget. Så gjorde jag också. Jag lämnade min arbetsplats och mina arbetskamrater. När jag kom hem och berättade det för mina vänner ville ingen tro att det var sant. Inte förrän TV samma kväll meddelade att jag fått sparken. Då trodde de mig.

I TV 2:s Rapport den 9 december 1980 framträdde *Bertil Whinberg*, BPA:s styrelseordförande och tillika ordförande i Byggnadsarbetareförbundet (1984 valdes han in i verkställande utskottet i den socialdemokratiska partistyrelsen). Han sade ordagrant följande:

"Inom svensk fackföreningsrörelse har vi alltid sett det som angeläget att hålla rent från extrema verksamheter, och bara blotta misstanken av att vi haft en medarbetare som bedrivit den verksamheten är anledningen till att vi tagit det här beslutet."

Varpå TV-journalisten frågar:

"Men kan man alltså säga upp någon på grund av hans politiska verksamhet?"

Bertil Whinberg svarade:

"Ja, när det är den här typen av verksamhet så anser vi att det är helt riktigt att vidta en sådan här åtgärd".

Whinbergs uttalande klargjorde fackföreningsrörelsens syn på avvikande opinionsyttringar.

Själv hade jag skött mitt arbete perfekt och inte agiterat för BSS eller någon politisk uppfattning på arbetsplatsen. Dessutom får man inte glömma att det i BSS verksamhet inte funnits någon enda punkt som strider mot demokratiska grundprinciper utan istället ansluter sig till dessa principer. Ändå fick jag sparken. Jag fick inte ens tillfälle att försvara mig.

Och detta av ett fackföreningsägt företag inom en rörelse som i årtionden ivrat för anställningstrygghet och som genomfört medbestämmandelagen (MBL). (Bertil Whinberg och en kollega till honom, Ove Fredriksson, mördades 1991 när de var i Estlands huvudstad Tallin och uppsökte prostituerade. De lockades in i en fälla, rånades, misshandlades och fick ligga kvar i ett grustag där de avled.)

DEL 8:

Invandrarministern skulle liksom BPA bryta mot lagen

Samma kväll gjorde Magasinet en uppföljning av programmet kvällen före och i studion fanns bl.a. invandrarministern *Karin Andersson* (c). Programledaren Bo Holmström frågade henne hur hon skulle handlat i BPA:s ställe, varpå hon svarade ordagrant:

"Jag skulle nog ha handlat likadant som BPA (dvs sparkat mig omedelbart - min anm.), men jag vet inte om det är lagligt rätt".

Alltså, en ansvarig minister struntar i om förfarandet strider mot demokratiska rättsprinciper. Hon är osäker på vad lagen säger men är beredd att handla även mot lagen.

Hur reagerade då massmedia på det som hänt? Låt oss citera lite ur pressfloran:

Massmedia försvarar massinvandringen

Av visst intresse var en artikel i Aftonbladet (s) dagen efter (9/12) Magasinetprogrammet under rubriken **"Skrämmande tittarreaktion"**:

"Igår kväll avslöjade TV 2 -programmet Magasinet att rasism, nazism och fascism är på frammarsch i Sverige. Efter TV-programmet mötte Magasinet-redaktionen en skrämmande reaktion från tittarna. Alla samtal var lika invandrarfientliga som nazistsympatisörerna som fick komma till tals i programmet. Bevara Sverige Svenskt är bara en av många nazistorganisationer som arbetar i Sverige ... Men, om magasinetredaktionen hade trott att deras reportage skulle väcka tittarnas avsky för extremiströrelserna misstog de sig. Mängder av tittare hörde visserligen av sig. Men alla hade samma uppfattning. Invandrarna är brottslingar, de förstör de svenska barnen, eller

är äckliga i största allmänhet. Inte ett enda samtal som kopplades fram var fientligt till nazistsympatisörerna som fått framträda i TV".

Denna i Aftonbladet redovisade tittareaktion på TV:s Magasinetprogram är onekligen av stort intresse. Den ger en klar indikation om vad som rör sig i folkdjupen: Att sannolikt en majoritet av svenska folket är starkt kritiska till denna invandring och till invandringspolitiken (som stöds av samtliga riksdagspartier).

Och den visar på ännu en sak av stort intresse: Att partierna och massmedia inte är representativa för (det sannolika) folkflertalet i denna viktiga fråga. Och detta trots att hela etablissemangen dvs partierna och massmedia - undertryckt saklig debatt i ämnet och dessutom systematiskt förföljt eller förhånat dem som visat modet att våga kritisera invandringspolitiken. Intressant är också Aftonbladets ovederhäftiga generalisering av dem som ringde: "Alla hade samma uppfattning". Kan man mot denna bakgrund vänta sig något annat än att misstron mot massmedia ökar? Knappast.

Sundsvalls Tidning (fp) skrev den 10 december 1980: *"Allt från ett upphöjande av svensken till oöverträffat ideal till ett förnekande av judeförföljelser. Bakom aktionen 'Bevara Sverige Svenskt' döljer sig enligt Magasinets undersökningar flera personer med känt förflutet i organisationer med nazistisk anstrykning. Efter att ha legat lågt under en följd av år ser nu dessa förvirrade hjärnor sin chans att rida på den våg av förstämning som spritt sig".*

Sundsvalls Tidning för okritiskt vidare Magasinetprogrammets lögnaktiga uppgift att det "bakom BSS" skulle dölja sig *"flera personer med känt förflutet i organisationer med nazistisk anstrykning"*. Och om så vore fallet, vad har då detta med BSS att göra? I alla etablerade partier, inklusive Folkpartiet och Socialdemokraterna kan man finna personer som har "ett förflutet" i någon "organisation med nazistisk anstrykning". Därmed kan man - med den intellektuella hedern i behåll - inte hävda något så vansinnigt som att socialdemokraterna och folkpartiet skulle vara nazistiskt anfrätta. **En organisation eller ett parti skall självfallet bedömas efter vad den eller det står för, inte vad några enstaka medlemmar i det förflutna stått för inom en annan organisation eller parti.**

Sundsvalls Tidning är här ett bedrövligt exempel på en hysteri, som är desto mer beklaglig, då den bidrar till att framkalla en osund atmosfär ur vilken häxprocessliknande förföljelser av olikttänkande kan gro. Det är typiskt att tidningen talar om BSS-medlemmar som "förvirrade hjärnor" utan att man besväras sig att i sak motivera dylika förklenande omdömen.

Falu-Kuriren (fp), vars kulturredaktör **Hans Lindquist**, deltog i programmet som konsulterad "expert på nynazism", skrev den 12 december 1980:

"Måndagens TV-program om rashets och nynazism i Sverige var i många avseenden förtjänstfullt. Vanliga lögner och halvsanningar belystes".

Att det var Magasinets ansvariga som svarade för dessa "vanliga lögner och halvsanningar", inte BSS, fattade tydligen aldrig Falu-Kuriren.

När det sedan gällde presskommentarerna i samband med att jag fick sparken upprördes inte massmedia över det skandalöst osakliga hetsprogrammet utan man tyckte t.o.m. att TV hade gjort ett bra program som "avslöjade nazisterna och rasisterna".

Svenska Dagbladet (m) skrev den 11 december 1980: *"Den anklagade hyser otvivelaktigt en avskyvärd åsikt ... Att bekämpa odemokratiska uppfattningar med odemokratiska metoder är inte bara principiellt förkastligt. Det är dumt. Det gör martyrer av sådana som verkligen inte bör bli det".*

Här förklarar sålunda SvD att jag "hyser en avskyvärd åsikt" utan att tidningen besväras sig med att ta reda på vad det är för åsikt: Vad jag tyckte i invandringsfrågan kom självfallet inte fram i det stympade referat av ett privat telefonsamtal som jag förde med TV 2-reportern Peter

Ekstrand och som Magasinet självsvalt sände. Inte heller finner tidningen det nödvändigt att motivera varför en kritisk inställning till invandringspolitiken som den BSS företrädare skulle vara "odemokratiska uppfattningar". Skall inte demokratin medge avvikande uppfattningar i en viktig politisk fråga?

Göteborgs-Posten (lib) skrev den 12 december: "*Vi delar inte för ett ögonblick Leif Zeilons eller hans gelikars uppfattning om invandringen eller andra fenomen*". Trots att det inte framkommit någonstans vilken uppfattning jag hade i invandringsfrågan - och varför jag hade min uppfattning - skrev flertalet tidningar att de "inte delade Zeilons åsikter" (BSS). F.ö. var tidningarna slående lika i sina kommentarer. En kritisk observatör gör den reflexionen att vår press är andefattig och häpnadsväckande likriktad. Självständig tankeförmåga och vidare utblickar kännetecknar sannerligen inte dessa ledarskribenter (som faktiskt är representativa, inga udda säringar). Och så ger staten, på skattebetalarnas bekostnad, årligen hundratals miljoner kronor i tidningsstöd med den motiveringen att vi skall ha en självständig, kritisk och mångsidig press!

Varken Magasinet eller någon av de tidningar som skrev om händelserna tog upp invandrarfrågan till debatt. Istället talades det om "rasismen", "fascismen" och "högervindar".

Man skulle annars kunna tycka att situationen skulle kunna ge upphov till frågor om huruvida invandringen gått för långt nu när "rasismen visar upp sitt fula tryne" (enligt socialdemokratisk vokabulär). Inte minst mot bakgrund av allmänhetens positiva reaktion inför BSS, trots vinklingarna i TV-programmet. Men nej! Tigandet skulle fortsätta.

Hasse Alfredsson krävde återanställning

Jag tyckte i alla fall att det var glädjande att så många vänner ställde upp för mig efter TV:s förföljelser. Enda "etablerade" person som uttalade sig i ärendet var *Hasse Alfredsson* som i en artikel i Arbetaren krävde att BPA skulle återanställa mig. Jag skrev då ett brev till honom som han inte svarade på. Här följer mitt brev:

"Hans Alfredsson

Då jag i senaste numret av Arbetaren, liksom i dagens nummer av Expressen, läser att Du kräver att BPA återanställer mig, vill jag tacka Dig och alla andra som på ett eller annat sätt uttalat sin kritik mot BPA:s yrkesförbud. Det finns dock några punkter som för många tycks vara oklara och jag vill här ta tillfället i akt att (i korthet) förklara bakgrunden till min situation.

Under 70-talet har invandringen till Sverige ökat markant, och under senare år har allt fler icke-européer - av olika orsaker - sökt sig till vårt land. Denna invandring kommer enligt invandrarminister Karin Andersson att fortsätta som tidigare. I dag är c:a en miljon invandrare eller barn till invandrare, varav c:a hälften utgörs av nordbor. I Sverige lever i dag människor från 130 olika länder och de talar 100 olika språk.

Invandringspolitikens målsättning är ett mångkulturellt Sverige där alla olika invandrargrupper skall bibehålla sin kultur och sitt språk. Detta kommer att innebära att Sverige splittras, från att ha varit en etniskt homogen nation där de flesta talat samma språk till ett mångkulturellt och flerspråkigt Sverige där 100 olika språk talas.

De politiker som beslutar om den svenska invandringspolitiken bör rimligen veta vilka oerhörda problem som förekommer i andra mångkulturella länder som t ex. Libanon, Sydafrika, Belgien, USA, Irland m.m. det finns ett otal exempel på länder som slitits sönder av inre stridigheter mellan olika grupper, raser eller religioner.

Risken för att Sverige genom sin invandringspolitik skall splittras, att konflikter mellan olika grupper - inte nödvändigtvis mellan svenskar och invandrare - utan mellan olika invandrargrupper skall uppstå, ser jag med allvarlig oro på. Politikerna måste besinna sig och noga överväga hur man vill att det framtida Sverige skall se ut. En seriös debatt i ämnet behövs å det snaraste.

Väldigt många människor i hela landet har försökt och försöker med debattartiklar och brev till insändarsidor få föra fram sin kritik eller oro över invandringen. Denna kritik har, hur välgrundad den än varit, avfärdats såsom varande "rasistisk", "främlingsfientlig" m.m.

Mot bakgrund av att all kritik nonchalerats eller avfärdats med invektiv växte BSS (Bevara Sverige Svenskt) fram. Syftet var att genom att sprida flygblad dels försöka väcka debatt i frågan, och dels att försöka komma i kontakt med människor som är kritiska till invandringen. Någon debatt bland politiker eller andra makthavare har vi inte lyckats skapa. Däremot har vi kommit i kontakt med oerhört många som berättat om sina svårigheter att få gehör för sina synpunkter. - Politikerna lyssnar inte, säger de flesta och undrar om det är en demokrati vi lever i.

Detta trots att de flesta som på ett eller annat sätt är engagerade i invandrarfrågor medger att de flesta svenskar är emot invandringen. Politikerna vet att de har svenska folket emot sig, men trots det bryr de sig inte ens om att debattera frågan. BSS är djupt oroad över att man i det "demokratiska" Sverige tystar ned kritik, och när man någon gång bemöter den, endast avfärdar den såsom "rasistisk" eller rent av "nynazistisk".

Det är just BSS som värnar om demokratin, medan politikerna satt den ur spel.

Ett lysande exempel på hur man avfärdar vårt "budskap" utgjorde TV 2:s "Magasinet" den 8 december där man anklagade BSS för "nynazism", för att vara "antidemokratiska" osv. Konsekvensen av detta förljugna TV-program blev att jag fick sparken från mitt jobb.

Jag tror att Du håller med mig när jag säger att det måste vara fel av ett monopolföretag (TV) att leka åsiktspolis, åklagare och domare på samma gång. Snacka om demokrati.

Leif Zeilon"

Varning för televisionen

Efter författaren Christopher Jolins erfarenheter av TV 2 varnade han i en artikel i Dagens Industri för TV:s arbetsmetoder. Så här skrev han:

"TV ringde och ville ha en intervju för ett program om invandringen, där jag intar en kritisk hållning. Man lovade mig att jag skulle få delta i en efterföljande debatt i samma program. Detta svek man. Man lovade att inte klippa något i mina svar vid redigeringen. Detta svek man. Man lovade att inte låna min röst till andra bilder. Detta svek man. Man lovade att inte genom vinkling och speciell ljussättning fotografera mig som en dryg översittare. Detta svek man.

Och när jag fick reda på att programmet inte skulle handla uteslutande om invandringspolitiken utan om att kritiker till denna politik skulle sammankopplas med inhemska och utländska nynazister inklusive verkliga eller förmenta bombkastare och terrorister skrev jag till TV:s programansvariga och med kopia till TV 2-chefen och undanbad mig att få förekomma i programmet. Man tog ingen notis om detta. TV är makthavare och tycks göra vad den vill. Mot bakgrund av dessa erfarenheter vill jag ge några råd till den som kontaktas av TV eller radio.

1. Tala aldrig med en TV-radioreporter i telefon - du vet inte om han eller hon bandar samtalet och sedan utnyttjar det i ett för Dig ofördelaktigt sammanhang.
2. Tala inte oförberedd med en TV-reporter som tränger sig på med ljudtekniker och kameraman - Du kan lätt nog säga fel saker som utnyttjas vid redigeringen i fel sammanhang.
3. Begär alltid först och eftertryckligt att den ansvarige TV (Radio)-producenten kontaktar Dig så att Du kan förhöra dig om programmets innehåll och vilka frågor man vill att Du skall besvara.
4. Sedan du övervägt om du vill delta i ett dylikt Tv-program och besvara de frågor man vill ställa till dig sänder du en avskrift av detta till TV (Radio)-producenten med vänlig anhållan om att

denne skriftligen intygar riktigheten i programmets innehåll och av de frågor man vill att du skall besvara.

5. Först sedan du erhållit skriftlig bekräftelse från Tv-producenten är du beredd att besvara TV-reporterens frågor. Självfallet svarar du inte på några andra frågor än dem man bett dig besvara och som du i förväg godtagit.

Några garantier mot att TV vinklar och söker manipulera har du inte. Men du har vidtagit erforderliga försiktighetsåtgärder, vilket alltid inger viss respekt, och du har en viss hållhake på TV genom ett faktaunderlag som du kan förete vid en anmälan till Radionämnden i händelse av grova övertramp. Självfallet är det bra, om du själv låter banda inspelningsen, vilket ytterligare stärker dina aktier.

Sätt TV vänligt men bestämt på plats, och TV kan inte så lätt och obehindrat agera i rollen som din lömske fiende."

Massmedias vänsterinflytande

"Massmedias andliga fysiologi är journalisternas, främst de framfusiga och radikala journalisternas. Deras ideologi är till största delen massmedias ideologi. Och journalister utkläcks från statens journalisthögskolor, plantskolor för en vulgär och skrikig radikalism. Därför är det inte så förvånande att journalister i så hög grad blivit likriktade och att massmediaideologin är själlös, tanketom och konformistisk. Undantagen bekräftar regeln.

Hur starkt det kommunistiska inflytandet är i massmedia har framgått av flera undersökningar, vilket bara är en bekräftelse på vad var och en kunnat iaktta sedan länge. Nyligen redovisades, att över hälften av alla journalister i Göteborgs dagspress (som huvudsakligen seglar under liberal flagg) röstar på VPK.

Denna vänsterradikala massmedia-ideologi befinner sig i en gråzon någonstans mellan vänsterpartiet kommunisterna, socialdemokratins vänsterflygel, anarkisterna, trotskisterna och de borgerliga mittenpartiernas ungdomsförbund (som droppvis trängt in i moderaterna)."

(Ur skriften "Varför vi inte kan lita på massmedia")

Fakta och åsikter som censureras

De fakta som våra massmedia alltför ofta nedtonar eller censurerar är bl.a. följande:

1. Att kommunismen är vårt århundrades gissel som har långt flera människoliv på sitt samvete än någon annan politisk doktrin.
2. Att kommunismen inte blev det arbetande folkets paradiset utan de cyniska och hårdhänta ledarnas samt de internationella storbankirernas och vissa storföretags i den "kapitalistiska" världen.
3. Att den socialistiska demokratin (?) historiskt visat sig vara en vägröjare till ett kommunistiskt maktövertagande som Kerenskis regim efter februarirevolutionen 1917 i Ryssland är ett klassiskt exempel på.
4. Att den vänsterliberala demokratin aldrig vare sig kan eller vill bekämpa kommunismen från grunden, eftersom både vänsterliberalism och marxism - är grundad på samma materialistiska humanism, fri från all idealism.
5. Att människan väsentligen är en produkt av arvet: Den moderna genetiken (ärfvlighetsforskningen) har till fullo kunnat visa att arvet är primärt, medan miljöfaktorerna endast är av sekundär betydelse.

6. Att de olika huvudraserna skiljer sig åt inte bara till det yttre utseendet utan även till intelligens och kreativitet, varför rasblandning innebär en förändring i fråga om allmän intelligens och kreativitet hos ett folk.
7. Att statlig U-hjälp är i grunden missriktad och dömd att misslyckas ekonomiskt och socialt. Moraliskt bör U-hjälp vara de enskildas angelägenhet, inte staternas.
8. Att det finns andligt destruktiv och nedbrytande "kultur", bl.a. drogmusik och provokativt vulgära spektakel, som ett land mån om kulturen bör förhindra eller i varje fall inte uppmuntra.
9. Att det tar århundraden och årtusenden att bygga upp en duglig befolkning, medan ett fullgott folkmaterial inte kan köpas på någon marknad eller genom import från avlägsna länder med en helt annan folkstam.
10. Att varje land har en skyldighet att vidmakthålla sina nationella traditioner och värden som något unikt och inte låta landet översvämmas av främmande invandrare som varken kan eller vill assimileras.
11. Att skolans främsta uppgift bör vara att ge eleverna solida baskunskaper, etisk vägledning efter fasta principer och fysisk fostran för förebyggande av god hälsa.
12. Att det föreligger en stor och oöverstiglig skillnad mellan rasmedvetande och rashat, eftersom rasmedvetenhet är positivt genom respekt för alla rasernas värden, medan rashatet är destruktivt som allt hat.
13. Att de som ivrar för allmän rasblandning i grunden är rashatare, eftersom raserna upplöses och försvinner i rasblandning.
14. Att man blundar för eller hyllar de svartas rasmedvetande liksom det religiöst grundade judiska, medan man avfärdar de vitas rasmedvetande som ondskefull "rasism" eller "nazism".

Alla dessa fakta och erfarenhetsmässigt välmotiverade värderingar är tämligen genomgående förbjudna eller tabubelagda i våra massmedia. Varför? Därför att de strider mot massmedia-ideologins fördomar. De är opassande eller obekväma för våra maktavande opinionsbildare. För kommunister och andra revolutionära dårfinkar och lycksökare gäller det att motverka spridning av sådana fakta och synsätt som kan väcka människorna till besinning och förhindra samhällets och nationens sönderfall. Kommunisterna vet att de endast kan gripa makten i ett land genom dess inre förruttnelseprocess, genom folkets moraliska upplösning och intellektuella förvirring som i sin tur påskyndar ett ekonomiskt förfall. För vänsterliberalerna gäller det att motverka allt som kan begränsa deras individuella lyckovärld: I förfallet finner de ett nöje och även i förtjänstmöjligheter, och i den intellektuella förvirringen kan de spela en viss roll som opinionsbildare.

(Ur skriften "Varför vi inte kan lita på massmedia")

Kommunister får härja fritt i riksradien

Ett område där massmediaideologierna haft en förödande verkan är invandringen. Att det är illa ställt i massmedia har redan förklarats och även givits exempel på. Det sorgliga är att de enskilda rötäggen bland journalisterna tillåts uppträda så respektlöst och agitatoriskt.

Kommunisten *Bertil Håkansson* gjorde så i radioprogrammet "*Att leva och dö i Norden*" den 21 februari 1981. Så här lät det bl. a:

BH: Vilka är BSS och hur är de organiserade? För att få reda på det åkte vi ned till Malmö.

BH: Ja, vi står i blåsten utanför en smått förfallen kåk vid Klågerupsvägen i Malmös utkanter. Här bor sjöingenjör Gösta Bergquist, en av ledarna för den för några år sedan aktiva nynazistiska sekten "Svenska Folkets Vål". Idag är Gösta Bergquist kontaktman åt BSS, den organisation som står för den värsta invandrarhetsen och rasismen i landet. Huset som ligger ödsligt strax intill

stora vägen ger ett obehagligt och mystiskt intryck. Det lyser i alla fönster men överallt är rullgardinerna nerdragna. Vi vet att Gösta Bergquist är inne. Liksom övriga medlemmar i BSS vill han helst inte tala öppet om vad han sysslar med. Vi skall se om han släpper in oss. Knack, knack, knack! (Bertil Håkansson knackade på dörren och Gösta Bergquist öppnade.)

BH: Det här var från Sveriges Riksradio. Jag skulle vilja ställa några frågor kring Bevara Sverige Svenskt.

GB: Ja, då får du ringa Leif Zeilon.

BH: Du står ju som kontaktman för gruppen.

GB: Nej det gör jag inte. Jag vidarebefordrar korrespondens.

BH: Men vi har uppgifter om att det är du som håller i verksamheten här i Malmö.

GB: Dom är felaktiga.

BH: Kan du säga något om organisationens uppbyggnad.

GB: Ja, den är uppbyggd i Stockholm och den drivs från Stockholm.

BH: Det finns ingen verksamhet här?

GB: Nej, inte idag, men det kan bli.

BH: När kommer det att bli?

GB: Ja om någon månad kommer det igång en lokalavdelning.

BH: Kommer du att vara med?

GB: Nej, jag har inte tid.

BH: Vad kommer lokalavdelningen att göra?

GB: Den kommer att arbeta för det som BSS arbetar för. Jag kan läsa upp det om du vill. De har fyra punkter: 1. Upplysning om massinvandringens negativa effekter. 2. Begränsning av massinvandringen. 3. Repatriering av illegala och kriminella invandrare. 4. Ekonomisk hjälp åt utomeuropeiska invandrare som vill återvända till sitt hemland.

BH: Vi blev inte insläppta. Och mer än 30 centimeter öppnade inte Gösta Bergquist dörren. Men vi har fått fram en del information om BSS. Det är alltså frågan om en organisation som driver en enda fråga: Hets mot invandrare. Man försöker nu bygga upp en rörelse över hela landet.

Därefter lästes vissa citat ur BSS flygblad upp och sedan spelade man upp tal av Hitler. Efter det fick några invandrare påstå att "fascisterna infiltrerar miljö- och kulturföreningar", utan att man gav ett enda exempel på detta.

BH: Det här med propaganda det är ju väldigt ofta den innehåller direkta lögner. Det är ju en beprövad fascistisk metod. Man kan som exempel det här slagordet "stoppa invandringen", som nästan alla av de här grupperna kör med. Det är ju ett sken av att vi har en obegränsad invandring i Sverige. Men i verkligheten är invandringen till Sverige mycket restriktiv.

Geza Nagy: (en invandrare i studion) - Sedan 1973 förekommer det ingen arbetskraftsinvandring från andra länder än de nordiska... Det som därutöver förekommer är dels politiska flyktingar dels anknytningsfall. För övrigt är det praktiskt taget omöjligt att invandra till Sverige.

Bertil Håkansson åker objuden hem till Gösta Bergquist och ställer meningslösa frågor, spelar sedan upp tal av Hitler och hävdar att "lögnen" är en beprövad "fascistisk" metod, men kan inte ge ett enda exempel på detta.

Att påstå att invandringen är "restriktiv" bara för att den inte är helt fri, tillför inte debatten något utan ger en falsk bild av verkligheten. Inom ramen för en "restriktiv" invandring kan det ju rymmas nästan hur många invandrare som helst. Programinslaget var fullkomligt oseriöst och meningslöst, men det ansåg nog inte Håkansson som säkert trodde att han gjort en god insats mot den förhatliga "fascismen" (som aldrig definieras).

DEL 9:

BSS-medlemmar oroade för sina arbeten

Efter uppmärksammade inslag i TV och tidningar om BSS där man framställde organisationen som extremistisk blev varje gång några medlemmar eller aktiva anhängare oroade och beslutade sig för att lägga av, men varje hetskampanj gav många fler nya medlemmar och sympatisörer än de som hetsade mot oss kunde föreställa sig. **Om hetskampanjen skrämde iväg de rädda så tillfördes medlemmar som var mer hårdhudade och allt mindre brydde sig om media.**

Massmedias kampanjer gav BSS medlemmar av allt hårdare virke. Attityderna i invandrarfrågan blev hårdare samtidigt som hetsen mot patrioter fortsatte att öka. Man kunde klart notera tendenser till en ökad polarisering i denna fråga.

Citat ur BSS flygblad

Det sades mycket om invandringen och vi publicerade då och då mer eller mindre kända citat. Här följer några citat ur BSS flygblad.

"Utvecklingen i riktning mot ett mångkulturellt samhälle är positiv för landet i dess helhet och berikar det kulturella livet i vidaste bemärkelse".

Rolf Wirtén (fp), 1978

"Släpp in alla assyrier som vill komma hit".

Per Gahrton, 1979

"Ålby skola (Utanför Stockholm) undervisar på 27 språk. Av de 10.000 människorna som bor här är var tredje invandrare. 75 % av alla barn som föds här, har föräldrar som kommer från något annat land än Sverige".

SvD, 19/6 1980

"Det homogena Sverige finns inte längre. Det svenska folket håller på att bli ett folk med olika språk, religioner, kulturer och kulörer".

Thord Palmlund, 28/1 1980

"Sverige är inte längre den homogena hemvävda nation den varit. Den kommer aldrig att bli det igen".

Kjell Öberg 8/10 1979

"Invandrarna har kommit för att stanna i Sverige. Idag överstiger antalet 1 miljon, om ett par decennier trodde de bli 2-3 miljoner, beroende på högre födelsetal och det ökande trycket mot vårt lands gränser... "

David Schwarz 2/10 i DN 1980

"Svenskarna måste lära sig inse att de så småningom kommer att få leva tillsammans med

betydande asiatiska och afrikanska minoriteter som en följd av den tilltagande invandringen från dessa kontinenter. Det är en ofrånkomlig utveckling".

David Schwarz i Invandrare och minoriteter

"De prostituerade i Stockholm är i regel svenskor och i åldern 18-30 år. Nästan samtliga hallickar är utländska medborgare".

SvD 9/9 1980

"Invandrarfrågan är så känslig, infekterad och tabubelagd, att ingen politiker eller byråkrat ens på lägsta nivå vågar hävda en realistisk inställning. Rädslan att bli stämplad som 'rasist' eller liknande är stor".

Insändare i Arbetet, 28/4 1981

"Utländska medborgare svarar för: 25 procent av alla mord, 26 procent av alla våldtäkter, 44 procent av smugglingsfallen, 33 procent av kopplerifallen, 23 procent av rånen."

SvD 31/8 1980

"Barnäktenskapen är förskräckliga och jag tar avstånd ifrån dem. Men det är inte så lätt att komma åt dem. Det är en religiös rit som vi svenskar inte kan lägga oss i. Om vi förbjuder detta tar vi ifrån invandrarna deras valfrihet".

Karin Andersson i SvD 4/12 1980

"Vi bör ge invandrarna företräde till nyckelbefattningar som domare, polismästare, landshövdingar och ambassadörer".

David Schwarz i DN den 2/10 1980

"Om något årtionde är 1/3 av LO:s medlemmar invandrare".

Metallarbetaren nr. 3/1980

"Vi måste räkna med att några poliser med invandrarbakgrund, som skett i England, vill bära turban istället för den svenska polismössan."

David Schwarz i "Invandrare och minoriteter" 1/1981.

Karin Andersson i Ica-kuriren

I ICA-kuriren nr 33 den 14 augusti 1982 intervjuades invandrarminister Karin Andersson med anledning av det ökade motståndet mot invandringen. "Skällbreven hopar sig", skrev man. Ministern talade sig varm för invandringen och propagerade för dess positiva betydelse.

"Ta för er av deras kultur", sade hon. Det fanns ju här goda skäl att fråga vad hon menar. Är det omskärelse, ritualmord eller pizzor hon åsyftar. I slutet av artikeln fick hon frågan, vem anser Du dig i första hand representera: regeringen, svenskarna eller invandrarna? Utan en sekunds tvekan svarade hon: "Invandrarna".

I artikeln talade hon om att hon kämpade mot "främlingshat, okunnighet och fördomar", utan att något exempel på detta angavs. Hon förklarade också hur "beroende" vi har blivit av invandrarna. *"När arbetsmarknadsläget nu är kärvare än tidigare är det lätt att glömma vissa oavvisliga fakta. Det är t ex att vi fortfarande är beroende av våra invandrare för att hålla hjulen rullande. Det kan nästan räcka med ett enda exempel, den svenska sjukvården. Till 50 procent bygger den på invandrad arbetskraft. Gör tankeexperimentet att de lämnade landet. Det blev totalt sammanbrott."*

Just det. "Sammanbrott". Här ser vi hur politikerna har gjort samhället beroende av utländsk arbetskraft.

Och i programmet "Gränslöst" den 27 februari sade hon:

"Om jag skall vara ärlig, så får man inte många sympatisörer bland den svenska befolkningspolitiken genom att föra en progressiv invandringspolitik, men det kommer inte att avhålla mig från att göra detta".

Alltså, en makthavare som erkänner att hon arbetar mot folkviljan.

Med sådana uttalanden kändes det sannerligen meningsfullt att fortsätta arbetet med BSS. Vi fick kontakt med väldigt mycket folk och tyvärr var en del inte seriösa och det tog tid innan vi i vår blåögda naivitet lärde oss skilja ut de (fåtaliga) extremister som försökte besätta förtroendeposter i organisationen. Jag upptäckte också snart att de som massmedia och extremvänstern kallade extremister inte alltid var det. Det visade sig ofta istället att journalisterna var extremister och de utpekade var vanliga hederliga svenskar som råkade ha egna åsikter i vissa känsliga politiska frågor, t ex om invandringspolitiken.

Bedrövliga Aftonbladet

För att hjälpa svenskarna att förstå hur högtstående invandrarna är och hur primitiva svenskarna är publicerade Aftonbladet den 21 juni 1981 en ledare med bl a följande innehåll:

"Varifrån kom de invandrare som ursprungligen förde midsommarfirandet till Sverige? Från Centraleuropa? Eller kanske ännu troligare från någon av de bördiga slätterna på den italienska halvön? Klart är i all fall att vårt midsommarfirande i allra högsta grad bottnar i en uråldrig fruktbarhetskult som var vida spridd bland åkerbruksteologerna i det forntida Sydeuropa. Detta medan den fåtaliga befolkningen i Skandinavien ännu satt och gnagde på råa ben i sina grottor... I det nuförtiden bortglömda latinet finns t.o.m. ett särskilt uttryck - quaerere Maium - som innebär att man går och samlar löv till växtlighetsfesten. Tacka invandrarna för våra nordiska majstånger."

Sällan har man väl hört något så korkat.

Aftonbladets journalistik under åren visar tydligt hur bedrövligt tillståndet kan vara i svensk press. Under sommaren 1981 publicerade Aftonbladet en artikelserie under titeln "Den svenska fascismen" med vildsinta anklagelser mot diverse namngivna personer. Artikelserien hade författats av **Madeleine Gedin**, som inte brydde sig om att kontrollera fakta innan hon skrev sina artiklar. Själv blev jag av henne kallad blivande "führer" i Sverige, vilket säger lite om hennes omdöme.

Flera av de utpekade vägrades genmäle vilket resulterade i anmälningar till pressombudsmannen som faktiskt fällde Aftonbladet för flera av artiklarna. Men de som utpekades hade ingen nytta av detta PO-utslag eftersom de ändå inte fick komma till tals. Här uppstår alltså den situationen att **en förtalad part inte får tillfälle att bemöta en tidnings lögnär även om PO faller tidningen**. Lagen ger inte tillräckligt skydd för den enskilde medborgaren gentemot massmedia.

BSS hade nu blivit ett välkänt begrepp och i massmedia förknippat med invandrarhat och extremism, främst därför att anklagelserna, som varit falska och lögnaktiga, fått stå oemotsagda. Vi hade fått bevis nog för att etablissemangen inte vill ha en debatt i invandringsfrågan. Därför försökte man till varje pris stoppa vår verksamhet. Istället för att sakligt försöka bemöta våra argument i invandringsfrågan tillgrip man falska citat och personföljelser mot invandringskritiker.

BSS i debatt med folkpartiet

Vår förvåning blev stor när vi plötsligt blev inbjudna av Folkpartiets ungdomsförbund (Norra Älvsborgs distrikt) att delta i en debatt om invandringspolitiken. Debatten ägde rum i Borås

den 4 oktober 1981 på Esso Motor Hotell. Debattörer var *Maria Leissner* från FPU och Christopher Jolin, som ställde upp som sympatisör till BSS. Debatten var förhållandevis sansad och seriös.

Vi skall inte här redogöra för innehållet i själva debatten, men citera en uppgift som framfördes av Maria Leissner. Hon hade noterat en BSS-uppgift om att 'svenskarnas Sverige försvinner om fyra generationer om invandringen tillåts fortsätta. Under debatten framhöll hon att uppgiften var felaktig och enligt hennes egna beräkningar skulle det "om 26 generationer faktiskt finnas en halv miljon svenskar kvar". När hon sagt detta applåderade de närvarande FPU-anhängarna. FPU:arnas reaktion inför Maria Leissners exempel får symbolisera folkpartiets ansvarslösa befolkningspolitik. Jolin gjorde en god insats och bemötte anklagelserna om "rasism" och "nazism" med klara argument. Men de närvarande journalisterna lyssnade inte alls på Jolin. Åtminstone förefaller det så när man läser kommentarerna i pressen.

Göteborgs-Posten skrev den 5 oktober 1981:

"BSS, organisationen med stark rasistisk och nazistisk anknytning... BSS vädrade i glidande formuleringar sina fördomar och sitt utlänningshat. Riksdagspartierna har i tur och ordning försökt få BSS, att ställa upp i en offentlig debatt. Ingen har lyckats... Christopher Jolin känd nazistisk debattör... Efter två timmar var debatten slut. BSS:arna hade skrikit färdigt: "Träskallar åt FPU:arna, ut med dom, åt invandrarna".

Återigen dessa påhitt. Återigen detta svammel om "rasism" och "nazism". "BSS vädrade fördomar och utlänningshat". Vadå "vädrade"? Jolin påpekade upprepade gånger att det inte finns något hat eller några "fördomar" med i bilden utan det handlar om att föra en ansvarsfull politik. Därefter kom en ren lögn. *"Riksdagspartierna har i tur och ordning försökt få BSS att ställa upp i en offentlig debatt".*

Vilket struntprat! Inget parti har velat ha något som helst med BSS att göra. BSS har skrivit mängder med brev till politiker och myndigheter utan att få något svar. Inte något parti har någonsin försökt få BSS att ställa upp på debatt (med denna FPU-debatt som enda undantag).

Med på debatten i Borås var en *Magnus Åkerlind* från Riksradios "**Kanalen**". Han ställde lite frågor om BSS och fick utförliga svar på dessa frågor. Men vad hjälpte det! Skyggglappsjournalistiken känns igen. Så här sade Åkerlind i Riksradios program "Kanalen" den 5 oktober. *"I krisens tid när arbetslösheten ökar vilket den gör i Sverige, som i Skottland och England, sticker rasismen ofta fram sitt vidriga tryne. Så också i Sverige. Bevara Sverige Svenskt heter en liten organisation som hittills har valt att hetsa mot invandrare i det fördolda. De har drivit en kampanj framförallt genom rasistiska flygblad. För något år sedan drevs en av ledarna, Leif Zeilon, ut i ljuset av TV vilket sedan ledde till att han under uppseendeväckande former fick sparken från sitt jobb".*

Här presenterar Åkerlind vanliga fördomar. Han påstår att "rasismen" ökar i takt med arbetslösheten. Resonemanget är bara ett sätt att kringgå den verkliga orsaken till den s.k. "rasismen" (som ju ytterst sällan är rasism). Istället handlar det naturligtvis om att invandringsmotståndet ökar ju mer invandringen ökar. Det är alltså där sambandet ligger. Att sedan arbetslöshet och bostadsbrist också kan påverka attityden är naturligtvis möjligt och även sannolikt. Sedan talar Magnus Åkerlind om "rasismens vidriga tryne". Vad är nu detta? Hur kan en sådan åsikt få framföras i ett medium som skall vara opartiskt. Det kan väl inte rimma väl med opartiskheten att en journalist på ett monopolmedium faller sådana omdömen?

Vidare framförs uppgiften att "BSS hetsar mot invandrare". Även detta är exempel på redaktionellt tyckande och en partsinlaga. BSS "hetsar" inte mot några invandrare, vare sig enskilt eller i grupp. Istället ifrågasätter vi invandringspolitiken vilket vi tjatat om hundratals gånger utan att någon (journalist) tycks fatta detta. Vi pekar dessutom på följderna av denna politik. Vidare påstår Magnus Åkerlind att BSS jobbar i det "fördolda" utan att förklara vad han menar. Härmed försöker han påskina att vi skulle vara "underjordiska" eller liknande. Sanningen är istället att vi (med starka skäl därtill) hållit oss skeptiska till vissa journalisters bedrägliga

arbetsmetoder och undanbett oss kontakt med dess. Vi har dåliga erfarenheter av alltför många journalister.

När Åkerlind sedan säger att "*Zeilon drevs ut i ljuset*", framfördes detta som om jag försökt gömma mig hela tiden. Istället var det så att jag insåg hur TV-journalisterna arbetar med sina hetskampanjer (och jag fick ju rätt sedan...).

Självfallet redovisade Åkerlind inte att jag **under lång tid försökt komma till tals - under mitt rätta namn, men misslyckats på grund av censuren hos åsiktsmonopolet**. De verkliga "mörkermännen" är istället alla de politiker och journalister som inte öppet vill debattera invandrarfrågan. Invandringsmotståndarna förpassas av dessa figurer till "mörkret" därför att de är obekväma.

Många tidningar hetsade mot BSS och kritiserade särskilt vissa formuleringar i vissa flygblad. Jag erkänner gärna att några formuleringar kanske inte varit särskilt lyckade, men vi har inte någonsin givits möjlighet att under seriösa förhållanden förklara våra målsättningar. Alla organisationer kan formulera sig illa ibland. BSS var också tvärpolitiskt och lät många olika personer formulera sig genom våra flygblad och några texter var inte helt lyckade. Men bara för att man inte formulerar sig passande i alla sammanhang skall man inte behandlas illa, utan då skall man ges tillfälle att förklara sig. Men så fungerar det inte i Sverige.

Metoderna som massmedia använder sig av mot oliktankande har karaktären av psykologisk krigföring. Genom att ständigt utpeka personerna istället för att ge sig in i en debatt i sakfrågan (vilket de inte kan eller vågar) hoppas man kunna dra bort uppmärksamheten från det ämne som berörs och riktar in sig på personfrågor. Denna metod används vanligast av extremvänstern.

Kommunisttidningens vulgära hets

Så hade t ex. den "socialistiska" tidningen ETC (där även Madeleine Gedin medverkade en tid innan tidningen lades ned; flera av ETC-journalisterna fick efter nedläggningen anställning på Dagens Nyheter) i nummer 5 1981 en artikel om "Nynazister i Sverige". Man ställde sig frågan: - Vad döljer sig bakom högerextremisterna (ytterligare en meningslös fras då få av de utpekade var sådana)? ETC:s eget svar blev: Jo, hedervärda medborgare, poliser, rektorer och advokater. ETC har namnen!

Artikeln inleddes med en berättelse om två personer som i Norge mördats av "nazister" tillhörande den "nynazistiska halvmilitära organisationen Vigilante". Morden inträffade den 22 mars 1981. Efter att ha nämnt denna våldshandling (som inte hade något samband med innehållet i artikeln, men nämndes för att läsarna skulle koppla "högerextremism" till våld) övergick artikeln till att beskriva de svenska "fascisterna".

Artikelförfattaren var en Göteborgskommunist vid namn *Bertil Håkansson*, som även gjort program i radion om "rasismen i Sverige" med lika bedrövligt innehåll som i ETC-artikeln. I ETC-artikeln radas "fascisterna" upp en och en. Artikeln var ett av många exempel på en vulgärjournalistik kryllande av felaktigheter. Dessutom förekom den sedvanliga personhetsen. Den här gången var det en norsk nationalist som råkade illa ut. Bertil Håkansson påstod i sin artikel att den norske nationalisten skulle gått beväpnad på sin arbetsplats och därför avskedats från sitt arbete på Oslos spårvägar. I själva verket hade mannen avskedats efter ett hetsprogram i norsk TV. Håkansson gav sina läsare ett tydligt signalement och publicerade dessutom adressen till bostaden. Avslutningsvis påminner Håkansson om vikten av att i alla lägen motarbeta "fascisterna". ETC vägrade att publicera genmälen från de omnämnda "fascisterna". De som försvarar en sjuk sak tål ju inte motsägelser.

Följderna av ETC-artikeln blev de som artikelförfattaren åsyftade. Den norske nationalisten utsattes för systematisk personföljelse med klara terroristiska inslag. Det trotskistiska "socialistiska partiet" satte upp affischer över hela staden, där man uppmanade till "bojkott" av den restaurang som norrmannen arbetade på. Man uppgav i flygbladet även hemadressen till hans bostad. Därefter utsattes både arbetsplatsen och bostaden för systematisk spraymålning med texten "nazistsvin". Uppmaning till våld var nära nog naturligt för dessa kommunister.

Inte nog med detta. Norrmannen utsattes för systematisk telefonterror - och blev dessutom uppsagd från sitt arbete som en följd av terrorn mot arbetsplatsen. Samtidigt fick trotskisten Christer Norlin i Socialistiska partiet breda ut sig i lokalpressen och skryta med hur han "avslöjat" norrmannen, medan han i nästa mening berömde sig över att han "vårnade om de svaga i samhället".

DEL 10:

"Illegala" invandrare - en arbetskraftsresurs för industrin

Den 23 oktober 1981 gick jag på en debatt arrangerad av ABF i Stockholm med temat "*Är svenskarna ett tolerant kulturfolk eller okunniga rasister*". Frågan var naturligtvis helt befängd eftersom arrangörens önskemål tydligen är att framställa dem som inte är "toleranta" (mot invandring) som okunniga "rasister". Inledningstalare var professor **Gunnar Adler-Karlsson** som i huvudsak menade att en ekonomisk kris kan leda till ökad rasism. Att själva förekomsten av minoriteter och en ansvarslös invandringspolitik är huvudorsaken till rasismens utbredande föresvåvade inte honom. Däremot fastslog Adler-Karlsson att arbetsgivarna har nytta av en stor invandring genom att tillgången på billig arbetskraft ökar.

Så här sade han bl a:

"Hur påverkar invandringen - utlänningarna som kommer in - vår arbetsmarknad och våra inre konflikter? Jag tror att man tämligen enkelt skulle kunna hävda att en obegränsad invandring innebär naturligtvis ett ökat utbud utav arbetskraft, dvs det blir fler människor som konkurrerar om de jobb som finns. När utbudet ökar på någonting, och efterfrågan ligger fast, då faller alltid priset på det som utbudet ökar på. Och priset som vi här talar om när det gäller arbetskraften, det är lönerna. Om vi hade ett obegränsat inflöde av utländsk arbetskraft så skulle vi få ett tryck nedåt på de svenska lönerna, på ett eller annat sätt, som somliga inte tycker om.

Måhända vore det en fördel för svenska arbetsgivareföreningen som därför skulle kunna få industrin och näringslivet att kunna producera billigare, därför att inte bara den utländska arbetskraften skulle bli billigare utan man skulle därigenom pressa ner lönerna för de svenska arbetarna som konkurrerar om jobben. För LO och facket och TCO skulle det självklart vara dålig politik med obegränsat inflöde av utlänningar därför att denna skulle trycka ner lönerna och sänka priserna på arbetskraft. Detta tror jag är den stora problematiken som vi har i det svenska samhället och den grundproblematik som i praktiken står för en hel del av våra utlänningsproblem".

Gunnar Adler-Karlsson fortsatte:

"Låt mig i det här sammanhanget bara nämna en liten speciell sak för er. I en artikel som jag läste för en tid sedan om den illegala invandringen i Amerika, där det finns åtskilliga miljoner människor som flyter in från gränsen söderifrån över Mexico och får jobb i USA. Den artikel jag läste i en bok om immigrations- och emigrationspolitik i världen gick ut på att denna typ av illegal immigration kunde myndigheterna mycket väl stoppa, om de önskade stoppa den, men de gjorde det medvetet inte av tvenne skäl: För det första innebär denna illegala invandring som kommer ganska långt upp i USA att man får ett konjunkturdragspel så att då man har högkonjunktur så kan man ta in mycket folk den vägen som kan underlätta att lönerna inte stiger för hårt. Och när man har lågkonjunktur och kris så kan man slänga ut en väldig massa folk. Då fungerar polisen plötsligt! På det här viset använder man de här stackars mexikanerna och vad det nu är som kommer in den vägen som ett tämligen omänskligt dragspel i ekonomin. Den fråga jag ställer mig är om inte vi börjar få en liknande tendens i Europa och innanför gemensamma marknaden (EG) där vi också har åtskilliga miljoner av illegala invandrare delvis från Afrika ... jag misstänker att en liknande tämligen omänsklig politik faktiskt medvetet underhålls också av vissa regimer i Europa och jag misstänker att vi skall vara vaksamma också i Sverige för att någonting liknande kan utveckla sig i Sverige. I all synnerhet om vi skulle komma med i den gemensamma marknaden (EG)."

Gunnar Adler-Karlsson bekräftar här att arbetsgivarna skulle ha nytta av invandrare som billig arbetskraft.

Bara någon vecka senare intervjuades Volvochefen Pehr G. Gyllenhammar om sin syn på invandringen. Så här sade han:

"Jag tillhör nu dem som tycker att invandrarna har tillfört det här landet mycket kulturellt och ifråga om produktion. Det är nog ganska gräsligt att man ser en stigande aversion mot invandrarna. Den mat vi äter, de samtalsämnen vi har avgörs till inte liten del av de människor som har kommit in i det här landet och tillfört nya intryck, nya traditioner och nya perspektiv. Vi har tagit dem i deras bästa åldrar där deras hemländer har bekostat deras utbildning, deras uppfostran och sedan kommer de hit just när de skall ut i arbetslivet. Sverige har haft en enorm nytta av sina invandrare".

Arbetsgivarna tillåts alltså använda utlänningar som billig arbetskraft och sedan säger politikerna att vi fått välfärden tack vare våra invandrare. De höglönlade byråkraterna och tjänstemännen sitter och skrävlar över sin välfärd, men tiger om alla de svenskar som fortfarande lever under svåra sociala och ekonomiska förhållanden.

Sveriges välfärd är skapad av svenskar

Vilka som verkligen skapat Sverige framgick så tydligt av ett inlägg i riksradios P1 den 14 november 1980 av **Lars Hammarnoff**:

"Den välfärd som vi har i Sverige den är skapad av många generationer svenska bönder, arbetare och tjänstemän. Att komma och påstå att invandrare under ett enda decennium skulle ha skapat allt det välstånd som finns i Sverige, det är ju uppenbart rena löjligheten. Det är en skymf mot våra pensionärer och dem som verkligen har skapat välståndet i landet. Det som är kvar sedan det tunnats ut. Vi har tagit hit dem på livstid, vilket naturligtvis är en galenskap ... Jag har försökt att tala med politiker i praktiskt taget alla partier, de liksom bara vänder ryggen till så fort det gäller invandringen. De är för rädda och fega ... Vid senaste kommunalvalet (1979, Göteborg) där invandrarna fick delta så visade det sig att 75 % av invandrarna röstade socialistiskt. Det ger en vink om vart det kommer att leda ... Det vore djupt olyckligt om invandrare fick bli tungan på vågen. Vi har i alla fall i 450 år fått bestämma i eget hus här. Och försvaret är en mycket känslig sak när det gäller invandringen. Ingen kan ju längre säga om vi kan samla nationen i den anda som krävs för att genomföra en försvarsberedskap eller ett försvarskrig ... Hur många säkerhetsrisker finns det inte bland våra invandrare ... Invandrarnas förespråkare talar om att invandrarna är Sveriges framtid, det är alltså inte längre svenskarna som är Sveriges framtid."

I samma program som Lars Hammarnoff medverkade i framträdde ytterligare två invandringskritiker med liknande synpunkter. Programredaktionen kunde veckan efter meddela att de fått många och starka reaktioner på programmet. Så här lät det när programledarna kommenterade dessa reaktioner:

"Brev har strömmat in och telefonerna har gått varma... De allra flesta har faktiskt varit tacksamma över att de här åsikterna äntligen har fått komma fram i massmedia. Det är så man uttrycker sig - och uppmanat oss att göra flera sådana här program.

- Men vad säger Du om det, Maria, det var väl ändå inte riktigt den reaktionen som vi hade väntat?

- Nej, vi hade kanske väntat det, men samtidigt hoppats på att det skulle bli fler som tog avstånd. Vi gjorde programmet för att visa att det inte bara är en handfull extremister som förfäktar sådana åsikter men att det är väldigt många människor, vanliga hyggliga svenskar, som tycker så. Vi kan inte längre avvisa dessa åsikter som fördomar och glömma dem. Vi måste få igång en diskussion. Vi bad om synpunkter på innehållet i programmet och det har vi fått. Vi fick 150 brev. Av de 150 var 120 stycken mycket positiva till de åsikter som framförts. Ja, många applåderade vad som sades ... men det har kommit positiva reaktioner på invandrare och invandring också".

Därefter citerade man ur dessa "positiva" brev. Programledarna framhöll klart och tydligt att "vi gjorde programmet för att visa att det inte bara är en handfull extremister som förfäktar sådana åsikter". De visste alltså att en mycket stor grupp, troligen en klar majoritet ansåg att invandringen till Sverige var för stor.

Åsikter som Lars Hammarnoff företräder har man sopat under mattan med hänvisning till att de är "fördomsfulla" eller "invandrarfientliga", men enstaka invandringskritiker har fått komma till tals på någon insändarsida då och då. Antalet invandringskritiska insändare som publicerats står dock inte i relation till det antal som når insändarsidorna. Jag har själv vid samtal med några tidningsredaktörer fått veta att det kommer fler insändare som motsätter sig än förespråkar invandring. Men på insändarsidor och ledarsidor är det mest försvar för fortsatt invandring.

Diverse statistiska uppgifter

I november 1981 sammanställde BSS ett häfte kallat "siffror och statistik". Vi publicerar här några av de uppgifter som häftet innehöll (Källhänvisningar saknas tyvärr):

Utlänningarnas andel i Sverige var år 1945 endast 0.53 procent av hela befolkningen, vilket innebar c:a 35.000 personer.

1977 utgjorde de utländska medborgarna 5.13 procent av befolkningen.

1969 utgjorde afrikanerna 1 procent av invandrarna, 1979 var de 3,4 procent. 1969 utgjorde asiaterna 2,2 procent av invandrarna, 1979 var de 14,3 procent. 1969 kom 92,2 procent av invandrarna från europeiska länder, 1979 kom 69,1 procent från Europa.

Varje år genomförs 30-35.000 aborter i Sverige. Varje år adopteras c:a 1.700 barn till Sverige.

Cirka 500 av de som inkallas till grundläggande utbildning årligen är över 24 år. Av dessa är c:a 80 procent invandrare.

1979 blev 15 invandrarbarn under 18 år bortgifta enbart i Södertälje. Flertalet av dessa är assyrier/syrianer och betingar ett 'genomsnittspris' på 4.900 kronor som går till brudens föräldrar.

I Sverige finns det 41.000 muslimer" (Barometern 23/9, 1981).

Vid årsskiftet 1980/81 bodde det 8.319.000 personer i Sverige. 7.895.000 av dessa var svenska medborgare.

Ansvarlös invandringspolitik

Under 1981 uppmärksammade massmedia knarkhandeln och flera tidningar redovisade intressanta detaljer om utländska knarkhajars härjningar i Sverige. En ökad grek blev omtalad då han hotat både poliser och personal på allmänna häktet. Utöver det hade han plockat upp minderåriga flickor, bjudit dem på knark och utnyttjat dem sexuellt. Libyerna på TELUB i Växjö blev också omtalade efter att antastat flickor och kommit i otaliga bråk med ortens manliga befolkning. Libyerna hade till Sverige tagit med sig den uppfattningen att en flicka som är ute och roar sig inte får säga nej till en man som gör närmanden.

Invandringspolitikens genomförande skulle kunna jämföras med en diktatorisk familjefar som mot barnens vilja inhyser främmande personer i samma lägenhet och överlåter åt barnen att ta hand om dessa främlingar. Om endast en familjemedlem skulle motsätta sig inhysandet av främlingar borde det vara skäl nog att låta bli.

Även om bara en liten grupp svenskar energiskt skulle motsätta sig invandring borde man först inför öppen ridå låta dessa svenskar framföra sina argument till de andra. Därefter skulle saken diskuteras och framförallt debatteras. Om de skeptiska efter en sådan öppen debatt skulle ha blivit fler - dvs fått stöd för sin sak - är detta skäl nog att undvika att genomföra en kontroversiell

politik, framförallt om man inte vet konsekvenserna av den. Just informations- och meningsutbytet är här viktigt så att alla parter får framlägga sin inställning.

I flertalet politiska frågor har man öppet kunnat diskutera för- eller nackdelar, men när det gäller invandringsfrågan är det bara en sida som kommit till tals. Och detta är vår olycka. Att demokratin och yttrandefriheten inte fungerat. Och att de som försökt hävda en kritisk ståndpunkt mot arbetets eller förföljs så häftigt.

Det sägs att svenskarna är individualister, men visst känner vi en spontan gemenskap med vårt eget folk även om vi inte tänker på det hela tiden. Titta på invandrarna som kommer hit. De säger sig kämpa för sitt folk, kurder, armenier, palestinier, alla vill de ha en nation för sitt folk. Och när de kommer till Sverige är det naturligt att de söker sig till varandra. De behöver den egna etniska gruppen för att kunna leva ett rikt liv. Nära vänner med gemensamma rötter och värderingar betyder mycket för invandrare i ett främmande land, men kan också ge upphov till minoritetsgrupperingar vars värderingar skiljer sig från värdlandets så att konflikter uppstår. I allvarliga fall kan det innebära att man bryter mot lagen. Det finns också exempel på invandrare som reser till andra länder bara för att kunna sko sig själv maximalt. I Sverige finns det mängder av exempel på invandrare som utnyttjat systemet och sedan rest hem. Enligt min uppfattning är det helt fel att det kan ske överhuvudtaget. Ingen invandrare ska kunna komma hit och sätta sig i åtnjutande av de förmåner som det tagit generationer av svenskar att skapa. Det är heller inte rätt mot svenska folket att ta hit grupper av invandrare då de genast bildar minoriteter och försvårar anpassningen till Sverige. Och om gruppen dessutom avviker så mycket från svenskarna - etniskt eller kulturellt - att de upplever sig som ovälkomna i landet, då är det något som brister i politiken. När det gäller vår inrikespolitik är det också intressant att notera att det i så stor utsträckning varit kommunister som försvarat massinvandringen. I de kommunistiska länderna är man mycket restriktiv med att ta emot "flyktingar". Lika egendomligt är att kommunisterna inte vill låtsas om att de s.k. flyktingarna till största delen kommer från de välbärgade skikten i u-länderna.

DEL 11:

BSS första möte

Efter att ha varit en ganska löst sammansatt organisation ansåg vi nu det på tiden att försöka organisera verksamheten. Vi kallade till ett möte den 21 mars 1982 i Medborgarhuset och avsåg där att nominera kandidater till ordförande, vice ordförande, sekreterare, kassör samt övriga ledamöter i en interimsstyrelse. Vi avsåg också att diskutera ställningstaganden i flyktingfrågan, återflyttningsfrågan, abort- och adoptionsfrågan. Eftersom vi inte fått gehör för våra åsikter, måste arbetet nu gå in i en mer organiserad fas. 1982 blev därför ett aktivare år för BSS.

Till mötet kom 16 personer. Själv kunde jag inte närvara på detta möte. Den som höll i mötet var **Sven Davidson**. Här följer ett utdrag ur det anförande som han höll där:

"BSS har ju gjort något som kan betraktas som unikt inom svensk nationell politisk verksamhet. Den har tagit på entreprenad en fråga, må vara den största och mest ödesdigra frågan i svensk inrikespolitik idag: Invandringen. Det har ju också visat sig att det har varit en stor framgång. Om man bryter ut en viktig fråga, koncentrerar alla ekonomiska resurser, alla krafter, tal och text på just den frågan så får det en viss genomslagskraft: Det går att väcka opinion. Det får större publicitet än någon av de andra nationella grupperna har upplevt på flera år. Jag skulle t.o.m. kunna säga att det är önskvärt att de övriga nationella organisationerna gjorde likadant: Bröt ut en stor nationell fråga (t.ex. SNF koncentrerar sig på försvarsfrågan, NSR på knarkproblemet eller den bedrägliga kriminalpolitiken...)

Ska man se krasst och realistiskt på situationen idag så måste jag för min personliga del hålla med den person som säger att det här med angrepp på invandringspolitiken är egentligen för sent. Invandringen har redan skett i för stor och felaktig omfattning. Vi måste därför koncentrera oss på

sådana frågor som är en följd utav den bedrövliga invandringspolitiken: Nämligen repatrieringsfrågan, flyktingfrågan, inställningen till flyktingkonventionen som Sverige har skrivit på 1951. Abortfrågan som är ödesdiger.

Vi har idag 30 gånger fler svenskar som går till spillo genom aborter än vad som stryker med i trafikolyckor eller i självmord. Ändå har vi ett stort trafiksäkerhetsverk för dessa 1000 olyckor, men 30-35.000 mord det rycker man bra på axlarna åt. Sedan har vi det här med adoptionerna. Vi har måste ta principiell ståndpunkt i nationalitetsfrågan och vad som kan göras för att förhindra att den krympande svenska folkstammen helt försvinner."

Därefter öppnades mötet för förhandlingar. Den första punkten var att tillsätta en interimsstyrelse fram till ordinarie årsmöte. Jag valdes till ordförande för styrelsen och Sven Davidson till ordförande för arbetsgruppen. Detta lilla möte ledde till att samarbetet mellan de aktiva medlemmarna blev bättre.

Stort tumult vid demonstration

Vi fick lite mer fart på organisationen och under 1982 spred vi ut mängder av nytt informationsmaterial. Vi startade också en enkel liten informationstidning "BSS-Nytt". I detta första nummer kunde vi rapportera om en manifestation vi haft på Stora Torget i Uppsala (8 maj 1982). Vi redovisade hur en större invandarmobb bestående av turkar och iranier genast började störa mötet. De uttalade hotelser och lovade att "blod skulle flyta". De bildade även talkörer och skrek "stoppa nazismen" (?) och fick snabbt hjälp av tillskyndande vänsterextremister från olika "solidaritetsmöten".

BSS fick ingen chans att berätta om sin syn på invandringspolitiken då skrikandet blev allt värre ju fler invandrare och kommunister som dök upp. Många av skrikhalsarna var dessutom s.k. "flyktingar" som påstod sig ha tvingats lämna sitt land p.g.a. politiska förtryck o.s.v. När uppemot 600 personer samlats kom polisen med hundar och tvingade avbryta mötet samt spärra av två gator med hjälp av hundpatruller för att skydda BSS:arna från attacker från mobben. När BSS:arna eskorterades från platsen skrek de fanatiska invandrarna och kommunisterna hatklyschor om "rasism" och "nazism".

Ohederliga journalister

I övrigt hade "BSS-Nytts" huvudartikel rubriken *"Invandringen katastrof för Sverige"* där vi redovisade vår syn på invandringen. Vi fortsatte med att gå ut med information direkt till svenska folket eftersom massmedia och politiker fortfarande undvek varje form av debatt i invandringsfrågor.

Istället gjorde massmedia stora nummer av hur enskilda invandrare utsattes för hotelser av uppenbarligen förvirrade personer. I Aftonbladet berättade den frilansfilmande turken Muammer Özer och hans finska hustru hur de utsatts för telefonterror och rasistiska hotelser per brev. På en stor bild i Aftonbladet visade paret upp sig och på bordet framför dem låg vår tidning "BSS-Nytt"! Var detta medvetet för att associera gärningsmännen till BSS? Paret fick stor uppmärksamhet med helsidor i våra största tidningar. I massmedia tog man intryck av detta och en hel rad tidningar gick till angrepp mot "rasismen". "Nu måste kyrkan möta rashetsen mot invandrare" skrev Dagen, och Aftonbladet skrev i en ledare "stoppa terrorn mot invandrare".

Massmedias rubriker blev allt fetare och talade om "terrorn mot invandrare". I en Expressenledare den 1 augusti 1982 talades om "satans rasister". Man inledde med att citera ur ett BSS-flygblad och övergick sedan till att tala om "Ku Klux Klan", telefonterror mot invandrare och avslutade med följande stycke:

"Det borde inte vara svårt att förstå vilken fasa som förorsakats av hotfulla telefonsamtal, krossade fönsterrutor och brinnande träkors. Alla har vi ett ansvar för att Sverige inte skall bli ett land där en stor del av befolkningen lever i skräck".

Det är riktigt att varje medborgare skall kunna leva i trygghet och fred utan att behöva bli utsatt

för förföljelse o.s.v. Men sanningen är ju att de som utsatte invandrarna för dessa trakasserier är en liten grupp kriminella eller sjuka individer i samhällets marginal. Däremot utsätts svenska patrioter för organiserad förföljelse av politiker, massmedia och enskilda internationalister. Men om detta säger man ingenting. *"Alla har vi ett ansvar för att Sverige inte skall bli ett land där en stor del av befolkningen lever i skräck"*. Det är precis det som är vårt ansvar och det är därför vi vill bevara Sverige svenskt! För att slippa problem.

Efter dessa händelser övergick många tidningar till att redovisa vilka de "rasistiska" grupperna var. Man påpekade ofta att dessa grupper t ex. BSS "hetsade mot invandrare", utan att förklara vad denna "hets" bestod i eller låta oss komma till tals.

Hetsade mot BSS men vågade inte publicera intervju med Sven Davidson

"Nazism i ny förpackning" kallar Lajos Szècsi (ordförande i Invandrarnas kulturcentrum) "BSS-Nytt" på Expressens ledarsida den 5 augusti 1982 och där säger han att *"spökjournalisterna i BSS måste tvingas fram i ljuset"*. Så här avslutar han sin artikel:

"Numera namnger massmedia utlänningar som begår grova narkotikabrott, fastän detta oftast drabbar oskyldiga. BSS-skriventerna är också en sorts spridare av narkotika - i en form som kan döva det mänskliga förståndet. Sådana personer förtjänar väl att bli utpekade".

Alltså sådana personer som kritiserar invandringen skall utpekade. De ska alltså pekas ut av den orsaken att de är motståndare till den slappa invandringspolitiken. Självfallet skall de inte ges tillfälle att hävda sin mening, så att svenska folket får upp ögonen för den vansinniga invandringspolitiken. Lajos Szècsi har inte på något sätt bidragit till att skapa debatt kring invandringsfrågan trots att han vid ett tillfälle bad om en intervju med BSS. Sven Davidson ställde upp och lät sig intervjuas. Men uppenbarligen motsvarade inte BSS Szècsis förväntningar på "rasister" så han valde att inte publicera intervjun.

Invandrarministern mötte protest i Rinkeby

Den 28 augusti 1982 skulle invandrarministern Karin Andersson hålla ett tal i Rinkeby. Bara någon timme innan talet skulle hållas fick jag reda på det och tillsammans med *Jerker Magnusson*, en av de första som anslöt sig till BSS redan 1979 och ett par andra BSS-medlemmar åkte jag dit för att ta några bilder på henne. Medlemmarna tog med sig en banderoll med texten *"Invandring, nej tack"* som de avsåg att hålla upp för att protestera mot invandringspolitiken. Just när Karin Andersson skulle börja tala vecklades banderollen upp. Det hela var en mycket fredlig och snäll protest mot den förda invandringspolitiken.

När BSS-medlemmarna efter några minuter höll på att veckla ihop banderollen kom en grupp aggressiva invandrare fram och hotade med stryk om de inte genast lämnade platsen. Några närvarande poliser såg till att inget bråk uppstod, men det blev högljudda diskussioner, som även filmades av TV.

Dagen efter rapporterade tidningarna om Karin Anderssons möte med "invandrarhatare". Enligt DN säger Karin Andersson:

"Jag har aldrig tidigare under alla mina år som invandrarminister råkat ut för sådant här. Jag ser verkligen fram emot att vi nu får den skärpta lagen mot diskriminering, men den träder inte i kraft förrän vid nyåret. Till dess skall ju polisen se till att sådant här inte händer".

Man skall alltså inte få protestera mot invandringen!

TV vinklar - resultat: en omlacerad och en avskedad

När Rappports oansvariga TV-reportrar senare på kvällen sände ett nedklipp och vinklat (som vanligt i sådana här sammanhang) inslag från mötet så löd rubriken: *"Tumult vid valmöte i Rinkeby...Rashets i valrörelsen"*. En nästan gråtande Karin Andersson berättade om "övergreppet" och övervägde att ställa in kommande valmötet. Samtidigt visades ett 24 sekunder långt inslag

från den högljudda diskussionen där Magnusson fanns med på bild i c:a tio sekunder. De som gjorde TV-inslaget ville ge tittarna intrycket av att Magnusson mer eller mindre anfallit valmötet, trots att han endast försökte göra sin röst hörd i hopen av skrikande invandrare. Inslaget som sändes i TV var så kort att det var helt omöjligt att uppfatta sammanhanget i diskussionerna.

Detta vinklade Rapportinslag sågs av övertillsynsmannen Stig Berg, en av Magnussons chefer på Allmänna Häktet i Stockholm, som omgående ringde sin chef, personalchefen Gunilla Ternert och rapporterade att han sett en anställd framträda i ett "obehagligt" sammanhang.

När sedan Magnusson; som för tillfället hade semester, återkom till sitt arbete blev han genast ombedd att ringa upp Gunilla Ternert. Magnusson ombads då att ta med sig ett vittne och gå till dåvarande chefen för Allmänna Häktet, styresmannen Sven Lundin. Ternert försökte först påtvinga Magnusson ett till henne lojalt vittne, men Magnusson förklarade att han själv ville utse sitt vittne. Detta ogillades emellertid av Ternert som då försökte få iväg Magnusson utan vittne. Till slut fick Magnusson med sig ett vittne, en vårdare på Plan 7 och de gick tillsammans till Lundin. Där fick de plötsligt veta att MBL-förhandlingar skulle äga rum. Efter en stunds överläggningar och förhandlingar förklarades att läget var "status quo", dvs Magnusson fick fortsätta arbeta i sin ordinarie tjänst på Plan 7.

I all vänlighet berättade Magnusson för Sven Lundin att Rapportinslaget fanns på en videoinspelning. Bandet visades för Lundin den 16 september, dvs dagen efter MBL-förhandlingarna.

Den 17 september får Magnusson plötsligt ett meddelande om att han omplacerats till transporttjänst med endast svenska intagna. Dessutom fick han i efterhand veta att det hållits ytterligare en MBL-förhandling den 17 september per telefon där Lundin och dåvarande ordföranden i den lokala fackklubben, Klubb Kronoberg, Lars Engvall, gjorde upp om omplaceringen.

Den 20 september skrev Lars Engvall på protokollet från MBL-förhandlingarna om omplaceringen av Jerker Magnusson. Samma dag fick han tillsammans med två vittnen ta del av innehållet. I det utskrivna protokollet stod det att Magnusson skulle ha "förståelse för en ifrågasatt omplacering till andra arbetsuppgifter". Denna felaktiga text ville Magnusson ha struken eller ändrad ur protokollet, eftersom han inte sagt detta, men det förvägrades han av Lars Engvall utan någon motivering. Magnusson skaffade ett vittne på att han inte framfört det som stod i protokollet och ett intyg ordnades som kunde styrka att man förvägrades honom rättelse i detta protokoll.

Den 22 september överklagade Magnusson till avdelningsstyrelsen i 2301. Fyra veckor senare, den 22 oktober, kom svaret. Magnusson fick rätt. Det fanns inga skäl att omplacera honom och han skulle omedelbart återgå till sin ordinarie tjänst.

Den 1 oktober träffar Magnusson en advokat och berättar om händelsen. De beslutar sig för att skicka en överklagan till både tingsrätten och kammarrätten eftersom Magnusson inte hade fått någon besvärshänvisning av Lundin i samband med omplaceringen.

Den 21 oktober anmäls anstaltsledningen och kriminalvårdsstyrelsen för JO för åsiktsregistrering av en annan anställd. Samtidigt polisanmälades Engvall och Lundin för osant intygande gällande de oriktiga uppgifterna i protokollet. Den 29 oktober förhörs Magnusson av en polisman. Denne polisman påstår att han inte samtalat med - eller förhört - Lundin i detta ärende. Men ändå finns det vittnen som kan intyga att denne polisman varit inne hos Lundin och samtalat med honom. Under förhöret med Magnusson försökte även samme polisman förmå Magnusson att ta tillbaka sin anmälan mot Lundin, men Magnusson vägrade. I november lades detta ärende ned av kammaråklagaren Sonja Arbman.

Den 15 december hölls den muntliga förberedelsen angående Magnussons omplacering vid avdelning 3 i Stockholms Tingsrätt. Samtidigt JO- och JK-anmälades Lundin av Magnusson för sitt beteende i samband med omplaceringen.

Den 5 april 1983 hölls huvudförhandlingen och Magnusson krävde där genom sin advokat att omplaceringen skulle upphävas och begärde ett skadestånd på 14.000 kr för förlorad arbetsinkomst. Under rättegången förhöordes Magnusson bl a om sitt förhållande till BSS och mig. Magnusson berättade då att han ansåg att massinvandringen var till skada för både invandrare och svenskar. Kriminalvårdsstyrelsen representerades av Jan-Henrik Skarborg från Norrköping. Skarborg meddelade torrt att omplaceringen inte skall hävas oavsett om Magnusson var "rasist" eller ej. Skarborg försökte bevisa att Magnusson var "rasist" (precis som om detta skulle vara brottsligt) genom att citera lögnaktiga artiklar ur Expressen och Dagens Nyheter den 29 augusti.

Magnussons närmaste överordnade på Plan 7, tillsyningsmannen R. förhöordes och berättade om situationen på Häktet. R. påtalade där att Lundin i en tidningsartikel angivit att c:a 50 procent av de intagna skulle vara utlänningar och att detta inte stämde eftersom siffran är högre i verkligheten. Ringström berättade vidare om vilken tillgång Magnusson varit med sina språkkunskaper och sin stora arbetskapacitet. Vittne nr 2, Stig Berg, berättade om hur han på kvällen den 28 augusti sett Rapportinslaget och då fått intrycket att "det inte var så bra". Men han kunde inte förklara vad i inslaget som inte var bra. Ytterligare ett vittne, Kjell Sjöbäck, en polis som medverkat vid mötet i Rinkeby, förhöordes. Denne polis påstod att Magnusson framfört "rasistiska" argument, men kunde inte ge ett enda exempel på ett sådant argument. Magnussons advokat ansträngde sig inte särskilt mycket när det gällde vittnesförhören. Genom några enkla frågor till vittnet Sjöbäck hade det varit lätt att avfärda hans uppfattning om vad han tror är "rasism". Sjöbäck föreföll inte alls veta vad han talade om.

Så blev det då dags för slutplädering. Skarborg gick på den linjen att det borde räcka med att misstänka att en person är "rasist" för att omplacering skall äga rum.

"Vi skall som myndighet inte behöva vänta på bevis, vi skall kunna ingripa i tid. Därför vidtogs denna åtgärd", sade Skarborg. Han fortsatte: "Genom sitt agerande i Rinkeby har Magnusson dokumenterat sin inställning till invandrare". Kriminalvårdsstyrelsen vill alltså straffa personer som kan misstänkas ha invandringskritiska synpunkter, vilket kriminalvårdsstyrelsen är okunniga nog att likställa med "rasism". Detta ter sig än mer märkligt då Magnussons fru kommer från Sydamerika. Man häpnar! Tingsrätten dömde glädjande nog till Magnussons fördel.

Än mer märkliga blev turerna kring detta fall då jag den 20 april 1983 fick säkra uppgifter på att man systematiskt skulle börja undersöka vilka som är "rasister". Det skulle bli fritt fram att omplacera fler personer. Justitieministern Ove Rainer besökte i början av maj i hemlighet ledningen för häktet och snart hände det som flera anställda anser hade godkänts "uppifrån". Det dröjde inte länge innan vittnet R., som givit Magnusson goda vitsord i tingsrätten, blev avskedad från sin tjänst på Häktet på grund av misstänkt samröre med Magnusson. Detta hände två veckor efter Ove Rainers besök och därför finns det skäl att anta att han godkänt "utrensningen" på häktet. Besked om orsaken fick den avskedade inte förrän i slutet av juni. Då "läckte" kriminalvårdsstyrelsens presstjänst ut uppgiften om att en vårdare uppsagts därför att han "misshandlat" andra. Först då fick han alltså veta skälet till uppsägningen. Vittnet hade emellertid inte "misshandlat" några intagna, utan det egentliga skälet till uppsägningen var att han försvarat Magnusson i rättegången och därför kanske förmodas vara "rasist". En medlem i BSS skrev då ett brev till Ove Rainer och frågade om han låg bakom avskedet, men det kom aldrig något svar. Vittnet fick aldrig tillbaka sin tjänst.

När sedan arbetsdomstolen tog upp ärendet förlorade Magnusson målet (7/12 1983). Tingsrättens dom har alltså nu till förvåning bland jurister och indignation bland Magnussons arbetskamrater blivit upphävd av arbetsdomstolen (AD). Den redan hårt drabbade Magnusson tvingades dessutom att bestrida motpartens rättegångskostnader på sammanlagt 8 000 kronor. Enligt den märkliga AD-domen, som var enhällig, och kan få prejudicerande betydelse, föreligger ingen skyldighet för arbetsgivare att vid sådan omplacering av personal som kan anses falla inom ramen för en arbetsgivares normala rätt att leda och fördela arbetet lämna någon motivering för beslutet. Fri omplaceringsrätt för arbetsgivare är alltså kontentan av fallet.

Återigen ser vi hur samhället behandlar oliktankande utan att någon ingriper till försvar för demokrati och rättvisa.

Nyheter som upprör

När man läser i en tidning (Expressen) om en hänsynslös utländsk knarkhaj, som dessutom säger att han inte har dåligt samvete för att han handlar med knark i Sverige blir man upprörd. Man anar att de som saknar förankring och rötter här kan bli betydligt mer hänsynslösa eftersom de inte tillhör vårt folk och därmed saknar en naturlig samhörighetskänsla med vår nation. Här följer ett citat från den misstänkte knarklangaren som intervjuades i Expressen:

"Jag har faktiskt inget dåligt samvete för att jag handlar med knark i Sverige. Sverige är ett fascistiskt land som under kriget sålde vapen till tyskarna. Med de vapnen mördades jugoslaver".

När sedan denne knarklangare efter ett kortvarigt fängelsestraff i Sverige köper en guldaffär och betalar kontant med en kasse fylld med sedlar blir man ännu mer betänksam.

I samma tidning kunde man läsa om en känd grekisk knarklangare som drogade och utnyttjade svenska småflickor. En jugoslav fick uppehållstillstånd efter att "krogmaffian" engagerat sig i fallet.

När man läser om invandrarlag i fotboll som misshandlar domare och motspelare och om libyer i Växjö som antastar svenska flickor blir man också upprörd. Och när man läser om muslimer i svenska fängelser som vägrar äta griskött av religiösa skäl. Men att begå brott går tydligen bra? Och invandraren som våldtog sin 11-åriga styvdotter. Och afrikanen som slog ihjäl sin svenska fru med en yxa.

Det är inte bara du och jag som reagerar på det stora antalet invandrare som kommer till Sverige. Det har i olika undersökningar framkommit att en stor del av svenska folket är motståndare till den nuvarande invandringspolitiken. Det som är allvarligt är att man från makthavarnas sida inte lyssnar på vad vanliga svenskar tycker i invandringsfrågan. Man respekterar inte deras åsikt, såvida den inte går hand i hand med etablissemangets uppfattning. Att svenskarna är kritiska till massinvandringen är klart - även om politikerna försöker vantolka resultatet av dessa undersökningar. 1981 visade t.ex. Stiftelsen för opinionsanalyser i en undersökning att 25 procent av det svenska folket ansåg att begränsningen av invandringen är en av de viktigaste politiska frågorna. Året därpå hade denna siffra ökat till 32 procent. Och detta trots att våra politiker och massmedia genom en massiv propaganda ideligen försäkrar att invandringen bara är bra för Sverige.

En mer genomarbetad undersökning gjordes av Forskningsgruppen för Samhälls- och Informationsstudier (FSI) i Stockholm. Denna undersökning visade att ungefär två tredjedelar av svenska folket vill begränsa invandringen. Men min uppfattning är att siffrorna skulle svänga ännu mer om alla fick tillgång till objektiv saklig information.

Diskrimineringsutredningen, som tillsattes 1979 och vars hela verksamhet gick ut på att försvara det "mångkulturella" samhället kom 1982 med en delrapport (Ds A 1982:6) kallad *"Invandrarna i svenskarnas ögon"*. I tabell 1 A hade man formulerat negativa attitydpåståenden och jämfört svaren 1969 och 1981. Detta kunde man läsa i skriften: "Varje påstående (till de intervjuade i undersökningen - min anm.) var formulerat så, att ett instämmande antingen motsvarar en negativ, intolerant och ogin inställning till invandrare, eller motsvarar en positiv, tolerant och generös inställning. En del påståenden är alltså negativt formulerade, de övriga positivt formulerade". Resultatet av undersökningen visade att svaren 1981 föll i mer invandrarpositiv riktning, med endast något enstaka undantag. Orsaken till detta torde kunna ligga i att propagandan för invandring intensifierades eller/och att de som svarat på frågorna inte vågat svara enligt sin övertygelse, utan följde de "accepterade" normerna.

Därtill kommer att frågorna är ställda på sätt som kan leda till felaktiga svar. Ta t.ex. följande påstående: *"Alla utlänningar som begår brott i Sverige bör tvingas lämna landet!"* År 1969

instämde 49 procent av de tillfrågade och 1981 hade siffran sjunkit till 29 procent. Man frågar sig varför siffran sjönk så drastiskt. Att svara på ett sådant påstående med ja eller nej går inte. Titta först på frågeställningen. Med den humanitet som präglar de flesta av oss så är bara ordet "tvinga" motbjudande. Att därtill tvinga alla uppfattar nog många som en alltför drastisk handling för att detta påstående skall kunna få något stöd. Påståendet ger heller ingen klarhet i vem som räknas som "invandrare". Det kan ju vara t.ex. en 15-årig ålänning (som flyttat hit med sina föräldrar) som snattat godis i en butik eller en gambier som styckat sin svenska fru i en källare. Eftersom påståendet leder till så många obesvarade följdfrågor så har - naturligt nog - de allra flesta inte velat instämma i att utvisa "alla". Skillnaden mellan 1969 och 1981 är att folk som en följd av det allt större antalet invandrare tänkt igenom saken bättre än 1969. De är större motståndare till invandringen än tidigare, men politiskt lämpliga "opinionsundersökare" gör allt för att "korrigera" verkligheten. Jämförelsen med resultatet som Stiftelsen för opinionsanalyser fått fram visar ändå på att man genom olika formuleringar i frågorna kan få fram olika svar och att invandringsfrågan trots allt är en av de stora politiska frågorna.

"Antirasister" överföll motdemonstranter

Den 30 oktober 1982 demonstrerade ungefär två tusen personer mot "rasism". Massmedia påstod att det var fyra-fem tusen.

Rolf Pettersson från "Öppet Forum" var där och motdemonstrerade mot "antirasisterna". Han och hans vänner stod fredligt och demonstrerade med svenska flaggor när plötsligt en okänd kommunistanarkist kastar sig över Rolf Pettersson och försöker misshandla honom. Polisen ingriper dock blixtnabbt och för bort gärningsmannen. Kommunister i demonstrationståget skriker "*Vi vet var du bor, vi vet var du bor*". Kommunister och invandrarna spottade och sparkade på patrioterna varpå tumult uppstår, men efter polisingripanden lugnade situationen snabbt ner sig.

Så här kommenterades saken i TV 2 den 30 oktober 1982 av Sune Lindgren:

"Intermezzot vi nyss såg blev en nedslående illustration till det som demonstrationen just skulle visa. Att vi här i Sverige tyvärr då och då upplever rasistiska aktioner även om de är sporadiska och genomförs av mer eller mindre förvirrade människor".

Naturligtvis undvek kommentatorn att nämna att "antirasisterna" var en samling förvirrade kommunister. Han fördömde inte överfallet på den fredligt motdemonstrerande Rolf Pettersson och kommenterade inte de förtäckta och upprepade hoten från kommunisterna: "Vi vet var du bor", "vi vet var du bor".

"Nazistexperten" Hans Lindquist skrev en ledare i sin tidning Falu-Kuriren, men liksom de andra inkonsekventa journalisterna teg han om kommunisternas våldsbänägenhet. I Hans Lindquists ledare kunde vi läsa följande:

"Det är sorgligt att vi svenskar som alltid är snabba att fördöma rasförtryck i andra länder inte är bättre själva än att vi måste demonstrera för en så självklar sak som att alla nationaliteter har rätt att fritt leva och verka i vårt land".

Det är inte alls "självklat" att "alla nationaliteter har rätt att fritt leva och verka i vårt land". Med vilken rätt påtar han sig denna uppfattning? Han tycks ha glömt att det finns något som heter demokrati.

Var de många invandrarförespråkarna har sina ideal är ingen hemlighet. Här ett citat ur Hans Lindquists ledare: "*Världens största invandrarland - USA - är å andra sidan exempel på vad människor av olika ursprung kan förmå tillsammans. USA har blivit ett föregångsland på de flesta områden ... och många av dem som genom åren låtit tala om sig bär namn som avslöjar både svensk och annan europeisk härstamning*".

Vad menas? För det första så har ursprungsbefolkningen trängts undan, och lever i reservat. För

det andra är de etniska motsättningarna i USA enorma och segregerade bostadsområdena är fortfarande en verklighet. "China Town" o.s.v. är ingen tillfällighet. Det är istället ett uttryck för att olika folk vill leva med de sina. Exakt vad som är så bra med ett "mångkulturellt" samhälle har jag inte lyckats få reda på, och jag har aldrig hört någon internationalist påpeka någon kritik mot det mångkulturella samhället! Det tycks vara rena paradiset. Men verkligheten talar naturligtvis ett annat språk. Det är bara att se sig om lite i världen - och i Sverige. Det borde ha räckt med att se denna demonstration, men för en del är det svårt att inse vissa enkla fakta.

DEL 12:

David Schwarz

Den välkände polsk/judiske flyktingen från Polen, [David Schwarz](#), redaktör för tidningen "*Invandrare och minoriteter*" och flitig debattör i diverse tidningar, ansåg i DN den 14 april 1982 att de svenska politiska partierna har svikit invandrarna genom att man inte har vidtagit "åtgärder för att befästa minoriteternas rättigheter" att förbli en etniskt kulturellt särpräglad grupp inom Sverige.

Trots Europas kanske mest liberala invandringspolitik så talar Schwarz om "svek". Schwarz menar vidare i sin artikel att myndigheterna "*sopar under mattan det obehagliga faktum att Sverige under de närmaste 15-20 åren kommer att tvingas ta emot kanske uppåt 600.000 nya invandrare och flyktingar till följd av det ökade trycket mot vårt lands gränser av fattiga och förföljda runt om i världen, i synnerhet från Afrika och Asien*".

Samtidigt tillägger han: "*Situationen blir mer explosiv när företrädare för afrikanska och asiatiska kulturer ökat sitt antal och sätter kraft bakom sina krav på etniska och kulturella rättigheter. De skärpta rasmotsättningarna i England borde rimligtvis tjäna som en larmklocka för våra politiker*".

Schwarz hävdar här att Sverige "tvingas" ta emot mängder av invandrare från hela jorden. Vad han menar är uppenbart men politikerna som styr Sverige tycks strunta fullständigt i konsekvenserna. Kanske har de svårt att fatta, men Schwarz' varningssignal om en framtida "explosiv" situation borde väl väcka åtminstone någon. Men att det inte väcker politikerna är ju klart, det tycks ju vara både döva och blinda.

BSS första årsmöte

BSS lilla organisation hade växt till sig och det blev dags för oss att utlysa det första årsmötet. Interimsstyrelsen hade utarbetat förslag till stadgar och program.: Vi kallade alla medlemmar och 33 stycken kom till detta första årsmöte den 20 mars. På detta möte antogs föreningens första program och stadgar. Nu skulle verksamheten organiseras bättre, och i mer ordnade former. I de nya stadgarna som antogs förklarades att BSS var en tvärpolitisk förening:

"Föreningens målsättning skulle vara att sprida kunskap om föreningens program samt att lämna information främst om den svenska befolkningspolitiken, och dess följder i dagens och framtidens Sverige".

Vi markerade också i stadgarna vår föreningsdemokratiska hemvist (§ 4. Skyldigheter och rättigheter): "*Det åligger varje medlem att iaktta ett korrekt uppträdande, och att acceptera de spelregler som gäller inom demokratin och att efterfölja lagar och förordningar. Medlem som bryter mot dessa regler kan uteslutas ur BSS*".

Vårt program bestod av en inledning samt ett detaljerat förslag till ny invandrings-, flykting-, adoptions-, abort- och familjepolitik samt förslag till nordiskt samarbete och utlandskontakter. I programmets avslutande sammanfattning kunde vi läsa följande:

- Invandringen skall begränsas till seriösa invandrare från kulturellt och etniskt besläktade

länder.

- Sverige skall endast ta emot flyktingar som är etniskt besläktade med de nordiska folken.
- Repatriering (återflyttning) av invandrare från etniskt och kulturellt avvikande länder bör uppmuntras och understödjas.
- Adoption av utländska barn förbjuds i lag.
- Abortpolitiken skall bli restriktivare.
- En familjepolitik som stärker familjen.
- Förstärkt nordiskt samarbete.

Därefter förklarade vi att vår politik är realistisk och dikterad av hänsyn till alla berörda parter. Vår uppgift skulle nu vara att förespråka denna politik, som i praktiken skulle innebära att Sverige skulle kunna vara svenskt även i fortsättningen.

Sven Davidson var, liksom de andra mötesdeltagarna, mycket nöjd med programmet. Davidson inledde sitt tal den 20 mars så här: *"Vi bevittnar just nu Sveriges första BSS-årsmöte. Det låter kanske ambitiöst, men skall det bli historia av det här eller skall BSS bli en fotnot i marginalen, eller skall det inte bli någonting. Allt detta beror på oss själva, på hur mycket arbete vi vill lägga ner på vår egen politik... Enligt min mening så är detta program det mest ansvarsfulla och mest genomtänkta program i den här frågan i det här landet - någonsin".*

Inte viktigt att Sverige är svenskt

Invandrarministern *Anita Gradin* intervjuades i Expressen den 21 mars 1983.

Där fick hon frågan om hon oroas av invandrarnas höga brottslighet. Hon svarade: *"Nej. Invandrarna står trots allt bara för 13 procent av de brott som begås i Sverige"*. Hon avfärdade alltså invandrarnas höga brottslighet som "bara" och självfallet beklagade hon inte ens brottsligheten - trots att den så ofta är grövre bland invandrare.

Anita Gradin fick också följande fråga: *"Hur viktigt är det att bevara Sverige svenskt?"*. Hennes svar: *"Det är inte viktigt, varför skulle vi göra det?"*. Ledande svenska politiker tycker alltså att det är fullständigt ointressant om Sverige förblir svenskt eller ej. Detta borde betraktas som förräderi av grövsta slag, men i det här landet kan uppenbarligen vilka vansinnigheter som helst förekomma.

"Facket kräver"

Efter valrörelsen 1982 erhöll det socialdemokratiska partiet 5 miljoner kronor av Svenska Kommunalarbetsförbundet. Vanliga svenska arbetare som var anslutna till detta förbund fick betala vare sig de ville eller inte. Fackpamparna hade bestämt att det skulle vara så. Pengarna var som "tack" för att sossarna skulle införa löntagarfonder.

När Svenska Kommunalarbetsförbundet höll sin 16:e kongress i juni 1983 hade man utgivit en skrift kallad "Invandrare". Här fick man på 24 sidor veta vad förbundet ville göra för våra invandrare. Det var inte lite det. Här är några exempel i sammanfattning:

*"Vi kräver:
att samhällets tolkservice byggs ut
att yrkesutbildningen sker på de största invandrarspråken
att introduktionen på arbetet skall ske på hemspråket
att Sverige Radio i TV gör fler program om invandrarnas betydelse för vårt välstånd
att Sveriges Television köper in fler invandrarprogram
att hemspråksundervisningen byggs ut
att ämnet kulturkunskap införs i skolorna
att skolpersonal undervisas i invandrarkunskap
att man rekryterar tvåspråkiga förtroendeombud."*

Detta krävde man utan att meddela jobbarna vad det hela skulle kosta.

DEL 13:

Svenska barn tappar sitt eget språk

Att invandringskritikerna kritiserar den förda politiken ur många olika synvinklar märks när de presenterar sina argument. Ett problem som ibland förts på tal är språkförbistringen, att vårt svenska språk internationaliseras genom främst anglosaxisk påverkan. Men med den oerhörda blandning av språk som våra barn växer upp med riskerar de att tappa sitt eget språk. Det gäller framför allt de svenska barn som tvingas leva i områden där invandrarna är betydligt fler än svenskarna.

Förvånansvärt nog berättade Expressen om "Det nya dagisproblemet: Kenneth, 5, en svensk pojke som tappar sitt eget språk". Vi citerar lite ur artikeln:

"Det finns enspråkiga grekiska, spanska, finska, polska, serbokroatiska och turkiska dagisgrupper. Men inga svenska. Bara en unge av fyra har svenska föräldrar och i en aktuell kö av 444 barn är bara 39 svenska. Mindre än ett av tio. På papperet heter det att vissa dagisgrupper är helsvenska. I verkligheten kanske bara två barn av femton kan svenska.

I Tensta där Kenneth bor kommer tre av fyra barn från ett annat land och i daghemskön har nio barn av tio ett annat språk. På hans dagis med spansktalande, grekisk och svensk personal går marockanska och grekiska barn. Och en minoritet svenskar.

- Han blir så trött och förvirrad av alla språk som surrar".

Sedan är det väl inte att undra på att svenskarna flyttar från dessa invandrarområden - av olika skäl. Här är verkligheten så påträngande att svenskarna i mycket stor utsträckning beslutat sig för att i det tysta motarbeta det "mångkulturella samhället". Det samhälle som t.ex. **Hans Lindquist**, Falu-Kurirens "kulturredaktör" och internationalist med nära och täta kontakter med extremvänstern, uppskattar så mycket. När Hans Lindquist försvarar invandringen i en ledare den 23 december 1983 gör han det med rubriken "Invandringen är nödvändig".

Han inleder med ekonomiska argument och hänvisar till en ointressant och dåligt genomförd undersökning som påstås bevisa att svenskarna skulle tjäna rent ekonomiskt på invandringen. Undersökningen har redan avförts av kritiker som hävdar att det förhåller sig precis tvärtom, nämligen att vi förlorar på invandringen ur strikt ekonomisk synpunkt. Lindquist påminner också om att *"utan invandring skulle Sveriges folkmängd ha minskat påtagligt under efterkrigstiden. Det föds för få barn i Sverige, och i början av nästa sekel skulle ett krympande antal invånare i arbetsför ålder trygga för allt större skaror pensionärer. En omöjlig situation"*.

Hans Lindquist angriper sedan invandringskritikerna och försöker avfärda dem och deras betydelse. Han avslutar med *"invandring är bra, ja nödvändigt för Sverige"*. Trots hans avslutning så fanns det inga hållbara argument till försvar för invandringen i hans artikel.

Det sorgliga är att de journalister som drömmer om "mångkulturella" samhället lever i en drömvärld, medan många patrioter ser verkligheten ur helt andra synvinklar.

En av de ledande medlemmarna i BSS hade på sitt klädskåp på arbetsplatsen satt upp en svensk flagga med texten "Bevara Sverige svenskt" under. När den facklige representanten på arbetsplatsen fick se märket beordrade han BSS-medlemmen att ta bort märket "annars skall jag se till att du får sluta här". BSS-medlemmen blev inte skrämmd av det men upplevde hotet som otrevligt och typiskt för den anda vi har fått i dagens samhälle där oliktänkande inte respekteras.

Bostäder åt invandrarna

Carl Fredrik von Seth, på Statens Invandrarverks flyktingsektion, har författat ett PM utskrivet 84 0307, som tillsänts kommunerna. I detta PM berättas att flyktingar som kommer till Sverige skall erbjudas bostad, arbete eller utbildningsplats i de kommuner som staten upprättat flyktingavtal med.

Dessutom skall kommunerna hålla med:

- bostadsberedskap
- uppehälle
- hälso- och sjukvård
- skola
- barn tillsyn
- familjepedagogisk verksamhet
- kultur/fritid/föreningsliv
- samhällsinformation

Kommunerna skall också svara för följdinvandring av anhöriga till flyktingar som tidigare kommit till kommunen. "Upphållet, kostnader för bostad och andra grundläggande behov får sålunda klaras genom socialbidrag. Detsamma gäller kostnader för utrustning i samband med bosättningen, kostnader för tandvård m.m. Dessa socialbidragskostnader ersätts i efterhand av staten", läser vi vidare. Inte undra på att skatterna är höga.

Invasion av Ahmadiya-muslimer

Under sommaren 1984 drabbades Sverige av en mindre invasion av s.k. Ahmadiya-muslimer. Anstormningen föranledde AMS att försöka placera ett hundratal av dessa "flyktingar" till Gävleborgs län. Men vad AMS inte tog med i beräkningen var att landshövdingen där hette *Hans Hagnell*. Hagnell reagerade precis så klokt och ansvarsfullt som varje svensk borde göra. Han sade bland annat följande:

"Vi har ju sett i Södertälje hur det ena ger det andra och att lägren (där AMS avsåg hyra in Ahmadiya-muslimerna "provisoriskt" - vår anm.) inte alls blir tillfälliga. Först skriver sig flyktingarna i en kommun, sen söker de arbete och sen inträffar socialfall som kommunerna får betala".

"Och om man tar in hundra, ska man då säga nej till de övriga fyra och en halv miljonerna (antalet Ahmadiyahmuslimer i Pakistan - vår anm.).

"När det gäller att skaffa arbete till alla arbetslösa i länet, då finns det inga pengar. Men när det gäller att lösa världsproblemen, då finns pengarna!"

Hagnell är ju en känd och respekterad politiker, så han undslapp faktiskt att bli uthängd som en "rasist" m.m., även om det var snubblande nära med t.ex. Dagens Nyheters rubriker: "Hagnells kritik luktar rasism" och "Hagnell nära rasism".

Minst sagt förvånade blev de som läste KPML(r):s tidning Proletären där *Frank Baude* med rubriken "Heder åt Hagnell" uttryckte sig på följande sätt:

"Lika lite som en svensk arbetare kan ta familjen med sig på flyget till Pakistan, kan en vanlig medelsingh göra det, utan det är välbeställda familjer som kommer hit".

"Men uppenbart är att det finns grupper av lycksökare som övergivit sina egna, i politisk och ekonomisk mening, efterblivna länder för att söka lyckan i Sverige under senare år. Det är grupper som dolt sig bakom religiös täckmantel och ett exempel på detta är de s.k. assyrierna. Nu tillkommer också pakistanierna".

"Känt är också att den turkiska invandringen inneburit att den turkiska knarkmaffian etablerat sig i Sverige. Det finns också de som antyder att knarkhandeln inte skulle vara helt främmande också

för pakistanierna".

Frank Baudes artikel upprörde känslorna inom vänstern, men likväl hade den resulterat i en splittring även där när det gäller synen på invandringspolitiken. När vänstern kritiserar flyktingpolitiken så beror det på att invandrarna förmodas vara "kapitalister" eller tillhörande någon religiös grupp som motsätter sig kommunismen. Kommunistiska invandrare accepteras naturligtvis i hur stor utsträckning som helst oavsett bakgrund och status.

När Frank Baude påpekar att den turkiska knarkmaffian etablerat sig i Sverige så har det skett utan protester från etablissemang. Resultatet av en ansvarslös politik visar sig först efter många år. Kriminologen Britt Sveri har kunnat påvisa att brottsligheten bland unga invandare ökade med 42 procent mellan 1967 och 1977 och Alvar Nelson, professor i straffrätt, har redovisat att *"utlänningarnas brottslighet är dubbelt så stor som de svenska medborgarnas"*.

BSS skrev brev till samtliga kommuner

Den 15 september 1984 skrev BSS brev till samtliga kommuner med anledning av det ökande flyktingmottagandet. Så här löd brevet:

"Kommunfullmäktiges ordförande. Herrar och kvinnor förtroendevalda.

Vid årsskiftet träder den stora omorganisationen i kraft, när det gäller att ta emot nya flyktingar. AMS skall överlåta ansvaret på invandrarverket, som skall teckna kontrakt med så många kommuner som möjligt. SIV (= statens invandrarverk) ligger i förhandlingar med ett 60-tal kommuner. Enligt Thord Palmlund har 40 kommuner redan slutit avtal och förklarat sig villiga att ta emot flyktingar.

Allt detta är en källa till oro inte bara för oss i BSS, utan för en stor del av svenska folket. Ty varifrån kommer flyktingarna? Det rör sig om människor från främmande kulturer och främmande religioner. Människor som ligger i fejd med varandra av religiösa och politiska skäl på hemmaplan. Minst fem miljoner i Afrika, afghaner i Pakistan, 3-4 miljoner ahmadiya-muslimer i Pakistan, iranska och irakiska desertörer, kurder, libaneser och palestinier. Hur går det då med den svenska homogeniteten? Med språket, religionen, sammanhållningen och försvaret? Detta är det ingen som bryr sig om idag.

Den svenska homogeniteten har under årtionden varit föremål för avund från statsbildare runt om i världen. Själva definitionen på en nation är fortfarande en statsbildning med utpräglat homogen befolkning, gemensamt språk och kultur, gemensam historia och en i stort sett gemensam religionsuppfattning. Alla dessa värden är man idag beredd att kasta på sophögen. På grund av en tillfällig liberal modenyck. Staten är beredd att betala kostnaderna för tomma lägenheter, kostnader för socialt uppehälle o.s.v. i årtal framåt. Detta liknar bondfångeri på högsta plan. Det blir som vanligt skattebetalarna, som får stå för kostnaderna och de kommande generationerna genom nya statslån.

Vem som helst kan se, att detta är ett himmelsskriande förräderi mot svenska folket - och en kortsynt egoism från många kommuners sida. Thord Palmlund jämför den 8 september i Svenska Dagbladet den nya lagen med regalskeppet Wasa, som sjönk år 1628 innan det kom till havs. Han är rädd, att skeppet skall lastas med för många flyktingar på en gång. För övrigt är han naturligtvis själagläd över en jämn och stark inströmning och arbetsbelastning på SIV i årtal framåt. Sista anslagsäskandet för kommande budgetår är drygt 500 miljoner kronor. Vi i BSS skulle hellre vilja jämföra regalskeppet Wasa med det svenska riket.

Enligt konjunkturinstitutet halkar Sverige obönhörligt efter de andra industriländerna i privat konsumtion per capita. Vi är nu nere på 9 - 10 plats i en jämförelse. Vi ligger efter Japan, Västtyskland, Danmark och Frankrike och har kommit i sällskap med Holland, Finland, Belgien, England och Italien. Då skall man komma ihåg, att vi så sent som i slutet av 60-talet låg i jämnhöjd med Schweiz som den absoluta toppen i Europa.

Det har gått snabbt utför, och man må leta efter andra orsaker än kostnader för invandrare och flyktingar, men då skall man också komma ihåg, att jämförelsen görs med länder, som drabbats lika hårt som vi av oljeprishöjningar, lågkonjunkturer och arbetslöshet, kanske i ännu högre grad än vi. Var skulle vi kunna hamna på denna konsumtionslista, om vi verkligen försökte att få bort budgetunderskottet och dessutom började betala igen våra skulder? Statliga lån, som tagits just för att uppehålla konsumtionen med konstlade och fega medel. Då hamnade vi på den absoluta botten i Europa.

I Gävleborgs län finns 15.000 öppet arbetslösa. I Stockholms län c:a 18.000. Hans Hagnell har tigit ochbett regeringen om pengar för arbetsskapande åtgärder. Han har fått nej. Men öronmärkta pengar - och förmodligen lånade pengar har funnits för kommande flyktingströmmar. Inser ni inte hur sjukt det hela är? Humanitetens principer har gått för långt här i landet. Världens mest skattetyngda folk med en ränteskuld på c:a 63 miljarder i år.

Vi ber er fatta mod. Skriv ej kontrakt med invandrarverket. Om detta redan är gjort, så säg upp avtalet omedelbart.

Sven Davidson, ordförande"

Hur reagerade då de som fick brevet. Ja, de flesta tycks ha struntat i det medan andra avfärdade det som "nazistiskt" (?). Kommunfullmäktiges ordförande i Luleå, Gustav Sundström, sade med anledning av BSS-brevet: *"Jag hör nazisterna marschera igen, då jag får sådana här brev. Det är inte värt att kommentera utan hör hemma i papperskorgen"*.

Rolf Nilsson, kommunfullmäktiges ordförande i Stenungsund sade följande: "Det är fråga om rasistisk propaganda och det har vi ingen anledning att ens diskutera".

För att slippa diskutera saken gör man det enkelt för sig och avfärdar vår kritik som "rasistisk".

30 november 1984

Sedan 1853 har olika nationella grupperingar i fackeltåg manifesterat minnet av Karl XII:s dödsdag. Långt in på 1950-talet firades hans minne med högtidstal i alla skolor. Karl XII dog den 30 november 1718 i Norge då ett skott träffade honom i huvudet. Han blev 36 år gammal.

På 60- och 70-talet har politikerna gjort mycket för att ta död på många av våra nationella traditioner. Allt fler började kräva att våra fosterländska "fascistiska" traditioner skulle ersättas med firande av främmande marxistiska profeter. Så när Narvaförbundet och andra nationella började återskapa en fosterländsk tradition, reste sig håren på de röda världsförbättrarna. Narvaförbundet fick tillsammans med bl.a. BSS utstå mycket förtal och lögnaktig hets i ett TV-program i december 1980. Samma år demonstrerade ett 40-tal kommunister med äggkastning mot Narvaförbundets fackeltåg i Stockholm.

Bråkig högtid

Året efter - den 30 november 1981 - hade många av Narvaförbundets medlemmar skrämmts till den grad att endast fyra karoliner marscherade. Ett femtiotal kommunister hade dykt upp med ruttna ägg. Men där fanns andra. Ett antal BSS-medlemmar och andra unga patrioter var på plats detta år. När massmedia skrev om händelsen fanns som vanligt inget avståndstagande till kommunisternas tilltag.

1982 hade Narvaförbundets insats minskat ytterligare. Då fanns endast Narvaförbundets viceordförande på plats för att nedlägga kransen till Karl XII:s minne. Dessutom fanns ett trettiotal kommunister respektive patrioter med en stor polisstyrka mellan sig. Kommunisterna lyckades slå ner Narvaförbundets vice ordförande, stjäla kransen och kasta den i strömmen, till stor glädje för alla journalister som dagen efter kunde förlöjliga tillställningen.

Vissa invandrares mentalitet kritiseras

Något som upprörde svenskarna 1984 var de många rapporterna om invandrarvåldet inom idrotten. Sommaren 1984 fick Torbjörn Sabel käkbenet avslaget av en spelare från Botkyrka Turkiska. En annan domare blev mordhotad under en match och tvingades kalla på polis för att kunna ta sig från platsen när det sydamerikanska laget O'Higgins spelade korpfboll.

När våra politiker och förespråkare för massinvandring hävdar att "invandringen berikar vår kultur" vet de naturligtvis inte vad de talar om. Gjorde de det skulle de reservera sig och säga att det finns impulser som inte är bra, men något sådant har vi aldrig hört invandringsförespråkarna säga. Jag undrade över deras reaktion då sikherna i Stockholm jublade när Indira Gandhi mördades. De firade mordet med en religiös ceremoni och förklarade att det ingår i deras religion att mörda en människa om hon/han är "orättvis". Det är sådana yttringar som vi nu för in i Sverige och som allt fler vanliga medborgare ställer sig tveksamma till.

När invandring och våld diskuterades så var det ofta man hörde hur folk ifrågasatte vissa invandrargrupperns mentalitet. - Det är deras annorlunda mentalitet med deras hetsiga och obalanserade uppträdande, hörde man folk säga ofta.

Sorglig brottsutveckling

I BSS tidning Patrioten publicerades en artikel som berörde en tragisk händelse, men jag väljer att återge den därför att den talar om "kulturmonster". En del personer hävdar emellertid att det är den inneboende befolkningens mentalitet som skapar kulturmonstret. Så här skrev emellertid Patrioten:

Den 10 augusti 1984 mördades 10 åriga Angelica. Hon hittades senare i en skogsdunge i Akalla utanför Stockholm. Just den här sommaren skrev tidningarna i Storstockholmsområdet om det stora antalet grova brott som begåtts under juli och augusti. De skrev om grov misshandel, våldtäkter och överfall, mord och dråp. Samtidigt lät Sveriges rödliberala television intervjua ett antal kriminologer mm som framhöll att brottsligheten faktiskt minskade. (Om det sades något annat så var det bortklippt.) Vad är då sanningen? Jo, sanningen är att TV ljuger.

Titta själv på siffrorna här nedan:

Totalt anmälda brott år 1950: 195261

Totalt anmälda brott år 1960: 297874

Totalt anmälda brott år 1970: 656042

Totalt anmälda brott år 1980: 928277

Totalt anmälda brott år 1983: 959127

Som Du ser klart och tydligt har antalet anmälda brott ökat drastiskt vilket alltså förnekas av åsiktsetablissemangen i Sverige. Hur ser då den grova brottsligheten ut? Vi skall här av utrymmesskäl begränsa oss till att titta på mord och dråp:

Antal anmälda mord och dråp inkl mordförsök 1950: 105

Antal anmälda mord och dråp inkl mordförsök 1960: 133

Antal anmälda mord och dråp inkl mordförsök 1970: 218

Antal anmälda mord och dråp inkl mordförsök 1980: 394

Antal anmälda mord och dråp inkl mordförsök 1983: 443

År 1983 dömdes 85 personer för mord och dråp och av dessa utgjorde 36 personer utländska medborgare. (Utlänningar som blivit svenska medborgare räknas här som svenskar.) Att kriminaliteten bland vissa invandrargrupper är så hög beror på att många av dem har en helt annan rättsuppfattning, dvs de följer sina egna lagar, inte Sveriges. Om en svensk kvinna liftar ensam uppfattar vissa främlingar detta som en sexuell invit och ser sig har rätt att våldta henne. I vissa kulturmonster har en man rätt att döda den kvinna som begår äktenskapsbrott eller förtalar sin man. Men när sådana "berikande" kulturtraditioner ifrågasätts av "rasisterna", slår man ifrån sig och påpekar snabbt att lite måste de kulturellt utarmade svenskarna få betala för sin kulturberikning.

När en sexårig pojke blev homosexmördad av en arab för några år sedan gjorde man allt för att dölja att mannen begått flera allvarliga våldsbrott och kvinnoöverfall i Stockholm. Han var under en period omnämnd som "mannen med blyklubban". När en svart amerikansk invandrare slog ihjäl sin svenska fru med en yxa för över ett år sedan teg man om detta.

När den tioåriga Angelica saknades i Akalla sommaren 1984 skrevs det mycket om hennes försvinnande. När mördaren gripits och erkänt skrevs inget mer. Saken hade blivit "het". Ja, faktiskt så het att det från regeringshåll hade beslutats att lägga locket på. Inga uppgifter om den gripne skulle få komma ut. Av hänsyn till de inblandade (dvs BSS källor inom berörda myndigheter) skall vi inte återge alla detaljer, men redovisa det vi anser vara av betydelse att känna till.

Angelicas föräldrar levde åtskilda. Modern hade vårdnaden om Angelica och hennes två äldre systrar. Både modern och fadern var stora vänner av en ökad invandring till Sverige. Ja, de var så stora vänner av en ökad invandring att det är förvånande att de gifte sig med varandra och skaffade svenska barn. Men modern bättrade sig senare och lever nu tillsammans med en chilensare.

Angelicas pappa, låt oss kalla honom för Olle, var som sagt också stor förespråkare för massinvandring. Därför gifte han sig med en brasilianska. De bodde tillsammans i Rinkeby inte så långt från Angelicas mamma. Brasilianskan blev avundsjuk på att Olle träffade barnet han hade med en annan kvinna. Olle upptäckte denna avundsjuka och förbjöd henne att träffa dottern, samtidigt som han själv fortsatte att träffa Angelica. Brasilianskan ansåg att det var fel av Olle att fortsätta träffa flickan och beslutade sig för att skipa en egen rättvisa. Hon lockade med sig den lilla oskyldiga flickan ut i skogen och ströp henne.

Olle har efter detta mord inte tagit avstånd från den brasilianska, som mördat hans dotter, utan han har förlåtit henne. De kommer säkert att trivas ihop även i fortsättningen. Det ryktas om att hon kommer vara fri efter ett drygt år under psykiatrisk vård. Angelica fick tyvärr ingen möjlighet att välja föräldrar.

DEL 14:

Möte den 20 oktober 1984

BSS mötesverksamhet byggdes ut och fungerade allt bättre. Mötet den 20 oktober 1984 var exempel på ett mycket lyckat möte. Vi hade tre talare inklusive Sven Davidson som inspirerade alla närvarande med sina kloka ord. Förste talare var Pierre Engberg som kunde konstatera att BSS nu var den största nationella gruppen i Norden. Han bemötte sedan pressens intolerans, vänsterextremisternas och politikernas inkonsekvens och hyckleri. Pierre Engberg förklarade att BSS framgångar berodde på att BSS stod för omtanke, vördnad och kärlek till vårt folk och vår svenska jord. "Vi skall inte behöva tvingas älska det främmande och hata vårt eget. Jag kommer aldrig att respektera att de förstör vårt folk och vårt lands framtid. Att respektera det är att begå självmord långsamt", sade Pierre Engberg bl a och förkunnade vidare att "det är vår plikt att kämpa vidare och kampen för oss är helig". Ungefär 100 personer hade slutit upp. Återigen hade ett lyckat och framgångsrikt möte genomförts. Bakom möten av det här slaget låg ett hårt och mödosamt arbete som med största sannolikhet inte skulle ge något opinionsbildande eller politiskt resultat på många år, om det ens skulle bli något resultat. Det viktiga var emellertid att vi fortsatte att arbeta för det vi trodde på och hela tiden rekryterade mer folk till vår rörelse. Det gick framåt för BSS och vi blev hela tiden uppmuntrade av vår omgivning i att fortsätta. Vi fortsatte med verksamheten!

Skrämmande uppgifter om vår framtid

När jag befann mig på en civilförsvarsövning i Rosersberg i april 1985 satt jag en kväll och slötittade på TV. I Rapport den 1 april 1985 lämnades följande uppgift: *"Vart fjärde barn som föds i Sverige har invandrarbakgrund, år 2000 kommer det att vara vartannat, dvs den ena eller båda föräldrarna är födda utanför Sverige"*. I samlingsrummet där ett tiotal personer tittade på TV var det alldeles tyst, ingen kommenterade det och man fick en otäck känsla av att det var dem fullständigt likgiltigt. Utvecklingen kändes minst sagt oroande.

Offentligt möte om befolkningspolitiken

1985 blev ett år där BSS-rörelsen expanderade mycket kraftigt. Året inleddes med ett offentligt möte den 19 januari i Stockholms medborgarhus. Syftet med mötet var att för allmänheten presentera BSS' syn på den svenska befolkningspolitiken. Vi hade därför kontaktat Dagens Nyheters "PÅ STAN"-bilaga för att få in en annons om mötet.

Dagens Nyheter vägrade att ta in annonsen och dess chefredaktör *Christina Jutterström* motiverade beslutet med att BSS var "rasistiskt", punkt slut. Dagens Nyheter tar dock villigt in annonser för de kommunistsektorer som ständigt brukar våld, stör möten och anordnar diverse ligistupplopp.

Det kom ändå närmare 150 personer för att lyssna på oss. På mötet berättade vi om den svenska befolkningspolitiken förr och nu. Vi kunde konstatera följande:

- Att debatten var mycket öppnare för 50 år sedan.
- Att folk är mer självupptagna idag och mindre benägna att bilda familj och hem.
- Karriär, hög inkomst och materiella ting tycks vara viktigare än livet självt.
- Demokratin och yttrandefriheten har allvarligt beskurits.

Några av talarna menade att Sverige befann sig i en total kris och att en ny medvetenhet måste växa fram för att förändringar skall kunna ske. BSS skulle utgöra spjutspetsen för den nya nationella medvetenheten. Vi citerade också Donald S. Connery som skrivit böcker och artiklar om Sverige och svenskarna:

"Svenskarna är självcentrerade; de vill inte ha en massa barn som springer i vägen för deras privatliv."

Förste talare på mötet var Sven Davidson och här följer hela hans tal:

"Vi är många - vi är dumma - krossa rasismen nu". Ungefär så borde det låta, när Socialistiska Partiet och de andra föreningarna är ute och demonstrerar mot BSS. Ty kan man tänka sig något dummare än att medvetet försöka förstöra ett folks homogenitet? Knappast. En homogenitet, som har funnits i över tusen år - ända sedan den tid, då vi började bli något sånär politiskt medvetna här i landet. Då svearna lyckades besegra götar och norrmän, och vi blev ett enat folk inom ramen för naturliga geografiska gränser.

Många folk och statsbildare har med avund sneglat på vår homogenitet ända fram till idag, då man med förvåning och förundran betraktar vårt handlande. Man har nämligen fått kämpa länge och hårt för att uppnå de mål, som vi fått ärva från våra förfäder. Är det manne därför vi har blivit så flata, så toleranta för att inte säga så fega? Därför att vi inte under lång tid behövt uppoffra oss för vårt folks enighet. Vad vet jag? Förmodligen är det så.

Men en sak vet jag dock med säkerhet. En dag skall historiens blad skrivas också för 60-, 70- och 80-talen och skrivas på rätt sätt. Då kommer vi att få kritik. Då kommer vi att få skämmas över våra handlingar, över våra svaga politiker och över hur vi har förvaltat det arv, som våra förfäder har lagt i våra händer.

En regering med något sånär ansvar för framtiden måste givetvis kunna hålla sig kallsinnig till alla liberala dårskaper och modenycker, som vi fått bevittna de senaste årtiondena. Det är det minsta en medborgare kan begära. Ty det är fortfarande så, att definitionen på en nation är en statsbildning med utpräglad homogen befolkning, gemensamt språk, gemensam kultur, gemensam

historia och i stort sett gemensam religionsuppfattning. Sedan må våra flumpedagoger i skolorna och historieförvrängarna skriva, tycka och tänka vad de vill.

Idag har vi ett utpräglat flyktingproblem i världen. En stor del av detta är orsakat av etniska motsättningar i U-länderna. Främst i Afrika, men även i Mellanöstern och Asien. Religions- och språkmotsättningar, men även politiskt orsakade strider spelar in. Den godtyckliga gränsdragningen, som skedde under kolonialtiden är en del av orsaken. Kolonialmakterna i Europa tog större hänsyn till vad de europeiska grannarna skulle tycka, än vad de tog hänsyn till etniska faktorer i de koloniserade länderna. Vid avkoloniseringen efter andra världskriget kvarstod de gamla gränserna, och stamstriderna flammade upp på nytt.

Man skulle kunna tycka, att allt detta borde utgöra goda åskådningsexempel för regeringarna i Västeuropa och för vår egen regering att studera. Hur etniska olikheter påtvingade folk leder till strid, och bör lösas av exempelvis FN genom nya och riktigare gränsdragningar istället för att organisera flyktingströmmar till Europa. Problemen flyttas ju annars över till de europeiska folken. Men de liberala och socialdemokratiska regeringarna i Västeuropa är oförmögna att tänka i dessa banor. De försöker istället överträffa varandra i att uppträda som fördomsfria liberaler.

Befolkningsexplosion

Resultatet blir att hela Västeuropa ligger försvarslöst med ett konstant invasionshot vilande över sig. Dessutom ligger det i Östeuropas intresse att försvaga Västeuropa politiskt och ekonomiskt. Det östtyska Interflug och det sovjetiska Aeroflot transporterar med glädje flyktingar från Sofia eller andra östeuropeiska huvudstäder och lämpar av dem på Arlanda, Kastrup, i London eller i Västberlin. Därmed anser man sig slå två flugor i en smäll. 1) Att försvaga det kapitalistiska västeuropeiska systemet och 2) Att tjäna hårdvaluta på trafiken. Själv vill man inte dra på sig problem i onödan.

Och vår egen invandrar- och jämmerlighetsminister, vad säger hon? Hon vill, att vi skall ta emot ännu fler flyktingar. Hon påpekar att i Somalia går det en flykting på sju somalier, i Pakistan en flykting på 34 pakistanier och i Angola en flykting på 73 angolaner. I Europa går det en flykting på 710 européer. Det är siffror hon vill ändra på. Hon resonerar som de nykläckta liberalerna i FPU, eller som de unga rödgardisterna i de olika kommunistiska sekterna. Förmodligen har hon räknat med hela Östeuropa, ty bara i Sverige har vi väl en flykting på hundra svenskar idag.

Att flyktingarna i Somalia, Pakistan och Angola är människor, som är nära besläktade med de folk, som de sökt sin tillflykt till, vana med den levnadsstandard som man där har och i stort sett samma religionsuppfattning, det tänker hon inte på. Hon förstår inte, att det är människorna med sin olika kulturskapande förmåga, som skapar sin miljö. Det är inte miljön, som formar människorna, som kommunisterna vill ha det till. Det är människorna som skapar rikedom eller fattigdom, som bygger industrialiserade samhällen eller hyddornas kultur. Hon tror, att man kan flytta människor hur som helst och i hur stor omfattning som helst - och resultatet skall bli ungefär detsamma. Hon förstår inte, att ju fler representanter för u-länderna, som släpps in i Europa och som blandar sig med befolkningen, ju sämre blir Europas förmåga att hjälpa fattigare länder över huvudtaget.

Det är emellertid inte bara flyktingströmmarna från andra världsdelar, som är en fara för Europa och vårt eget land. I ännu högre grad ligger hotet i den horribla befolkningsökning, som sker i u-länderna. Den befolkningsexplosion, som vi bidrar till genom u-hjälpen. En u-hjälp, som till stor del består av lånade pengar. Det fungerar ungefär som att kasta bensin på lågorna. Det kanske låter grymt, men det är ungefär så de fungerar. På ett år ökade jordens befolkning med 80 miljoner människor, men det är bara tio miljoner, som ser dagens ljus i industriländer. 70 miljoner kommer till i u-länder och ökar de problem, som man redan har. Redan idag råder svält i Etiopien, Tchad, Niger, Mocambique för att inte tala om det ständigt fattiga Indien. Världsbanken räknar med att jordens befolkning skall öka till tio miljarder år 2050. Industriländernas andel kommer att utgöra 1,4 miljarder av dessa och u-ländernas andel 8,4 miljarder, om vi fortsätter som hittills. Resten någonstans där mittemellan. Tänk er bara detta - en u-befolkning, som är tre gånger så stor som nu, när vi redan idag har problem med svält och farsoter.

Idag går mindre än en procent av världens samlade u-hjälp till familjeplaneringsåtgärder. Det borde vara minst 50 procent, om det skall få någon effekt. Jag föreslår därför SIDA helt seriöst, att anslå minst 50 procent av sina pengar till familjeplaneringsåtgärder i u-länderna. Att ställa krav på u-ländernas regeringar, att få utbilda deras administratörer, att köpa lämpliga preventivmedel och få ner den befolkningsökning, som idag är utom all kontroll. Detta är det bästa sättet vi kan hjälpa u-länderna på, och inte bara u-länderna utan hela den övriga världen.

Och hur reagerar nu vår regering och våra s.k. myndigheter på hotet från u-länderna? Det är beklämmande och genant att redogöra för regeringens åtgärder. Den 10 maj och den 7 juni - alltså mitt i den värsta brådskan inför sommaruppehållet, när många riksdagsmän redan rest hem, och när det återstår flera restposter att klubba igenom - då ser sig regeringen föranlåten att lägga fram ett förslag med så ödesdigra konsekvenser för vårt folks framtid. Förslaget om ett generösare system för mottagning av flyktingar, som gäller från den 1 januari 1985. Så handlar en landsförrädisk regering. De flesta av oss vet vad det hela går ut på.

Statens invandrarverk övertar ansvaret från AMS och flyktingarna skall spridas över ett 60- och 70-tal kommuner i landet. Idag talar Thord Palmlund om 90 kommuner. Staten skall ersätta kommunerna, betala hyrorna, sociala kostnader, svenskspråkundervisning som någon slags arbetsterapi och förmodligen varvad med hemspråkundervisning.

Vi i BSS har naturligtvis protesterat mot allt detta. Vi delade ut flygblad utanför riksdagshuset den 1:a juni, och vi har skrivit till alla kommuner i hela landet och uppmanat dem att vägra skriva kontrakt med invandrarverket. Vi har kallat det hela bondfångeri på högsta nivå, och det står vi för. Kommunerna stirrar sig blinda på att få sina tomma lägenheter uthyrda med statliga medel. Men man bedrar sig själv. En del kommunalråd har till och med skrivit naiva artiklar i lokalpressen och talat om en ökad försäljning av livsmedel och varor m.m. - en blomstringstid för kommunerna. Men - du heliga enfald - det finns ingenting annat än arbete, som kan skapa välstånd och skatteunderlag - och arbete kommer det aldrig att bli tal om. Den illegala flyktingströmmen fortsätter alltså att rulla in över landet, som ligger i det närmaste försvarslost. Enligt statssekreterare Jonas Widgren på arbetsmarknadsdepartementet har Sverige egentligen ingen fastställd flyktingkvot. Utöver de 1250 som har överenskommit med FN:s flyktingkommissariat är det fritt fram för hur många som helst att söka sig hit. Vi har ingen rätt att neka dem. Och av erfarenhet vet vi, att högst 10 procent utvisas. Av dessa 10 procent kommer hälften tillbaka.

Lättare att komma

Och myndigheterna - hur reagerar de inför allt detta? Vi har lyssnat med ett par representanter, som kan betraktas som trovärdiga. Passpolischefen på Arlanda, Sven Smedjegården och utlänningsrotelns chef i Trelleborg Sven Gunnar Berglind. Vad säger nu dessa representanter för regeringen?

"Ibland kan passpolisen hitta en hel säck med förstörda biljetter och ID-handlingar. Det springer folk förbi hur som helst. Vi vet inte vilka de är och vilka syften de har med vistelsen i Sverige. Vi hinner inte med att hålla asylförhör, utan tvingas att släppa in dem i landet utan någon som helst prövning". Så långt Smedjegården.

Allt detta är naturligtvis ett fruktansvärt hån mot allt vad svenska viseringsbestämmelser heter, och ett typexempel på hur det går, när liberalism, humanitet och allmän hjärtnupenhet får gå till överdrift. Resultatet blir ett anarkitillstånd, som Smedjegården beskriver, och i slutändan blir det som vanligt skattebetalarna, som får lösa det hela skattevägen.

Och hur går det till i Trelleborg och Ystad? "Gästarbetare" i Västtyskland, som erbjudits 37.000 kronor per person för att resa till sina hemländer och stanna där för gott, tar emot pengarna, reser till Sverige och söker politisk asyl här", säger Sven Gunnar Berglind. Turkar och libaneser tar sig med färjorna från Polen och Östtyskland - slår i svenska myndigheter att de flytt från det krigshärjade Libanon och via Damaskus tagit sig till Sverige. Man har aldrig varit utanför Libanon, men att de själva och deras barn talar så gott som flytande tyska kan inte få regering och myndigheter att reagera nämnvärt.

Man skulle kunna tro i logikens namn, när vi luras på löpande band, att regeringen skulle skärpa bestämmelserna. Men ack nej. Reaktionen har i stället blivit det motsatta. Man har mjukat upp hittillsvarande praxis. Uppmjukningen gäller principen om första asylland. Likaså när det gäller invandring av anhöriga. Permanent uppehållstillstånd skall omedelbart ges utlänning, som får bosätta sig i landet. Den 7 juni - alltså mitt i sommarbrådskan, som jag beskrivit ovan - beslöt regeringen, att det skall bli lättare för en utlänning att få stanna i Sverige, när ett äktenskap, som ingåtts i samband med inresan, upphör. De s.k. skenäktenskapen legaliseras alltså. Praxis för släktbesök mjukas upp o.s.v. o.s.v. o.s. :

Och resultatet av all denna mjukhet låter naturligtvis inte vänta på sig.

Flyktingströmmen ökar år efter år. Större 1985 än 1984. Större 1986 än 1985. Det är vad vi har att vänta oss. Jag har i tal efter tal pekat på konjunkturinstitutets rapport, som visat hur vi på kort tid (14 år) ramlat ned från 1:a plats till nionde plats när det gäller privat konsumtion per capita i Europa. Det skadar inte att påminna om denna utveckling även idag, och orsaken kan ni säkert själva räkna ut.

Sverige börjar mer och mer likna ett företag, vars ledning oförtrutet år efter år lånar till utdelning på aktierna. Och det är en utdelning, som inte står i någon som helst proportion till företagets verkliga avkastning. Soliditeten urholkas år efter år, men aktieägarna är nöjda och glada, eftersom det urusla resultatet inte påverkar deras inkomster.

Öka nativiteten

Men de tvingas att vänta på den osynliga knytnäve, som ligger förborgad i de internationella marknadskrafterna. Än är vi inte där riktigt, men vi skall komma ihåg, i vår lyckliga jämlikhetsdemokrati, att vi har lånat till allt detta, och säkerheterna har ställts ut i framtida produktion. Då måste vi producera det vi inte vill eller kan producera idag. På annat sätt går det inte att betala våra skulder, som växer med ränta på ränta (71 miljarder i ränta enbart i år). Då gäller det att ha förstklassig och välutbildad arbetskraft. Då duger det inte med analfabeter, desertörer och flyktingar från andra världsdelar. Regeringen gör klokt i att lyssna på våra varningar. Ty i annat fall kommer vi att tvingas att dra åt svängremmen mer än som kan bli nyttigt.

Skall det svenska folket överhuvud taget ha en chans att överleva - och inte bara överleva utan att växa sig friskt och starkt - så måste vi inte bara sätta ett resolut stopp för flyktingströmmarna och repatriera de flesta av dem, som redan har kommit in. Vi måste höja vår egen nativitet. Genom intensiv propaganda och effektiva familjepolitiska åtgärder. Vi måste sätta munkavle på sådana sexologer och ungdomsförstörare som Joachim Israel och Hans Nestius. Få män har gjort större skada i detta land. Förr eller senare måste vi komma till tillbaka till fyrabarnsfamiljerna under lång tid.

Vi måste få bort den liberala och kriminella abortlag, som alltför länge har tillåtit mördra alltför många friska svenska foster. Vi måste inskränka oss till abort av medicinska skäl. Allt detta måste ske. Sedan må kommunister och liberaler i hysteri skrika i högan sky hur mycket som helst? Det spelar ingen roll. Deras program är oanvändbart. Det leder bara mot död och självutplåning. Men vårt program är livsbejakande och väl genomtänkt.

Regering och riksdag gör klokt i att noga studera detta program och omsätta det i realistisk politik. Men tyvärr vågar inga svaga politiker i en svag demokrati (och med en svag demokrati menar jag en demokrati med svag majoritet) göra någonting utan en stark opinion bakom ryggen. Det är vår sak att skapa denna opinion. Låt oss gå ut på gator och torg, sälja våra tidningar, dela ut våra flygblad och uppmana människorna att aktivt gå in i BSS."

Pressens kommentarer

Tidningarnas kommentarer var ungefär vad vi hade kunnat vänta oss. Dagens Nyheter skrev den 20 januari en artikel med rubriken "Ett eko från Hitlers tid" och inledde texten så här:

"...en häxsabbat av hat på Medborgarhuset på lördagskvällen, där bara parodin kunde dämpa det eko av stöveltramp från trettioalet som mötets ord och atmosfär väckte till liv."

Inte särskild konstruktiv kritik av vårt möte med andra ord.

Torgmöte i Norrköping

Lördagen den 9 mars 1985 skulle BSS för första gången hålla ett torgmöte i Norrköping. Eftersom det var första gången vi var där, var vi nyfikna på reaktionerna, som kan skilja sig mycket från stad till stad. Så fort vi fått upp banderollerna började folk samlas.

Det stod "*Stoppa invandringen - verka för repatriering*" och 'låt Sverige leva' på banderollerna. Dessutom hade vi svenska flaggor (Det kan nämnas att VPK före oss just avslutat ett möte med mycket få deltagare). Trots att vi begärt polisskydd fanns ingen polis på plats. Vi satte ändå igång mötet, som handlade om den massiva flyktingströmmen till Sverige. Samtidigt satte vi igång med flygbladsutdelning och tidningsförsäljning. Folk spärrade upp ögonen. De såg förvånade ut. De undrade hur någon öppet vågade ifrågasätta invandringspolitiken. Publiken lyssnade intresserat, tog emot flygblad och köpte våra tidningar. Helt klart var många mycket positiva till vårt budskap. En man i 40-årsåldern som gick förbi med sina två barn kom fram och sade: "Det här är det bästa som hänt Norrköping". Två äldre damer jublade och berättade hur glada de var över att få uppleva att någon protesterade mot "vansinnet" (= invandringen). Givetvis fanns där också en och annan motståndare.

Det hade börjat samlas en del invandrare och kommunister. I avsaknad av argument skrek de "nazister" åt oss. Samtidigt sprang de fram och tillbaka till en telefonkiosk för att ringa efter förstärkning. När mötet hållit på en dryg halvtimme hade det samlats ett trettiotal "rödingar". De stod där och stirrade. Blickarna skvallrade om ett oresonligt hat. Vi anade oråd och en man skickades att ringa polisen. När 40 minuter hade gått blev vi överfallna. Det började med att två kommunister, en svensk och en utlänning går fram och sparkar en av fanbärarna. Denne slår tillbaka med flaggstången samtidigt som svensken försöker angripa honom, men misslyckas. I stället kastar han sig på talaren som har händerna upptagna. Svensken attackerade med knogjärn rakt i ansiktet på talaren vars näsa formligen exploderar i en kaskad av blod. Det blev fullt tumult och en patriot lyckades slå en kommunist i huvudet så att han stöp i marken. Vi försvarade oss så gott vi kunde, men det var svårt. En annan patriot blev nedslagen och fick flera sparkar i huvudet trots att han låg på marken orörlig. En utlänning stal flaggan och skrek: "Jävla äckliga svenska flagga". Bandspelaren hade dessa representanter för "Sveriges framtid" sparkat sönder. De hade hoppat på den.

Vi drog oss tillbaka. Då kom polisen. Den patriot som fått knogjärnet i ansiktet såg hemsk ut. Ögonen var blodsprängda och ansiktet fruktansvärt illa tilltygat. Han mådde illa och kände yrsel. Vi åkte genast till lasarettet där han lades in för operation. Han hade en kraftig hjärnskakning och helt krossad näsa.

Alla de modiga män som ställde upp i Norrköping gjorde en mycket god försvarsinsats trots överlägset motstånd. Vi avslutade dagen under tryckt stämning på ett fik där vi summerade händelserna. Vi bestämde oss för att alltid i fortsättningen vara betydligt fler även om vi har polisskydd. Vi måste bygga upp ett effektivt mötesskydd bestående av personer som aldrig sviker.

Några som tagit del av denna händelse har kanske avskräckts från att delta på kommande torgmöten. Det har jag förståelse för. Men med ett effektivt mötesskydd kan vi med 20 man klara hundra motståndare även om det blir fullt slagsmål.

Avslutningsvis vill jag säga att BSS skall tillbaka till Norrköping, så snart den första mötesskyddsenheten är färdigutbildad. Vi ger aldrig upp kampen för vår nation. BSS gjorde naturligtvis polisanmälan och krävde dessutom skadestånd för förstörd utrustning, men ärendet lades senare ned.

Lars Ljungh

Hur pöbeln använder nazistmetoder och sätter demokratin ur spel

Demokrati betyder folkstyre och förutsätter offentlig yttrande- och åsiktsfrihet. Utan offentlig yttrande- och åsiktsfrihet, ingen fri opinionsbildning, och utan opinionsbildning kan folket inte komma till tals. Då råder ingen demokrati. Detta kan inte nog upprepas, för ideligen begås övergrepp mot demokratin grundprinciper. Som i Växjö den 13 april 1985, när allehanda kommunistaktivister och invandrarextremister ledde ett pöbelupplopp mot dem som har avvikande åsikter och förhindrades att framföra dessa i en laglig demonstration.

Att självsvåldigt ta sig rätten att störa mötesfriheten med våld och fysiskt angripa demonstranter är inget annat än djupt odemokratisk terrorism och måste fördömas och lagligt beivras, om demokratin och rättssamhället skall överleva.

Lika viktigt som demokratin med dess i grundlagen stadgade medborgerliga fri- och rättigheter är rättssamhället. Varje medborgare, oavsett åsikter eller partitillhörighet, skall ha samhällets skydd inte bara till liv och egendom utan även skydd för sina demokratiska rättigheter att ostört få demonstrera sina åsikter.

Det är allmänt känt att kommunister och nazister avfärdar vår demokrati och vill införa diktatur. Kommunisterna vill införa "proletariatets diktatur" för att "krossa kapitalismen och borgerligheten", medan nazisternas diktatur är en uppbyggd enpartistat med führer- eller ledarprincip, där rikets högste ledare har oinskränkta maktbefogenheter utom folkets kontroll.

Som demokrat måste man logiskt ta avstånd från både kommunismen och nazismen, eftersom de avser att störta demokratin. Men bara för att man ogillar och fördömer vissa åsikter, har man som demokrat inte rätt att med våld förhindra att dessa åsikter framförs, för då gör man sig skyldig till just det som man beskyller kommunism och nazism för. När en upphetsad pöbelhop den 13 april i Växjö gick till angrepp mot ungdomar från det nynazistiska "NRP", så var just detta den typ av åsiktsterror och övergrepp som är djupt odemokratisk, och pöbeln gjorde sig själva till nazister genom att använda de metoder man påstod sig fördöma.

Det tråkiga med denna händelse var att denna uppviglande pöbelhop var förebådad av lokalradion och vissa lokaltidningar, som aviserat händelsen på ett synnerligen oansvarigt sätt, och att denna pöbel styrdes av ett antal kommunistaktivister och upphetsade "flyktingar". Dessa personer saknar varje respekt för demokratiska traditioner och för yttrande- och åsiktsfrihet. Det är också typiskt att de mest aggressiva var dessa s.k. flyktingar

Polisen kapitulerar

Men det allvarligaste med Växjöupploppet är att det ytterligare bidragit till att sätta demokratin ur spel, när polisen inte kan - eller inte vill - upprätthålla ordningen och ingripa mot mötesstörarna och skydda dem som fått tillstånd att demonstrera. Ordningsmakten i Sverige tycks ha kapitulerat inför trycket av dessa kommunistiska mötesstörare och låter dem härja fritt. Redan den 1 maj 1984 när Öppet Forum anordnade en demonstration i Stureparken kunde denna inte genomföras, eftersom polisen inte behagade flytta på de illegalt demonstrerande kommunisterna från "Socialistiska Partiet", "Kommunistiska Partiet i Sverige" samt diverse s.k. "antirasistiska" grupper inklusive en stor del invandrare. Istället för att beivra mötesstörarna fick BSS demonstrationsförbud för två demonstrationer som planerats till maj respektive juni 1984.

Alla åsikter måste accepteras

Då kommunistiska och nazistiska åsikter avser att bilda opinion för grupper eller partier som skall störta demokratin, anser många okunniga eller kortsynta demokrater att sådana "odemokratiska" åsikter inte skall få framföras offentligt och att även de som framför dem skall trakasseras eller angripas fysiskt. Detta är en farlig vanföreställning som är djupt odemokratisk.

Demokratin kan endast hävda sina egna ideal om fri opinionsbildning genom att låta åsikter fritt tävla med varandra.

Invändningen att ett odemokratiskt parti - t.ex. "Nordiska Rikspartiet" - då skall kunna bli det största partiet och sedan i maktposition störta demokratin, är den risk demokratin måste ta. För demokratin förutsätter att folket självt inser och förstår sitt eget bästa. Det är i öppen och fri debatt som olika partier tävlar inför folket genom de bästa programmen eller argumenten. På samma sätt är det endast i öppen och fri debatt som alla demokratiska partier skall kunna hävda sig med bättre samhällsåskådning och bättre argument gentemot de odemokratiska partierna inför folket.

Fritt fram för terror

Om en uppviglad pöbel skall tillåtas bedriva åsiktsterror genom våldsamma mötesstörningar och personföljelser i lynchstämming, påhejad av oansvariga massmedia, så är inte bara demokratin i fara vad gäller den offentliga yttrande- och åsiktsfriheten, utan det är då även fritt fram för ett upptrappat våld i form av bombterror. Exemplet från Nordirland, Baskien, Västtyskland, Italien och senast Frankrike visar att desperata element från både höger och vänster tillgriper bombterror för att straffa meningsmotståndarna. Detta kan ske när massmedia av säljande sensationslystnad underblåser hatet mot vissa utpekade extremistiska grupper och kan stämpla dem som "rasistiska", "fascistiska" eller rentav som "nazistiska".

Alltså, den lynchhungriga pöbelhopen mot "NRP" i Växjö den 13 april kan få ännu allvarligare följder, eftersom denna våldsinriktade pöbelhop i flertalet massmediakommentatorer förklarades ha "den moraliska rätten" på sin sida. Enligt vilken moral, vilken etik har en hop uppviglande fanatiker "den moraliska rätten" att störa ett möte, skandera slagord som "skjut nassarna", "döda nassarna", och sedan med våld jaga dem genom tillhyggen? Nej, det finns ingen som helst "moralisk rätt" till sådana pöbelutslag. Våld kan endast accepteras som nödvärn och försvar.

Om dessa uppviglare och våldsverkare får stöd av förvirrade opinionsbildare att de har "den moraliska rätten" på sin sida att tillgripa pöbelvåld mot olikstänkande, så kan de logiskt sett också anse sig ha den moraliska rätten att gå till bombterror - och då får vi snart samma slags terrorism, som i många andra länder: IRA, ETA, Röda Armé-fraktionen, Röda Brigaderna, Action Directe och allt vad de heter. Är det så långt det skall behöva gå innan vårt demokratiska samhälle på allvar tar itu med sådana pöbeluppviglare och ger dem det straff de förtjänar?

Skrämmande reaktioner

När TV-journalisterna *Annika Hagström* (som tidigare tillhört det Moskvatrogna kommunistpartiet APK) och *Göran Rosenberg* i TV 2:s Magasinet den 16 april intervjuade personer som deltog i Växjökravallerna, framträdde tvenne chilenska flyktingar med mycket avslöjande uttalanden. Båda sade att detta pöbelupplopp med handgripligheter mot demonstranterna gladdde dem mycket: - bara bra, bara skönt, sade de.

Alltså, inte ens några dagar efteråt, när de fått tid att tänka över saken och när de inte längre befann sig under "massans psykos", kände de anledning till oro.

Detta kan ge en liten antydning om vilka odemokratiska och socialt totalt ansvarslösa element som kommer in i vårt land och här tar för självklart att de skall delta i häxjakter och att de har rätt till detta.

Dessa TV-journalister framhöll dessutom att man inte tänkt låta "NRP" komma till tals i programmet: - som tjänstemän på Sveriges Television måste vi ta ansvaret att hålla rent när det gäller uppenbart icke-demokratiska grupper, sade de. I ett Magasinet-program några dagar efter upploppet lät man en kommunistisk psykiater förklara varför pöbeln uppträdde aggressivt.

Samma kväll som händelserna ägde rum visade Rapport- och Aktuellt inslag om upploppet. Aktuellt visade bl.a. en fanatisk invandrare som skrek ut sitt hat under det att pöbeln

runtomkring jublade, och en dansk deltagare sade om NRP-ungdomarna: *"De skall slaktas de svinen"*. I Göteborgs-Posten intervjuades Seyithan Anter, ordförande i Föreningen mot invandrarfientlighet och rasism i Göteborg", där han säger: *"Det finns bara en sak att göra med nynazisterna och rasisterna. Sopa bort dem från gatorna!"* I ett öppet brev till deras systerförening i Växjö tackar man våldsverkarna och menar att det var "nödvärn". De antirasistiska grupperna kommer sedan att samla pengar som skall användas till att betala böterna om någon döms för misshandel efter bråket.

Så långt har det gått i Sverige: Det är inte bara åsiktsjournalisterna på Sveriges Television, som hotar friheten, utan också stora delar av det etablerade samhället inklusive den polis som numera förbjuder patrioter att hålla offentliga möten. Demokratien är sannerligen i fara.

Jaga nazisterna

Och för att ytterligare visa den hetsiga stämning som växt fram i Sverige under de senaste åren skall vi återge en insändare ur den extremt internationalistiska fackföreningstidningen "Metallarbetaren" nr 20 (17 maj 85):

"Jaga nazisterna. Nassarna går fria. Folket som jagade dem på flykten i Växjö den 13 april ska straffas och trakasseras om man får tro massmedia. De inblandade, jag menar ansvariga, håller varandra om ryggen och söker lasta skulden på andra. Under tiden fortsätter naziohyran att hämnas. Den stora ledaren Winlöf bröstar sig och utslungar förtäckta hotelser med myndigheters och massmedias goda minne. Hans pesträttor hotar motståndare. Enligt tidningsuppgifter förbereder polisen utredning för att straffa dom som deltog i upploppet.

I stället borde man fråga sig. Varför ställer inte Sverige sig bakom FN-deklarationen om rasism? Tror man verkligen att här är den bästa demokratien och sådant händer inte oss - vi är osårbara. Är Nürnbergdomarna odemokratiska? Man börjar tvivla på Sveriges hållning när det gäller solidaritet och jämställdhet och ställningstagande mot rasism och diskriminering. Jaga nazisterna och låt de medborgare vara i fred som drogs med av masspsykos och överilade sig. Arbeta i stället för att Sverige ställer sig bakom FN-deklarationen om diskriminering och rasism. Kriminalisera nazisterna, då kommer vi närmare den demokrati som vi åberopar i tid och otid."

*Julius Zemitis,
LO:s invandrarkommitté, SAP och facket.*

De flesta av oss tar naturligtvis avstånd både från nazismen och dess metoder, men den legalisering av pöbelupplopp som Zemitis förespråkar är både djupt ansvarslös och odemokratisk och även direkt farlig för vårt samhälle.

DEL 15:

Årsmöte den 14 april 1985

Årsmötet den 14 april 1985 var lite av en milstolpe för BSS. Dels var det välbesökt och intresset för BSS hade blivit så stort att vi nu övervägde att ombilda organisationen till parti. Det genomgående temat för årets möte var huruvida vi skulle bilda parti eller ej. Mötet visade att det fanns ett stort intresse för partibildning. Det visade sig dock finnas vissa praktiska hinder i vägen för partibildning inför valet 1985. Ett programutvecklingsarbete hade inletts och i medlemsbulletinerna 1985 redovisades de programförslag som vi utarbetat. Vi ville att varje förslag skulle diskuteras noga för att kunna bli så bra som möjligt och för att det skulle förankras hos medlemmarna. Vi lade upp planeringen så att partibildningen skulle kunna ske någon gång i slutet av 1986. Så här stod det i Patrioten nr 6/1985:

"Dessutom finns möjligheten att kontakter knyts med andra närstående grupper så att det blir en bred front inför 1988 års val". Redan då fanns vissa tecken som tydde på att det skulle kunna bli något slags samarbete med det av Stefan Herrmann ledda "Framstegspartiet".

Kommunisternas vidriga hetskampanjer

Den trotskistiska tidningen "*Internationalen*" utges av "*Socialistiska Partiet*" (tidigare Revolutionära Marxisters Förbund). Jag blev kontaktad av en Peter Lindgren på Internationalen som ville ställa frågor med anledning av BSS verksamhet. Jag svarade artig och korrekt på alla frågor och han tackade sedan för svaren. Det resulterade i att han i nr 35, 36 och 39/1982 gick till våldsamt angrepp mot BSS på ett vedervärdigt och ohederligt sätt.

Lindgren gav bl.a. mig och Sven Davidson skulden för de trakasserier som invandrare utsatts för. Lindgrens tes var att all politisk förföljelse som drabbar invandrare har inspirerats av BSS och dess ledare. Med denna minst sagt underliga föreställning avslutar han sin artikel med att uppmana "rasismens" offer att vända sig till Zeilon och Davidson. För att hjälpa dem att ta kontakt hade Lindgren publicerat personnummer, adress, foto och telefonnummer i "*Internationalen*". Kort därefter erhöll både jag och Davidson var sitt hotelsebrev. Brevet till mig löd:

"Vi ger Dig och ditt smutsiga anhang en sista varning innan vi med fysisk makt kommer att krossa både dig och ditt drägg. Ni har förverkat rätten att leva och just därför kommer vi att slakta er som de svin ni är. Din personliga död skall vi se till att den blir riktigt plågsam och långsam. Ditt brott skall Du få sona med nålar i ögonen. Detta är ett löfte".

"Brottet" som jag begått var naturligtvis min åsikt. Att inneha fel åsikt kommer att leda till döden i det kommunistiska paradiset.

Men att inneha fel åsikt bestraffas som bekant även av nuvarande etablissemang, även om straffet är lindrigare. Istället för att dömas till döden får vi sparken från våra arbeten eller trakasseras i största allmänhet.

När jag och Sven Davidson skrev genmäle till "*Internationalen*" vågade de inte publicera dem. Istället fortsatte man sina skrivelser. Uppgifterna som Lindgren publicerade kom från andra tidningar, som också förvägrat oss genmäle. Och när vi vägras genmäle blir följderna att lögnerna sprids vidare. Allmänhetens pressombudsman tycks strunta i om det publiceras felaktiga uppgifter.

Peter Lindgren fortsatte emellertid sina lögnkampanjer, nu i organisationen "Stoppa rasismen", som ju är en trotskistiskt kontrollerad organisation. Lindgren skrev i tidningen med samma namn att både "BSS och National Front (England) har skrotat hakkorsarmbindlarna och uniformerna och koncentrerar sig på att hetsa mot invandrare". BSS har aldrig haft den mundering han talar om, däremot hade vi (BSS) tryckt upp en serie antinazistiska affischer, men det låtsas han inte känna till. "Nils Mandell valdes istället till BSS-ledare" skrev trotskisten Peter Lindgren vidare och naturligtvis är även det en ren lögn.

Samme Peter Lindgren fick in följande artikel i Aftonbladet, den 16 mars 1985:

"Rasisterna slår till i Sverige

När jag öppnade dörren stod de där: Leif Zeilon, grundare av Bevara Sverige Svenskt. Niels Mandell, typograf från Södertälje och antisemit. Bengt Söderlund, styrelsemedlem i Bevara Sverige Svenskt, nu i rollen som livvakt åt Zeilon.

De tre kom hem till mig med anledning av en artikel jag skrivit i "Stoppa Rasismen". Så här beskrev de tre själva besöket i mitt hem under rubriken "BSS sätter hårt mot hårt": - Det påpekades också klart och tydligt att om hans (det vill säga Peter Lindgrens - min anm.) provokationer resulterar i våld mot de utpekade, så kommer Lindgren personligen att ställas till ansvar för detta. Artikeln lämnade också ut min hemadress.

Var de hade fått min hemadress ifrån? Helt öppet stod jag som kontaktperson för en antirasistisk lokalgrupp i tidningen Kommunalarbetaren. I eget namn skrev jag en artikel om tre svenska

nazister med anknytning till BSS: Leif Zeilon, Niels Mandell och Christopher Jolin. De båda senare förnekar ivrigt att de är medlemmar i BSS - vilket de faktiskt är! - men har ej vidtagit några rättsliga åtgärder mot Stoppa Rasismen.

En läsare av Kommunalarbetaren är ansvarige utgivaren för BSS propagandabladd, Lars Mungh. Men om man kontaktar honom på Johan Skyttes väg i Handen så förnekar han blankt att han har några som helst band med BSS.

Varför förnekar så många BSS:are sin anknytning till organisationen? Svaret finns i Bevara Sverige Svensks arbetsmetoder. I Sverige idag finns ett vimmel av högerextrema grupperingar. Deras främsta kännetecken är deras orkeslöshet och att deras livslängd oftast är kortlivad. De två mest kända och livaktiga är Bevara Sverige Svenskt och Nordiska Rikspartiet, "NRP".

"NRP" har ganska träffande beskrivits som ett parti för dårfinkar enväldigt styrt av "Führern" Göran Assar Oredsson. Partiet kännetecknas av sin hängivna Hitlerbeundran och vurm för militäruniformer och diverse nazistsymboler. Inte minst hämmas partiets verksamhet av att familjen Oredsson lever relativt gott på medlemmarnas pengar och detta i kombination med de smått löjliga hakkors-vurmarna dömer partiet till en evig sekttillvaro.

Ibland får dock "NRP" rubriker. Det är när man via sina RAG-grupper - inspirerade av Hitlers SA-trupper - anordnar terrorkampanjer mot misshagliga personer. Kända är kampanjerna mot Hagge Geigert och Harry Brandelius. Nyligen anordnade man nattliga telefonsamtal till kontaktpersonerna för Socialistiska Partiets fackklubb på SL, Storstockholms Lokaltrafik. En artikel i tidningen SL-Socialisten om en nazist på arbetsplatsen väckte NRP:arnas misshag.

Även Bevara Sverige Svenskt har sin egen lilla SA-trupp. Man är dock listigare än Oredsson och "NRP". Uniforms- och hakkorsdyrkan är inget för BSS. Sin kampgrupp kallar man National Demokratiska Partiet och officiellt förnekar man att banden finns där.

Så ibland blir resultatet det att ungdomar som deltar på "oskyldiga" appellmöten i BSS namn, i NDP:s namn gör våldsaktioner.

I april förra året anordnade "gemensamma arbetsgruppen mot rasism" ett möte om flyktingpolitik. Utrustade med fjäderbatonger försökte nio unga ligister från BSS/ NDP förgäves störa mötet. Så här skrev NDP i ett flygblad om en medlem i det albanientrogna Kommunistiska Partiet i Sverige:

*- Bilden ovan föreställer ett av de röda kräken som brukar våld mot oliktankande svenskar.
- De röda kräken ska få sina provokationer nerkörda i halsen, hette det i flygbladet som också visade foto, personnummer och fullständig adress på KPS-medlemmen.*

"Gemensamma arbetsgruppen mot rasism" fick ett brev avsänt från NDP:s postbox. Adresserat till "Vänner!" hoppades en viss Stig Fredriksson att vi skulle anordna en anti-rasistisk demonstration och att vi informerade honom om tid och plats.

"Stig Fredriksson" kallas partiordförande i NDP:s blad. Men han existerar inte. Det smått unika Sverige: En partiordförande som agerar under falskt namn ...

När BSS grundare Leif Zeilon skriver i NDP:s blad kallar han sig "Vulcan" ...

NDP/BSS-aktivisterna studerar en skrift av gruppens teoretiker Christopher John. I "Varför vi inte kan lita på massmedia" lär Jolin bland annat ut:

- Att de som ivrar för allmän rasblandning i grunden är rashatare, eftersom raserna upplöses och försvinner i rasblandning.

Det är denna ovetenskapliga rappakalja som får vissa ungdomar att bedriva terror mot "undermänniskor"! Påminnas bör att Christopher Jolin i en judisk grannes namn - denne ej tillfrågad! - skrev en insändare i Grafia där han betecknade judendomen som en folkmordslära och

judarna som rasister, strävande efter världsherravälde.

Man bör nog ge BSS det erkännandet att organisationen har en fungerande arbetsfördelning som ingen annan grupp bland nazisterna. Leif Zeilon sitter på en reklamfirma i Sundbyberg och hittar på klistermärken och liknande propaganda. Jolin står för de rasteoretiska studierna. Rolf Pettersson var länge provokationsansvarig.

Pettersson ledde de till slut stoppade radiosändningarna i Stockholms närradio och störde möten med bland annat diskrimineringsutredningens Kjell Öberg och förre invandrarminister Karin Andersson. Han fick stor uppmärksamhet när han demonstrerade mot en stor antirasistisk demonstration hösten 1982.

Varför visade massmedia egentligen Pettersson i aktion utan att nämna hans rasteorier och nationalsocialism? Internationellt har BSS kontakter med och ger reklam för nazistorganisationer som National Front i England - NF trycker BSS propagandamaterial - och Le Pens Front National i Frankrike och MSI i Italien.

Tre norska nazister boende i Sverige är nära knutna till BSS och deltar regelbundet i BSS olika aktioner. Det är ledarna för ett parti som öppet knyter an till Vidkun Quislings parti, Erik Bliicher, Tor Petter Hadland och Bitten Cathrine Lunde. Enligt den ansedda engelska tidningen "Searchlight" är Blucher misstänkt för att vara ansvarig i Norge för Organisation Odessa, en organisation som främst skaffar gömställen åt tyska nazistiska krigsförbrytare.

Bevara Sverige Svenskt är en mycket liten organisation och den hårda kärnan i gruppen räknar högst några tiotal.

Men gruppens terrorambitioner är förbannat otäcka och vaksamhet är nödvändig.

Det är genom att sanningen om de nynazistiska terroristerna kommer fram som de avväpnas och görs ofarliga.

Peter Lindgren"

För att få en uppfattning om de felaktigheter och lögner som Lindgren framförde så återger jag det genmäle som - förvånande nog - publicerades i Aftonbladet den 23 mars 1985:

"Kan Sverige bli svenskt igen?"

Det var inte så länge sedan trotskisten Peter Lindgren publicerade en serie artiklar om BSS i sitt husorgan Internationalen.

Artiklarna, som innehöll uppenbara lögner och felaktigheter, var tydligt illustrerade med foto, adress och personnummer på bland annat undertecknad. Artiklarna var personangrepp mer än sakdebatt. När jag så bemötte detta i ett genmäle, vägrade "Internationalen" att publicera detta. Lindgren, som nu hade fått ta del av mina åsikter om hans skrivelser, beaktade inte dessa alls utan skrev en likadan artikel i den trotskistiska tidningen "Stoppa rasismen" (nr. 2/84). Även den artikeln var tydligt illustrerad med en stor bild samt hemadress till mig. Hans artiklar resulterade i att jag fick ett brev med följande innehåll:

"Vi ger Dig och ditt smutsiga anhang en sista varning innan vi med fysisk makt kommer att krossa både dig och ditt drägg. Ni har förverkat rätten att leva och just därför kommer vi att slakta er som de svin ni är. Din personliga död skall vi se till att den blir riktigt plågsam. Ditt brott skall Du få sona med nålar i ögonen. Detta är ett löfte".

Brevet polisanmälades naturligtvis. För att ta reda på vad som rörde sig i huvudet på denne Lindgren åkte jag hem till honom. Jag ville ha besked om varför han inte publicerar mina genmälen och varför han envisas med att ljuga i sina artiklar.

Jag frågade honom därför om han ville ställa upp i en offentlig debatt mot mig och försvara sitt beteende och beskyllningarna i sina artiklar. Det ville han inte göra. Istället predikade han med religiös övertygelse vilken "nationalsocialist" jag var. När jag påvisade att jag var både demokrat och motståndare till nazismens förbrytelser ville han inte lyssna. - Du ljuger, blev hans enda motargument.

På sidan tre i Aftonbladet fortsätter han nu sin karakteristiska journalistik. Ingenstans i artikeln bemöts BSS syn på invandrings- och flyktingfrågorna. I stället är det rena personjakten varvad med rena påhitt om de utpekade.

Jag har under en tid observerat att man från "antirasistiskt" håll utvecklat en medveten taktik att sammankoppla BSS med diverse mer eller mindre suspekta organisationer. BSS är en självständig tvärpolitisk organisation, som besjålas av omtanke om den svenska nationens framtid. BSS filosofi är att en etniskt homogen nation har större förutsättningar för inre harmoni och folklig sammanhållning.

I en heterogen nation blir folket splittrat i politiska, religiösa eller etniskt kulturella grupper och sekter, vilket Libanon är ett skräckexempel på.

Den svenska oansvariga invandrings- och flyktingpolitiken har redan påverkat homogeniteten till den grad att en del politiker öppet säger att Sverige aldrig kan bli svenskt igen. Jag tror personligen, att det går att ändra på politiken så att svensken kan få överleva som etniskt/kulturell nation, men är medveten om att det krävs en kraftansträngning. Hotet mot Sverige kommer främst från det mångkulturella USA. Att diskutera frågan är enkelt, att praktiskt lösa den är svårare.

Föreningen och organisationen BSS är också, till skillnad från de kommunistiska sekter som angriper oss, en demokratisk organisation.

Vad det sedan gäller Lindgrens påståenden om att "så många förnekar anknytningen till organisationen", är detta ett slags språkligt trick från Lindgrens sida. Han säger till exempel att Christopher John är medlem i BSS. Jag vet ju att han inte är det. Men att han inte är medlem behöver väl nödvändigtvis inte innebära att han eller andra icke-medlemmar inte har någon anknytning till BSS. Ser inte Lindgren skillnaden mellan ordet "anknytning" och "medlem"?

Lite lustig kostar Lindgren sig på att vara när han ur luften griper den uppgiften, att jag skulle skrivit i något NDP-blad. Jag har åtminstone inte gjort det i nyktert tillstånd och mig veterligen har inte ens ett sådant rykte cirkulerat.

Därmed inte sagt att jag skulle dra mig för att skriva i något NDP-blad.

I sin artikel påstår han vidare att jag på min arbetsplats skulle sitta och "hitta på klistermärken" med mera. Ett så löjeväckande påstående är inte värt ytterligare kommentar. Det var inte så länge sedan man i Sverige pekade ut personer såsom häxor. De förföljdes och brändes på bål. Nu har vi ett nytt häxsyndrom. I dag vänder sig förföljelserna mot dem som påstås vara "rasister", vare sig de är det eller inte. Bara för några veckor sedan blev en BSS-sympatisör svårt misshandlad vid ett torgmöte i Norrköping endast därför att han ville hävda sin åsikt. Andra har fått sparken eller omplacerats på sina arbeten. Denna förföljelse sker mot svenskar bara för att de vill bevara Sverige svenskt.

Att någon vill bevara Sverige svenskt innebär inte att denne skulle hysa förakt eller missaktning mot personer från andra kulturer. Istället handlar det om att vi vill att Sverige ska föra en annan invandrings- och flyktingpolitik än den nuvarande. Det är av största betydelse att en debatt i ämnet förs och att även obekväma röster släpps fram.

Lindgren skriver avslutningsvis: "Det är genom att sanningen om de nynazistiska terroristerna kommer fram som de avväpnas och görs ofarliga". Då frågar jag: - Är det Lindgrens lögn som ska få utgöra dagens sanning.

Leif Zeilon"

Lindgren trodde väl aldrig att Aftonbladet skulle låta mig få bemöta honom och i ett försök att "nazistförklara" BSS framförde han nya lögnar med påhittade kopplingar till "nazism". Jag lyckades få in ett kort svar även på Lindgrens replik.

Så här löd mitt svar i AB den 20 april 1985:

"Jag betraktar det som meningslöst att ytterligare argumentera med Peter Lindgren, som har svårt att presentera en korrekt bild av sina politiska motståndare.

Självfallet kan man ha delade meningar om innehållet i BSS "propagandablad" dvs 'Patrioten', men den har inte fällts i domstol för "förtal mot invandrare", vilket ju är ett brott.

National Front har inte tryckt BSS "propagandablad". Det är en omöjlighet. De saknar nämligen eget tryckeri och anlitar själva olika kommersiella tryckerier.

BSS är en demokratisk förening, vilket klart och tydligt framgår för varje läskunnig person som studerar föreningens stadgar (ett exemplar har tillställts Aftonbladet).

Lindgren talar om en "Lennart Söderman", som är "kontaktman" i Stockholm och dessutom min "granne". För det första har vi ingen kontaktman i Stockholm, för det andra finns det ingen med nämnda namn i hela mitt kvarter.

Leif Zeilon"

DEL 16:

BSS - pack och drägg

Den "oberoende liberala" tidningen Hallandspostens ledare den 26 juni 1985 avslöjar också vilken människosyn som döljer sig bakom fördomsfulla internationalister. Det började med att man citerade ur ett BSS flygblad och kritiskt kommenterade innehållet. Detta är bra och nyttigt för debatten. Men i slutet hade artikelförfattaren uppenbarligen hetsat upp sig och skrev så här:

"Därför ska den (den "fascistiska" propagandan - min anm.) bekämpas - med alla medel. Det hör till demokratins berömda dilemma att alla åsikter är tillåtna, även de som bekämpar demokratin i sig själv. Därför får vi dras också med dräggen. Men packet - för bakom BSS och liknande organisationer står inget annat än drägg och pack - måste bekämpas. I den kampen, vars förnämsta vapen är upplysning och åter upplysning, kan alla delta. Kampen för kunskapsspridning om alla människors lika värde kan föras av alla människor i föreningar, fackförbund, politiska partier och i massmedia".

"Pack och drägg" kallas alltså Hallandspostens antagonisterna trots att ledarskribenten med sannolikhet inte har träffat en enda av dessa organisationers representanter. Men strax därefter går det bra att tala om "alla människors lika värde". Vad skulle hända om BSS använde sig av uttryck som pack och drägg om invandrare eller politiska motståndare, såsom de gör om oss?

Sommaren 1985 - rör inte min kompis

TV:s la "Faktaredaktion" som ansvarade för det direktsända TV-programmet "Mitt i Strömmen" kontaktade BSS och frågade om vi ville medverka i en direktsändning och berätta lite om våra åsikter. Först skulle jag gå upp till redaktionen och "diskutera" lite. Göran Elwin m.fl. ställde en del frågor om mina åsikter och jag svarade på frågorna. Dagen efter fick jag beskedet att TV tackade nej till BSS medverkan i programmet.

Den socialistiska regeringens eget nyhetsprogram, Rapport, meddelade den 9 augusti 1985 att

ett trettiotal medlemmar i den franska antirasistorganisationen "SOS racisme", som startade kampanjen "Touche pas a mon pote" (Rör inte min kompis), skulle komma hit och träffa Torbjörn Fällidin och Olof Palme. I ett långt inslag som naturligtvis hade karaktären av ren propaganda meddelades också att organisationen skulle ha en rockkonsert i Kungsträdgården på kvällen.

TV-inslaget resulterade i att tusentals ungdomar bland dem stora grupper invandrarungdomar samlades där. Av någon anledning blev det upplopp och 23 personer greps. Flera vittnen talade om att bråk uppstod när enskilda människor trakasserades av invandrargången, och dessa trakasserier gjorde polisen uppmärksam på bråkstakarna som sedan greps. Någon rockgala hade inte hållits, men TV dementerade inte den felaktiga uppgiften från kvällen före.

DN, Expressen och TV 2 hårdlanserade "Rör inte min kompis"-kampanjen genom att hävda att "rörelsen utvecklats till en massiv opinionsyttring, särskilt bland ungdomar, över hela Frankrike" (Expressen 10 augusti 1985). Sanningen var ju den att den var en marginell rörelse utan folklig förankring uppbackad av internationalismens främsta företrädare inom etablissemanget. Efter flera propagandainslag i svensk TV, där även nyhetsuppläsarna bar märket på sina kavajer och alla ledande politiker bar märket var försäljningssuccén garanterad.

Expressens ledare den 10 augusti avslutades så här: "Rör inte min kompis", säger de franska ungdomarna. Det är att ersätta fördomar med kamratskap, det är att visa öppenhet istället för misstro, det är medmänsklighet på förortstorget, i skolan och på arbetsplatsen.

Då frågar jag Expressen! Varför kan inte ni journalister själva visa lite mer öppenhet t.ex. gentemot BSS, lite mer medmänsklighet när vi demonstrerar på torget och ersätta era fördomar med fakta om BSS?

Men Expressen lyssnar inte på det örat. De är inkonsekventa och hycklande.

Den 11 augusti fick "Rör inte min kompis" svenska avdelning en helsida i Expressen. Jag skall bara citera en enda mening ur texten: "Kring år 2000 kan rörelsen skrotas för då beräknas halva befolkningen ha invandrare i sin släkt"

Mot bakgrund av att svenska folket sakta men säkert begår kollektivt självmord gäller det för alla med minsta nationellt ansvar att kliva fram för att ta strid mot den destruktiva förintelsepolitiken. De svenskar som vill att Sverige ska bestå som ett svenskt land måste kämpa, annars förlorar vi landet. Så enkelt är det. Om feighet eller bekvämlighet går före det nationella ansvaret, då har vi kapitulerat.

Nej, kampen måste ständigt pågå. Vi i BSS gör i alla fall vad vi kan. Den 13 oktober meddelade Dagens Nyheter att man givit ett s.k. "*frihetspris*" till den franska "antirasistiska" gruppen "SOS Racisme". Den 16 november skulle man ha prisutdelning och en rad "antirasistiska" arrangemang i Stockholms City, allt bekostat och arrangerat av Dagens Nyheter, internationalismens spjutspets i Sverige (tillsammans med Expressen).

BSS-demonstration i Norrköping

Måndagen den 2 september genomförde BSS sin andra demonstration i Norrköping, denna gång utanför Statens Invandrarverk. Den första ägde som bekant rum tidigt i våras och slutade i vilt slagsmål sedan polisen ej infunnit sig på platsen.

Den här gången gick det lugnare till. Klockan 14.00 vecklade vi ut den medhavda banderollen med texten "STOPPA INVANDRINGEN - VERKA FÖR REPATRIERING" samt monterade upp högtalaren utanför Invandrarverkets entré.

Så fort talet börjat så öppnades fönstren och förvånade tjänstemän tittade ut, dock ville (vågade?) ingen komma ut och diskutera med oss. Personalen verkade förbryllad över att någon offentligt vågade kritisera invandringspolitiken.

Journalister från lokalpressen fanns också på plats. Några enstaka meningsmotståndare hade hittat till platsen och skrek några glåpord i brist på bättre argument. Samtliga mötesdeltagare uppträdde lugnt och lät sig inte provoceras.

Här följer talet:

"Tjänstemän i Statens Invandrarverk. Det är idag andra gången i år, som BSS besöker Norrköping. Vi gör inte detta för nöjes skull - allra minst efter vad som hände här den 9 mars. Vi gör det som en plikt mot oss själva, mot våra barn och mot det svenska folk, som passivt och likgiltigt accepterar den invandrings- och flyktingpolitik, som påtvingats oss. Vi protesterar mot denna felaktiga politik, som förts i alltför många år. Det homogena svenska folket har förvandlats till ett heterogent, mångkulturellt, djupt splittrat och olyckligt folk. Idag pressas kommunerna hårt. Thord Palmlund har jämfört den nya flyktinglagen med regalskeppet Wasa, som sjönk år 1628 innan det hann komma till havs. Han är rädd att skeppet skall lastas med för många flyktingar på en gång. För övrigt är han givetvis själagläd över en jämn inströmning och jämn och stark arbetsbelastning på verket i årtal framåt. Sista anslagsäskandet för innevarande budgetår gällde drygt 500 miljoner kronor.

Vi i BSS anser det lämpligare att jämföra regalskeppet Wasa med det svenska riket. Enligt konjunkturinstitutet halkar Sverige obönhörligt efter de andra industriländerna i privat konsumtion per capita. Vi är nu nere i nionde - tionde plats i en internationell jämförelse. Det har gått snabbt utför, och orsaken ligger i kostnaderna för flyktingar, som ni urskilningslöst släpper in i tusentals varje år, samt den anknytningsinvandring som följer i flyktingarnas spår. Man må skylla på andra orsaker till att levnadsstandarden sjunker och fortsätter att sjunka, men så sent som i slutet på 60-talet låg vi i jämnhöjd med Schweiz som den absoluta toppen i Europa. Ni skall komma ihåg att hela denna jämförelse görs med länder, som drabbats lika hårt som vi av oljeprishöjningar, lågkonjunkturer och arbetslöshet. Kanske i ännu högre grad än vi. Var skulle vi hamna på denna konsumtionslista, om vi verkligen försökte få bort budgetunderskottet och dessutom började betala igen våra skulder. Statliga lån som tagits just för att uppehålla konsumtionen med konstlade medel. Då hamnade vi på den absoluta botten i Europa.

Ni skall inte tro, att det är den svenska folkviljan, som dikterar er verksamhet här i Norrköping. Den representativa demokratin har aldrig fungerat i dessa frågor. Varje gång flyktingfrågor tagits upp till debatt i riksdagen har feghetens slöja brett ut sig över plenisalen som ett förlamande töcken. Allas läppar har plötsligt blivit som förseglade, och de flesta liberala förslag - hur tokiga och dyra de än har varit - har klubbats igenom snabbt och okritiskt.

Karin Andersson blev förvånad, hur lätt hon fick igenom förslaget om hemspråksundervisning för 530 miljoner kronor i början på 1982 nästan utan diskussion. Ungefär samtidigt kunde man hålla på i månader och schackra om försvaret skulle få 250 miljoner till förstärkning av u-båtsjakten efter Gåsöfjärden. När Anita Gradin ville ha ett nytt och generösare mottagningsystem för flyktingar, såg hon till, att hennes proposition kom upp till diskussion den 7 juni i fjol mitt i den värsta slutbrådskan inför sommaruppehållet, då många riksdagsmän redan rest hem, och när det återstod flera andra restposter att klubba igenom. Då ansåg hon det lägligt, att lägga fram ett förslag med så ödesdigra konsekvenser för vårt folk.

Samtidigt passade man på att mjuka upp hittillsvarande praxis i många andra invandrarfrågor. Och resultatet av all denna mjukhet vet vi ju. Flyktingströmmarna ökar kraftigt - och levnadsstandarden sjunker kontinuerligt. Kritiska tankar finns nog i både riksdag och kommunfullmäktige - men de yttras aldrig. Fegheten är för stor. Riksdagsmännen och kommunalråden är rädda att strykas från nomineringslistorna, och föredrar att tuga.

Och att ni tjänstemän i invandrarverket skulle hysa omsorg om den svenska homogeniteten i etniskt, kulturellt och språkligt hänseende är naturligtvis för mycket begärt, men ni bör åtminstone tänka på kostnaderna. Mandat har givetvis regering och kommunfullmäktige för att skaffa fram nya jobb och för att försöka lösa den ekonomiska krisen - men inte ett enda mandat har givits dem för att tusentals människor från främmande kulturer varje år skall tillåtas strömma in i landet.

Fick folkviljan komma till uttryck i en folkomröstning idag, skulle ert invandrarverk snabbt omorganiseras till ett utvandrarverk. Vi ber er därför - protestera mot den nya flyktinglagen. Bidrag inte längre till att förvandla Sverige till ett etnologiskt kaos. Protestera istället mot regeringens invandrings- och flyktingpolitik!"

Efter en halvtimme flyttade vi oss runt till baksidan där talet upprepades så att de tjänstemän som hade sina rum åt det hållet också fick höra folkets protest. De öppnade fönstren och hängde ut ända tills de av någon överordnad tvingades stänga fönstren.

Klockan 15.00 avslutade vi mötet. Men strax därinnan hade Thord Palmlund, invandrarverkets chef, smugit sig ut för att läsa vad som stod på banderollen och sedan smög han in i huset igen. Journalisterna gick och kastade sina flygblad i papperskorgen. Vi skildes åt med undantag av oss från Stockholm som stannade kvar ett par timmar och delade ut över tusen flygblad till hushållen. Allt hade gått bra... trodde vi.

Här får ni läsa vad Jens från Oskarshamn råkade ut för.

"Hej kamrater!

Jag heter Jens och var med vid demonstrationen i Norrköping den 2 september. Jag hade åkt upp tillsammans med en annan medlem och två tjejer för att hjälpa till att demonstrera för Sveriges bästa.

Efter avslutad demonstration gick vi ner på stan. Där bestämde vi oss för att ta en fika och lite mat. Vi gick in på det enda ställe vi hittade - ett kebabställe. Det var nästan folktomt där. Bara en gäst, en invandrare, och två personal, troligen turkar. Gästen försvann snabbt därifrån.

När vi fikat och ätit klart fick jag plötsligt se att gästen som stuckit nu satt där igen. Plötsligt vällde det in turkar eller dylikt. De var ungefär 20 stycken. De satte sig ned och började tjattra på sitt hemspråk. Vi började ogilla situationen och reste lugnt på oss för att gå mot utgången. Mellan oss och utgången stod en iranier och gnällde: Jävla skinheads, jag blir så rädd för alla era tatueringar, o.s.v. Vi svarade inte ens, de var ju så många. Min kompis och tjejerna hann ut, men inte jag. De andra "svartskallarna" hade följt efter och stoppade mig. De frågade om det var jag som demonstrerat mot dem. Jag började förklara att vi inte demonstrerat mot dem, utan mot systemet. Jag hann ungefär halvvägs. Plötsligt kände jag något tungt falla över ögat så det svartnade, Det var en ur mängden som hoppat fram och ville visa sig tuff. Jag stod dock kvar och de såg förvånade ut och började sparka ut mig medan personalen lugnt iakttog det hela.

När jag väl kom ut så bleknade en av tjejerna och såg samtidigt att mina vita byxor och min vita tröja blivit rödfärgade av blod. Jag var dessutom kraftigt blodig runt ena ögat och fick uppsöka en toalett för att rengöra mig. När vi tvättat av mig (de andra fick hjälpa till) såg jag att ögonbrynet spruckit och det var två stora sår under ena ögat. Vi åkte direkt till akuten och fick vänta där två timmar innan det blev sytt.

Den händelsen visar ju att ens farhågor är besannade. Kebabstället hette Bistrospiralen så att alla vet vart de inte skall gå.

Jag bifogar kopia på läkarintyg m.m.

*Bästa hälsningar.
Jens, Oskarshamn."*

DEL 17:

Invandringen skapar problem - TV propagerar

Det finns ju de som anser att invandrarnas höga brottslighet är en följd av främst två faktorer:

1. En i grunden annorlunda syn på vad som anses vara rätt och fel, en syn man tagit med sig från hemlandet och bibehållit här.
2. Invandrargrupper som har svårt att assimilera sig känner ett utanförskap. De bryr sig inte om Sverige och svenska värden utan föredrar att solidarisera sig med den egna gruppen främst.

Vissa invandrargrupper brukar själva hävda att de har ett "häftigare temperament" och att de lättare råkar i konflikt med sin omgivning.

Man kan gott och väl ta det för en sannolik orsak till alla de bråk som uppstår bland invandrare. När en fotbollsdomare den 27 september hotades till livet i en match mellan ett svenskt och ett invandrarlag var det ett uttryck för denna egenskap. Så här yttrade domaren till Skånska Dagbladet den 28 september 1985:

"Jag har aldrig i hela mitt liv varit så rädd som idag. Dom hotade inte bara att döda mig utan också min familj. Under de 11 år som jag varit domare har jag aldrig varit med om något liknande. - Nu funderar jag på att lägga av".

Det var när en av spelarna i Turk Anatolu fick rött kort (= utvisning) som de över 500 turkiska supportrarna blev alldeles vilda och skulle ge sig på domaren. Och när en av åskådarna sprang bort för att rycka upp en av hörnstolparna och slå domaren med, bröts matchen. Några dagar tidigare skullades en svensk målvakt av en spelare i Kust Srbija och fick åka medvetslös till sjukhus. När sydamerikanerna i Los Andes mötte Sofielund hetsade publiken upp sig och angrep domaren så att matchen fick brytas och polis tillkallas.

Det är naturligtvis inte tillfälliga händelser utan är yttringar som visar hur långt den svenska invandringspolitiken gått: Att svenska idrottsutövare inte längre kan känna sig säkra och trygga när de möter andra lag på "hemmaplan". Det är väl då inte så konstigt om det finns svenskar som tycker det är något fel på den svenska invandringspolitiken och kräver att invandringen minskas.

Men ledande opinionsbildare fortsatte att på olika sätt propagera mot invandringskritiker genom att kalla dem "rasister" eller försöka övertala dem att komma på bättre tankar.

Här följer ett exempel på ett inslag om "rasism" i TV 2:s Magasinet den 25 september 1985: Programmet hade först ett inslag om *Enoch Powell*, och programledaren

Annika Hagström kallade honom "rasist". *Ingrid Segerstedt-Wiberg, "en kvinna som vet mycket om rasismen och invandrarhatets mekanismer"*, som Annika Hagström uttryckte det, var också med.

I Magasinet visade man en filmsekvens från de blodiga sammanstötningarna mellan färgade invandrare och polis. Annika Hagström frågade Ingrid Segerstedt-Wiberg: *Vad tänker du på när du ser bilderna från Birmingham?*

I S-W: *"Jag tänker på arbetslöshetens förbannelse. För detta är ju arbetslösa människor och människor som man inte tar hand om ordentligt och som blir desperata över det och sedan använder Enoch Powell det för sitt "rashat" och hetsar mot dom arbetslösa som har en annan hudfärg än de flesta av oss. Men det är arbetslösheten som ligger i grunden till deras oro och deras desperata åtgärder. Människor som är utstötta ur gemenskapen tar ju ofta till desperata åtgärder".*

Därefter följde en intervju med Enoch Powell. Intervjuaren, Bo Holmkvist, frågade med anledning av att Powell i dagarna skrivit ett brev till Thatcher och uppmanat henne att sända hem asiatiska och afrikanska invandrare. Powell anser att England blir för svårt att styra.

Holmkvist: *Är ni rasist?*

Powells svar blev: *Jag önskar att någon kunde tala om vad ordet betyder. Är det någon som föraktar någon för att han tillhör en annan ras? Då är svaret nej.*

Efter inslaget om Powell sändes ett inslag om Sydafrika där Annika Hagström och Ingrid Segerstedt-Wiberg samtalade.

AH: *Rasism, har vi det idag?*

I S-W: *Nej, jag tror inte på det. Det finns vissa människor som uppträder som rasister, men kom ihåg att dom är ett fåtal, de är inte många.*

AH: *Men ibland hör folk av sig och säger som Powell, vad vill du säga till dem?*

Ingrid Segerstedt-Wiberg stirrade förmanande mot kameran.

I S-W: *Jag förstår er som är arbetslösa om ni är desperata. Men tro inte att det beror på att vi tar emot invandrare. För det första tar vi inte emot invandrare som söker arbete utan vi tar emot flyktingar.*

I Magasinet den 8 oktober hade programledaren åkt ut till Solnapolisen och försökte anklaga den för att vara "rasister", ja de värsta rasisterna inom polisen. Annika Hagströms hetsiga anklagelser föranledde hundratals personer att ringa till solnapolisen för att ställa henne mot väggen och fråga vad hon sysslade med. Alla som ringde gav sitt stöd åt polisen (detta faktum omnämndes i SvD de 10 oktober 1985).

I samma Magasinet-program förekom en berättelse om en libanesisk familj i Nykvarn som systematiskt attackerades av okända personer. Bl. a. hade fönsterrutor krossats i familjens bostad.

I reportaget insinuerade man att det skulle vara svenska "rasister" som skulle ha kastat in ett brunnslock genom fönstret hos familjen. Men inga personer hade gripits och därför kan rimligen dessa journalister inte veta vilka åsikter eller motiv som låg bakom handlandet. Jag ringde upp Magasinet för att ta reda på hur det förhöll sig.

Jag ringde direkt till *Gary Engman* (som medverkade i programmet) och frågade om han visste vilka som utfört dådet. - Nej, svarade han. - Men ni gör ju gällande att det skulle vara "rasister", sade jag. - Vad heter du? frågade han. Leif Zeilon svarade jag. - Jag tycker så in i helvete illa om den typ du företräder, jag vill inte tala med dig, du får skriva om du vill nåt. Hej då! Klick! Luren lades på.

Så här är det. Man kan sitta i TV-studion och lyssna på främlingar som påstår sig lida av krigets alla fasor, men vill inte ens diskutera med svenskar som vill ställa kritiska frågor.

Dessa journalisters sorgligt ohyfsade och odemokratiska beteende är tyvärr alltför utbrett och bidrar till att förpesta debattklimatet i alla avseenden. Deras totala brist på intresse eller förståelse för avvikande åsikter, samtidigt som de lyssnar till varje invandrarens klagan, gör dem till en fara för demokratin och ett hot mot alla goda värden som en medborgare bör bära på: respekt för andras åsikter, konsekvent handlande o.s.v.

Den 24 oktober kallade Expressen i en ledare Skånepartiet för "rasistiskt" och dess medlemmar för "slödder". Expressenledaren avslutades med följande uppmaning:

"Kommunalpolitiker i alla partier i Malmö måste visa att de inte är beredda att med ett lillfinger stödja dessa rasister, som delar in mänskligheten i prestationsstarka ariska skåningar och prestationssvaga invandrare från andra länder".

Expressen vill uppenbarligen istället att man ska dela upp mänskligheten i hemska fördomsfulla rasisterna och sant demokratiska antirasisterna.

Man kan ju fråga sig vad som ger Expressen rätt att kalla massinvandringsmotståndare för rasister och slödder.

Återigen frågar jag mig: Om någon använde samma ord, "slödder", om invandrare, vad skulle inte hända då? Jo, då skulle Expressen med Bo Strömstedt i spetsen kräva åtal och fängelse. Var så säker!

Ja, "rasismen" finns den eller finns den inte. Ingrid Segerstedt-Wiberg, "kännare av rasismens mekanismer", sade att det endast är ett fåtal människor som uppträder som rasister. Naturligtvis har hon rätt, även om jag tror att rasisterna är ännu färre än ett fåtal om det nu finns några alls.

Expressen skrev i sin ledare den 10 november 1985 att "rasismen är på marsch" och avsåg då de rörelser som värnar om den egna nationella identiteten. Le Pen kallades för "nyfascistisk främlingshatare" trots att han varken är det ena eller det andra.

Vad rasism egentligen är har beskrivits av många. Det går att slå upp ordet i ett vanligt lexikon, men det är få som gör det. En som har förklarat betydelsen mycket väl är Paul Patera, tidigare redaktör för Medborgarskolans tidskrift Tidsspegel. Han kom själv till Sverige som flykting 1938.

Så här skrev han i Barometern november 1985:

"Vad är rasism?"

Även ord är utsatta för inflation. Rasism är ett av dessa ord. Man kan läsa och höra det nära nog dagligen i våra massmedier.

I Hitlerväldets onda arv ingår även termer som ras och rasism. Nazisternas metodiska utrotning av flera miljoner judar, zigenare, ryssar, polacker och krigsfångar av många nationaliteter icke att förglömma! Deras prat om en 'judisk ras', diskrediterade termen ras för många år framöver.

De tyska rasteoretikerna, främst då H. F. K. Guenther, i Tyskland för enkelhetens skull kallad för "RassenGuenther", menade sig ha upptäckt även en rad "raser" inom den europeiska befolkningen. Man talade på allvar om en dinarisk ras, en ostbaltisk ras (dit Strindberg räknades!) en västfalisk ras, en alpin ras...

Inte nog med att dessa raser till sitt yttre skilde sig från varandra, de utrustades även med psykiska särdrag. Alla som var högresta, hade ljust hår och ljusa ögon ansågs vara av bättre ras, tillhörande den borna herrerasen. Man var dock inte konsekventa. Hade den amerikanske komikern och filmskådespelaren Danny Kaye (Daniel Kopinski) och hans landsmaninna Laureen Bacall fallit i nazisterna händer, skulle de ha mördats - trots att båda är blonda och ljusögda och därmed betydligt mera "ariska", enligt nazistteorin, än t.ex. en Joseph Goebbels eller Rudolf Hess. Men Kaye och Bacall är av judisk börd - alltså var de på förhand dödsdömda, trots sitt "ariska" utseende.

Man kan förstå att en term som ras i det närmaste var tabubelagd åren efter andra världskriget. Många allvarligt syftande vetenskapsmän vågade knappt använda termen längre, av rädsla att betraktas som nazistiskt infekterade.

Men alldeles oberoende av vetenskapliga terminologier och skärmytslingar är nu mänskligheten inte enhetlig utan uppdelad i många raser, och mellan en inföding på Nya Guinea eller Nya Kaledonien och en genomsnittssvensk finns det skillnader i genuppsättningen. Att konstatera detta, innebär på intet vis att man godtar koncentrations- och utrotningsläger. Men det innebär lika litet att man kan godta det lättvindiga bruket av tillmälet "rasism", som översvämmar våra massmedier.

Rasism, så som det tolkas idag, betyder tydligen enbart vitas diskriminering av färgade, främst svarta.

När nordafrikanerna, i första hand då Libyen och Algeriet, kastade ut de vita från sina områden - då var det inte rasism utan en frihetskamp.

När Mocambique och Angola kastade ut sina vita, var det inte heller fråga om svart rasism utan om en frihetskamp.

När Vietnam kastade ut de vita, var det inte rasism utan en frihetskamp. Så skulle man kunna fortsätta, länge.

Men - när de europeiska nationerna, i första hand de västliga industriländerna Tyskland, England, Frankrike med oro iakttar att allt större mängder av "flyktingar" från Turkiet, Libanon, Bangladesh, Pakistan, forna franska kolonier i Afrika, från Västindien väller in över gränserna och både den inhemska befolkningen och myndigheterna försöker hejda denna ström av invandrare, inte minst med tanke på den egna arbetslösheten - då talas det om engelsk, fransk, tysk rasism. Och även här i Norden kan varenda turk eller kurd eller assyrier eller eritrean m.fl. m.fl., som inte släpps in i Sverige anklaga poliserna och Sverige och svenskarna för "rasism".

Eller också talar våra massmedier i förebrående ton om "tilltagande utlänningsfientlighet" här i landet. Och förfalskar därmed åter verkligheten.

Det finns i Sverige inget utlänningshat. Jag kan säga detta efter nära ett halvt sekels erfarenhet mitt ibland svenskar - jag kom själv från Wien till Sverige 1938. Vilken tysk, amerikan, engelsman, österrikare, schweizare, belgare m.fl., har varit utsatt för svenskt "utlänningshat"? Den motvilja som finns riktar sig mot den nära nog okontrollerade invandringen av libaneser, kurder, palestinier, gambianer, bangladeshare, tamiler o.s.v. - inte därför att de kommer till Sverige utan därför att de kommer i sådana mängder!

Det är den springande punkten.

Det är mängden som avgör attityden. En assyrier i Södertälje är en exotisk främling - och välkommen: Men tiotusen assyrier i Södertälje förändrar i grunden en svensk stad, gör att den infödda befolkningen känner sig som en minoritet i sin egen stad, i sitt eget land, framkallar otrygghet och aggressivitet.

Vad har detta med "rasism" att göra? Hur skulle man i Turkiet reagera om tiotusen svenskar plötsligt fick för sig att de borde invadera i Turkiet och i årtal leva på den turkiska statens socialhjälp (om det nu finns någon, red. anm.)? Om de krävde att snarast möjligt få bygga protestantiska kyrkor i ett muslimskt land? Om de krävde hemspråksundervisning i svenska för sina telningar?

Självfallet skulle Turkiet stänga sina gränser för denna föga önskvärda svenska invasion. Och våra massmedier - skulle de tala om turkisk rasism och utlänningsfientlighet? Naturligtvis inte. De skulle finna det helt i sin ordning att Turkiet "värnar om sin nationella och kulturella integritet mot västerländsk imperialism".

Det finns all anledning att umgås med termen rasism på ett mycket varsammare sätt än vad som sker här i landet. Och om man använder sig av den affektladdade termen, ja då bör man dra sig till minnes att rasism inte finns enbart hos de vita i vår värld. Det finns rasism överallt - men kallas inte alltid så."

"Internationell solidaritet"

Invandringskritik som inte har med rasism att göra kan ju t.ex. kallas för "tendens till rasism". Den 16 oktober 1985 sade Olof Palme i DN:

"Naturligtvis är det mångkulturella samhället en revolution. Den är oundviklig. Men eftersom jag är reformist, vill jag att denna revolution skall ske gradvis."

I november 1985 sade han följande:

"Vår flyktingpolitik är ett viktigt uttryck för internationell solidaritet omsatt i praktisk handling. Tendenser till rasism och diskriminering av invandrare kommer att med kraft motarbetas".

Den "internationella solidariteten" som han så vackert talade om som argument för flyktingpolitiken avser det förhållandet att det finns rika och fattiga länder där de rika länderna skall ta ett större ansvar för de fattiga länderna. För att lindra den värsta nöden i de fattiga länderna ger vi u-hjälp och därigenom har vi tagit ett moraliskt ansvar för dem. Men när u-hjälpen missbrukas eller styrs av politiska beslut, finns det anledning att se upp. Men i sådana frågor skall man helst inte kritisera socialdemokratien, det kan leda till problem. Man ska istället följsamt acceptera att den internationella solidariteten ska kunna ge varje fattig u-landsinvånare möjligheten att bosätta sig i Sverige, speciellt om denne har någon form av problem i hemlandet.

Vi kanske gör situationen lättare för den individen för tillfället, men det är problemens ursprung och rot som ska angripas. Istället riskerar vi bara att stjälpa vårt eget land.

Det håller heller inte att, som vissa massinvandringsförespråkare gör, hävda att "Sverige har råd". Det är ett hån mot alla de fattiga svenskarna som motsätter sig invandringen av ekonomiska skäl. Det är visserligen sant som tidningen Dagen skrev den 8 november 1985 att svenskarna konsumerar godis för fyra miljarder, spenderar fem miljarder på kosmetika och dricker läsk för 1,3 miljarder.

Men faktum är att invånarna i länder som tar emot u-hjälp också konsumerar sådant som Dagen skulle anse vara onödigt, onyttigt eller hälsovådligt. Dessutom nämnde man inte att det finns svenskar som har så dålig ekonomi att de knappast klarar uppehållet. Det finns dessutom mängder av problem att lösa inom landet, men svenska problem är kanske inte så viktiga?

Faktum är ju också att flyktingmottagandet skapar problem. Man lockar hit folk genom en "generös" flyktingpolitik, sedan låter man flyktingarna bo och näst intill assimilera sig innan man fattar beslut. När någon då får besked om utvisning så är det kanske en tragedi för dem som släppts in i landet.

Ett av många tragiska exempel är den libanes som försökte döda sin fru, sina tre barn och sig själv efter ett beslut från Invandrarverket som inte ansåg skälen att få stanna tillräckliga. Av en tillfällighet räddades allihop men mannen fick vård efter att svårt ha knivskurit sig själv.

Sådana här händelser med mord- och självmordsförsök leder nästan alltid till att personerna får stanna i Sverige. Hur många fall som omprövats efter "snyfthistorier" i massmedia vet jag inte, men det är åtskilliga fall.

När massmedia talar om invandrare, hänvisar man nästan alltid till det "positiva" med invandring, att det medför så fina impulser o.s.v. Aldrig har man något negativt eller kritiskt att framföra.

Vi invandringskritiker har däremot oroats över den ovissa framtid invandringspolitiken ger oss. Framtiden kan bli svensk eller "mångkulturell", men den kan också bli t.ex. muslimsk. Sverige har ju tagit emot ett stort antal invandrare från muslimska länder. Konsekvenserna av det har bl.a. visat sig då och då när muslimska män gift sig med svenska kvinnor. Mängder av vårdnadstvister och kidnappning av barn är följderna.

Ishtiaq Ahmed från Pakistan har skrivit en doktorsavhandling om innebörden av begreppet "islamisk stat" och hävdar att demokrati är omöjligt i en muslimsk stat. Ahmed vänder sig inte mot islam som religion utan mot en stat som tillämpar religiös lagstiftning. Dessutom menade han att islam kan leda till inbördes strider, eftersom det finns så många olika sätt att tolka islam på.

Han sade vidare att *"muslimerna måste inse att världen har utvecklats mot en humanism som inte medger gammal lagstiftning som tillåter avhuggning av händer, stening av otrogna, nedvärdering av kvinnan".*

Tyvärr är det nog så att få - om ens någon muslim lyssnar på Ahmed. Och vad det ökande antalet muslimer kommer att betyda för Sverige vet vi inte idag, men utvecklingen är mycket oroande.

DEL 18:

Vanföreställningar

När det sedan gäller just vanföreställningar, är det journalisters och andras vanföreställningar om BSS som är förvånande. När journalister skrivit om BSS har man sällan kontaktat organisationen för att ta reda på fakta eller våra åsikter.

Så de få journalister som hörde av sig till oss uppfattade vi som lite av sanningssökare, men man fick ofta ompröva denna inställning. För att belysa några av de fördomar som fanns gentemot BSS skall jag här kommentera ett brev och artikel av en elev på Journalisthögskolan.

I november 1985 fick BSS brev från Journalisthögskolan där en grupp elever skulle samla information om bl a BSS. *Anna Lodenius Ohlin* skrev till BSS och begärde information om föreningen. Detta fick hon. Därefter skrev hon ett nytt brev. Hon skrev: *"De ord som används om er ...skulle knappast kunna förekomma om några andra grupper i samhället. Nu tycker väl jag att ni också kan vara ganska kärva i era omdömen om framförallt invandrare och homosexuella. Det har vi sett i tidningar vi fått låna på KB"*.

Redan i sina första försök att etablera kontakt avslöjades vanföreställningarna. *"Era... omdömen om... homosexuella."* Anna Lodenius Ohlin säger sig dessutom ha sett det i tidningar på KB (Kungliga Biblioteket). Eftersom BSS aldrig fällt några "kärva omdömen" om homosexuella, eller ens nämnt ordet i något enda sammanhang, är första lögnen avslöjad. Eller är det inte en lögn? I detta fall kan Anna Lodenius Ohlin ha läst t ex nynazistiska Nordiska Rikspartiets skrifter och sedan förväxlat innehållet.

Anna Lodenius Ohlin skriver vidare: *"Vi vill göra en presentation av olika grupper, vad de står för. Och vår ambition är att göra det så objektivt som möjligt"*. Resultatet av denna "ambition" visade sig senare i en bedrövlig artikel i den socialdemokratiska ungdomstidningen "Frihet".

Anna Lodenius Ohlin kände väl till massmedias taktik mot BSS. Hon skriver i brevet: *"Ni är säkert medvetna om att taktiken hos många tidningar är att tuga ihjäl er! Man anser att skriver man så blir det bara reklam. Då lockas ungdomar att gå med"*. Anna Lodenius Ohlin visste hur tidningarna gör när de vill undanhålla läsarna viktig samhällsinformation. De tiger!

Att falska uppgifter om BSS fått fäste hos många journalister vet vi. Det rykte Anna Lodenius Ohlin hört var bara ett i mängden. Så här skrev hon: *"Vi har hört ryktas att BSS egentligen är en mycket vänsterinriktad grupp som tidigare hade hammaren och skäran i sitt emblem. Vi undrar - stämmer det här?"*

Det var ju för väl att hon frågade. Det faktum att ett sådant rykte cirkulerat kan ha sin grund i att BSS var en tvärpolitisk organisation, som i sina led hade många antikapitalister och även några f.d. kommunister. Om rykten av det här slaget cirkulerar tillräckligt länge finns risken att de etablerar sig såsom " trovärdiga". Ingen rök utan eld, säger någon och tror kanske att bakom varje rykte döljer sig en viss sanning.

När det gäller rykten i samband med BSS kan de antingen vara produkter av motståndares undermineringsarbete eller uppgifter som förvanskats grovt på vägen från mun till mun. Tokiga rykten och påståenden måste alltid dementeras, annars kan de accepteras och bli upphöjda till "sanningar". Jag tog kontakt med Anna Lodenius Ohlin på Journalisthögskolan för att försöka korrigera hennes felaktiga bild av BSS.

När Anna Lodenius Ohlins (m fl) arbete presenterades i "Frihet" löd rubriken "*Fascism på svenska*" och handlade om diverse smågruppers verksamhet. Redan i ingressen avslöjades journalistens förbluffande oförmåga (eller ovilja?) att lämna korrekt information. Vi läser i texten:

"Det finns en lång rad exempel på trakasserier av invandrare och politiska motståndare, som utförts av framförallt NRP-are och BSS-are. Listan på deras brott innehåller bland annat mord, mordbrand, misshandel, olaga vapeninnehav och olaga hot."

Denna text finns alltså återgiven i socialdemokratiska ungdomsförbundets tidning med tusentals läsare över hela landet. BSS anklagas för en mängd - därtill mycket grova - brott trots att några sådana aldrig begåtts av BSS. Hänsynslöst fräckt och medvetet lögnaktigt för att bland läsarna sprida nya illasinnade rykten om BSS. Så när BSS sedan går ut för att framföra sitt budskap tror folk att de är en samling mördare och mordbrännare. Det är just denna typ av journalistik som skapar hat och hetsstämningar mot nationalister i Sverige. Självfallet så kan ingen vettig människa försvara någon form av terror eller trakasserier. Massmedias vägran att ta in våra genmälen efter hetskampanjer mot oss har bidragit till att skapa den flora av myter och falska rykten som cirkulerat om BSS och dess verksamhet.

Vi läser vidare i artikeln:

"Ofta har BSS anklagats för trakasserier, hot och våld mot invandrare och politiska motståndare".

Anna Lodenius Ohlin (m fl) "glömmer" bort att hon och andra journalister är själva upphovet till dessa rykten.

Vi fortsätter i texten:

"Men genom källor inom BSS vet vi att våldsamheterna är planerade av BSS-ledningen". Denna anklagelse är fabricerad av journalisten själv. BSS-ledningen är seriös, arbetar inom de lagarnas ramar och planerar aldrig "våldsamheter". Några "källor inom BSS" som påstått något sådant finns inte.

Anna Lodenius Ohlins reportage fortsätter:

"Den 30 november i fjol ordnades en antirasistisk demonstration i Stockholm. BSS bestämde sig då för att tillsammans med Sveriges Nationella Förbund ordna kravaller. Alla som var starka uppmanades att gå dit och spotta på kommunisterna". Även detta är direkta lögn, ingenting annat. Sveriges Nationella Förbund hade sökt demonstrationstillstånd men var ej närvarande och hade ingen som helst samband med BSS. Någon så löjeväckande "uppmaning" till de "starka" som att "spotta på kommunisterna" har självfallet aldrig framförts. Bara en fantasifull journalistelev skulle kunna komma på idén att "spotta på kommunister" som befinner sig på hundratals meters avstånd. Att sedan sätta de "starka" på denna uppgift kanske journalisteleverna skulle göra. Men knappast BSS.

Artikeln fortsätter:

"Ett hundratal BSS-ungdomar slöt upp. Huvudparollen var Döda röda råttor!" För det första var det över tvåhundra som slöt upp. För det andra var huvudparollen "Stoppa kommunisterna och deras hantlangare i massmedia", vilket dessutom var rubriken på det flygblad som delades ut under kvällen. Ytterligare en lögn avslöjad!

Vidare i artikeln:

"Men de (BSS) kunde inte göra mer än att kasta sten". Här försöker man insinuera att BSS kastat sten (mot kommunisterna) när sanningen är den - vilket även polisen kunde intyga - att det var kommunisterna som stod för stenkastningen, inte BSS.

Texten fortsätter:

"BSS har kontakter med flera rasistiska organisationer i andra länder. Detta förnekas av Zeilon. Men BSS-aren som ville vara anonym är ärligare". Sanningen är följande: När jag besökte Anna Lodenius Ohlin förklarade jag klart och tydligt att det inom BSS finns vissa enskilda medlemmar som upprätthåller kontakter med enskilda medlemmar i nationalistorganisationer utomlands. Att det förekommer kontakter, men däremot inget samarbete framhöll jag mycket tydligt.

Trots detta avslutas artikeln med följande text:

"Från säkra källor har vi fått veta att BSS också samarbetar med Nasjonalt Folkeparti i Norge och National Front i England." BSS har aldrig samarbetat med något av dessa partier. De s.k. "säkra källor" som Anna Lodenius Ohlin nämner är den ökände "nazistexperten" Hans Lindquist på Falu-Kuriren, som satt i system att motarbeta patrioter.

Det är märkligt att elever på journalisthögskolan, som borde få ledning och skolning av sina lärare, inte kan prestera mera korrekt information. När jag sände ett genmäle till tidningen "Frihet", så vågade de inte publicera hela utan tog bort väsentliga delar av innehållet. Bedrövt!

Lovligt villebråd

BSS:are blev lovligt villebråd i allt större utsträckning ju mer hetsartiklar som skrevs om BSS.

Under hösten 1985 så beslöt sig några invandrarungdomar i en skola i Malmö att "spöa BSS:are". De beväpnade sig därför med järnrör, bollträn och karatepinnar, men hittade inga BSS:are. Därför angrep de cyklar och andra elever. En 13-årig flicka blev överfallen och sparkad. Polisen kom till platsen och händelsen mörklades av skolledningen.

Det förhatliga BSS figurerade i alla möjliga sammanhang. En udda artikel i lokalpressen blev det när en man i Töreboda upptäckte två tiokronorssedlar som någon skrivit "Bevara Sverige svenskt" på. Mannen som upptäckte sedlarna var mycket upprörd över "rasismen". Rubriken på artikeln var "Rasism i Töreboda?"

En annan udda händelse var när Barometern rapporterade om en inbrottsliga som härjade i Kalmartrakten. Ligan hade vid ett tillfälle brutit upp ett kassaskåp och förstört inredningen i lokalen. De hade också spraymålade "BSS" med stora bokstäver i lokalen. Den här gången föredrog tidningen av någon anledning att inte anklaga organisationen för att ligga bakom.

Mindre roligt blev det när Expressen i en artikel lät en SSU-ombudsman i Sörmland, Mats Jansson, anklaga BSS för att ha mordhotat SSU:s medlemmar. I Expressen säger Mats Jansson: " - Vi är helt säkra på att det är föreningen "Bevara Sverige svenskt", BSS, som ligger bakom hotelserna".

Som vanligt i sådana här sammanhang hade man inte talat med BSS och man hade inte ens ifrågasatt Mats Janssons uppfattning.

I lokalpressen hade man slagit upp det hela stort och även där uttalade sig den självsäkre Mats Jansson. I tidningen Folket den 28 november säger Mats Jansson " - Vi vet att det här är ett verk av BSS. Dessutom har vi en ganska bra aning om vem som har skickat breven". Man anklagade då en SSU-medlem som samtidigt var med i BSS.

BSS' lokalavdelning i Nyköping gick då till frontalangrepp mot inkvisitören Mats Jansson och polisanmälde honom för förtal. Senare visade det sig (naturligtvis) att BSS:aren var oskyldig till hotelsebrevet och det framkom att en sinnesförvirrad person utan någon som helst anknytning till BSS gjort det för att skada BSS. Den oskyldigt misstänkte friades bl.a. genom att lämna sina fingeravtryck till polisen.

Den 11 november skrev Dagens Nyheter en artikel om en invandrarfamilj i Tensta som blivit utsatt för trakasserier. Stenar hade kastats in genom fönstret. Haider Syed hade rusat ut på balkongen och fick då höra att en av förövarna skrek "Länge, länge leve BSS". Dagens Nyheter gjorde tillägget att detta var "en klar anknytning till den svenska rasistiska organisationen

Bevara Sverige Svenskt". Återigen dessa insinuationer om att organisationen BSS skulle ligga bakom, vilket naturligtvis inte var fallet.

Den 1 december blev vi i Expressen kallade "rasistiskt pack", och den 14 december fanns en ny påhittad historia om BSS. Den här gången anklagades vi för att ha bombhotat ett hotell. Så här skrev Expressen bl.a.

"Frimurarehotellet i centrala Linköping bombhotades sent i går kväll av den rasistiska organisationen Bevara Sverige Svenskt. Polisen tog bombhotet på yttersta allvar och evakuerade de 700 gästerna".

När man studerar innehållet i artikeln framkommer det att någon ringt till hotellet och påstått sig representera BSS och att hotellet skulle sprängas inom 30 minuter. Men Expressen såg här en möjlighet att återigen dra BSS i smutsen.

Med anledning av denna händelse skrev vi ett pressmeddelande där vi förklarade vår inställning dels till invandrarfrågan, dels till massmedias hetskampanjer. Här följer hela pressmeddelandet som inleddes med fyra citat:

Genmäle till Expressen, Södermanlands Nyheter, Folket (Eskilstuna), samt övriga tidningar som publicerat beskyllningar mot BSS.

DEL 19:

Sverige är svenskarnas land!

I alla tider har Sverige tagit emot invandrare från andra länder. Vi har även genom handelsmän fått impulser utifrån och givit impulser till andra folk och nationer.

De invandrare som Sverige tagit emot har i huvudsak kommit från våra grannländer eller andra närbelägna länder. Etniskt och kulturellt har de inte skiljt sig så mycket från oss, vilket underlättat deras möjlighet att på ett naturligt sätt smälta in i vår miljö.

En restriktiv invandring från närbelägna länder har varit en förutsättning för bevarad nationell sammanhållning. Sverige har förblivit svenskt!

Efter andra världskriget började Sverige att ta emot arbetskraftsinvandrare från Sydeuropa. Sedan mitten av sextioalet har invandringen från alltmer avlägsna länder ökat dramatiskt.

Vi började få hit politiska flyktingar och deras anhöriga. De kunde komma från Chile eller Grekland. Palmeregimens omtanke om förföljda avslöjades när båtflyktingarna skulle komma till Sverige. Birgitta Dahl sade att vi inte borde ta emot dem av kulturella skäl.

Diverse socialdemokratiska kommunalpolitiker, fackbasar och även invandrargeneralen Kjell Öberg protesterade. De verkliga skälen till motståndet var politiska. Dessa kineser från Vietnam var inte tillräckligt socialistiska. Därför hälsades de hjärtligt välkomna av moderatledaren Gösta Bohman och andra borgare. Under de borgerliga regeringsåren ökade invandringen från utomeuropeiska länder. De kristna ville ta hit kristna förföljda, socialisterna ville ta hit socialister, de homosexuella ville ta hit förföljda likasinnade. Bakom denna önskan och vilja att hjälpa utsatta grupper fanns (och finns) helt säkert en äkta medkänsla för människor som är i nöd. Stora delar av etablissemanget inklusive tidningar som Expressen och Dagens Nyheter har inte gjort ett enda dugg för att bidra till att skapa en debatt om vilken invandringspolitik Sverige egentligen skall föra. Istället har de helt och fullt försvarat alla som förespråkade en ultraliberal invandringspolitik och på ett nästan löjväckande sätt motarbetat alla andra.

När det började växa fram en opinion som motsatte sig denna liberala invandrings- och

flyktingpolitik fick de genast en Expressen eller Dagens Nyheter i huvudet och förklarades omgående för "rasister", oavsett vilka deras argument eller skäl till kritik var.

BSS har ju länge hävdad att det är orimligt och omoraliskt att ta emot ett så stort antal främlingar, framförallt när denna liberalism inte finns förankrad i folkviljan. BSS hävdade riskerna med "rasbråk", riskerna med konflikter mellan de olika etniska grupperna. Vi har deklarerat att massmedia och myndigheter fört folk bakom ljuset i invandringsfrågan. Vad kostar alla flyktingar? Vilka är dessa "vi" som sägs ha råd att ta hit dem alla?

BSS har även kopplat invandringsfrågan till den svenska låga nativiteten. Även den har undansmusslats av det etablerade samhället. Vi har fått höra att invandrarna skall "rädda" svenskarna undan en befolkningskris. Resultatet kommer istället att bli det svenska folkets undergång.

"Om 26 generationer finns det en halv miljon svenskar kvar."

Maria Leissner

Maria Leissner har räknat ut att det finns en halv miljon av oss kvar om 26 generationer. Det meddelade hon under en debatt mellan FPU och BSS, och åt denna uppgift applåderade de närvarande folkpartiungdomarna. Nu kommer det att gå fortare än 26 generationer, men då uppgiften kommer från "etablerat" håll bör den ju vara trovärdig.

Argumenten mot invandrings- och flyktingpolitiken är många: BSS har dock i sitt program inte framfört något "rasistiskt" argument. Trots det babblar ni fortfarande om "rasism". Vad är då rasism? En rasist är en person som värderar andra raser eller folkgrupper. BSS gör inga sådana värderingar, men är medveten om att det finns olikheter mellan olika folk.

Att vi förordar repatriering av en stor grupp invandrare innebär inte att vi anser att de skulle vara sämre än vi, lika lite som nuvarande regering anser det om de invandrare eller flyktingar som då och då utvisas efter en tids vistelse här. Värderingarna står istället Expressen och etablissemanget för. På första sidan i detta meddelande ser ni ju själva (endast några exempel) hur man kallar oss pack och drägg. Man kan ju undra hur dessa skribenter skulle reagera om vi använde oss av denna vokabulär om invandrare? Omtanken om invandrarna har också skapat ett myller av nya lagar och förordningar. Att kalla BSS-medlemmar drägg och pack möter inga juridiska hinder, men att kalla invandrare detsamma resulterar i straff för "hets mot folkgrupp". Ingen likhet inför lagen här inte!

Vi har redan sagt att argumenten mot invandringspolitiken är många, men vi skall beröra ett av dessa argument här. Många av de mest fanatiska försvararna av massinvandring hävdar bl.a. att det är omtanken om dem som har det svårt som driver deras handlande. Det märkliga är att så många av dem agerar själva förtryckare mot svenskar som har åsikter som strider mot de allmänt vedertagna.

Det har resulterat i att ett tiotal personer (dokumenterade fall) mist sina arbeten eller omplacerats. Ytterligare ett tjugotal har misshandlats, i några fall grovt, av invandrare eller svenska "humanister". Därtill kommer en uppsjö av hotelser eller andra lindrigare former av hets. Självfallet har inga avståndstaganden förekommit i massmedia. Istället fortsätter man att underblåsa hat mot aktiva massinvandringsmotståndare genom att skriva primitiva vulgärartiklar om "rasism" eller t.o.m. "nazism".

Att svenska patrioter kan utsättas för detta utan officiella avståndstaganden visar att vi redan fått motsättningar orsakade av olika syn på invandringspolitiken.

Massmedia gör heller inget för att sakligt redovisa olika ståndpunkter i invandrings- eller flyktingfrågor. Om detta hade gjorts, skulle politikerna i tid fått klart för sig att vår liberala invandringspolitik inte skulle kunna föras då så många svenskar vill ha en restriktiv invandringspolitik. Dagens politik är alltså inte förankrad i folkviljan, men för att ge sken av detta fortsätter massmedia med sin skygglappsjournalistik och sin hets.

Vid några få sällsynta tillfällen har negativ kritik framförts om företeelser kopplade till invandringspolitiken utan att denna kritik har beskyllts för rasistisk. Men då har kritikerna varit höga tjänstemän eller andra personer inom etablissemang. Polismästaren Christer Wennö i Ed skrev ett brev till kommunstyrelsen där han varnade för ett känsligt problem. För att belysa det citerar jag ur Wennös brev till kommunstyrelsen:

"Det har även förekommit relationsproblem, som haft sin grund i den dragningskraft som de yngre männen bland flyktingarna har på svenska flickor i åldern 12-14 år. Här har krävts stora informationsinsatser för att upplysa flyktingarna om hur allvarligt man i Sverige ser på sexuella förbindelser med minderåriga men också för att upplysa de svenska föräldrarna om vikten av att informera sina minderåriga om försiktighet i relationerna till flyktingarna".

I Aftonbladet den 13 december 1985 publicerades valda delar ur polismästarens brev. Vi citerar ur Aftonbladet:

"Polismästare Wennö skriver att:

- *Det blir polisutryckningar på grund av interna familjegräl och bråk mellan etniska och religiösa grupper. Ibland krävs frihetsberövanden och brottsutredningar om framför allt misshandel, skadegörelse och ofredande.*
- *Polisen måste larmas för att skingra folksamlingar utanför lägren, som uppträtt hotfullt.*
- *Enstaka personer trängt sig in i lägret för att göra upp med någon flykting, som man retat upp sig på. Det har hänt att en lägerchef fått spottloskor i ansiktet av en upprörd svensk.*
- *I huvudsak ensamstående yngre män driver av sysslolöshet omkring ute i samhället och konfronteras på ett mera påtagligt sätt med ortsbefolkningen.*
- *Det förekommit en hel del snatterier i affärer av mer eller mindre stor omfattning.*
- *De yngre männen bland flyktingarna har dragningskraft på svenska flickor i 12-14 års ålder. Här krävs stora informationsinsatser för att upplysa flyktingarna om hur allvarligt man i Sverige ser på sexuella förbindelser med minderåriga.*
- *De svenska föräldrarna måste inse vikten av att informera sina minderåriga om att vara försiktiga med flyktingarna.*

I det tre sidor maskinskrivna brevet redogör polismästare Wennö utförligt sin syn på problem som uppstår för ett land som tar emot flyktingar.

- Jag känner en viss oro inför den tänkta ansamlingen av 200-250 flyktingar i Dals-Ed, fortsätter han. Närmaste förstärkning av polis finns sju mil avlägset i Åmål.

- Under sådana premisser har såvitt bekant inget annat flyktingläger inrättats tidigare i Sverige.

Wennös brev undgick att anklagas för att innehålla "rasistiska" undertoner e.t.c. Han pekade dock på ett problem som gjort sig gällande på många håll. Otaliga är de svenska ungdomar, som klagat över att framfusiga invandrare fräckt har utnyttjat godtroga eller lättleda svenska flickor sexuellt.

Många utlänningars syn på svenska flickor finns också omvittnade i publicerad form. Socialstyrelsen och bokförlaget Prisma gav ut en bok om invandrarnas möte med Sverige. Här följer ett par citat: "Skillnaden mellan Sverige och Turkiet är egentligen att i Turkiet måste man betala för hororna, det behöver man inte här. Här får du det gratis". En 17-årig pojke i Rinkeby säger om sina jämnåriga svenska tjejer: "De är madrasser som knullas med vem som helst".

Författaren Mahmut Baksi gav ut en bok "Hasan Aga" där vissa invandrares syn på Sverige och svenskorna borde innebära en varning om vad som håller på att ske.

Bildförfalskning

Invandrare och minoriteter är en statsunderstödd tidning som oupphörligen propagerar för det blandetniska samhällets utbredande. I nr 6 1985 publicerades en artikel med rubriken "Demokratibestämmelsen viktig spärr mot rashets".

Artikeln illustrerades med tre bilder. På en av bilderna håller en anti-apartheid-demonstrant i Båstad upp ett tennisracket med ett hakkors på. Bildtexten lyder "Nynazister håller möte skyddade av svensk polis."

När jag ringde Schwarz och artigt frågade varför han förfalskat bildmaterialet så ville han inte svara på det utan lade bara på luren. Han skämdes väl över att bli avslöjad!

Demonstrationsförbud i Södertälje

Varje år i februari sedan 1980 brukade BSS anordna ett appellmöte på gånggatan i Södertälje. Vi avsåg att hålla ett möte även i februari 1986 och lämnade som tidigare år in en ansökan till polisen i Södertälje.

BSS ansökan avslogs med följande motivering av polismästaren NilsAnders Nelin i ett brev daterat den 21 januari 1986 (diarienummer 517 A 15-86):

"Polismyndigheten har för avsikt att avslå Er ansökan om mötestillstånd med hänsyn till befolkningsstrukturen i Södertälje. Svårare oordning kan befaras och det föreligger risk för att oroligheter och oordning ej kan avhjälpas genom åtgärder från polisens sida".

BSS tilläts inte hålla möte "med hänsyn till befolkningsstrukturen" vilket i klartext betyder att vi inte får tillstånd att hålla möte därför att det bor så många invandrare i Södertälje.

Invandrarna har alltså blivit så många att det inte ska vara tillåtet att kritisera den politik som fört dem hit. Invandringspolitiken har alltså lett till att demokratin urholkats. Vidare tror sig polisen veta att svårare oordning kan befaras" och "ej kan avhjälpas genom åtgärder från polisens sida". Polisen vet uppenbarligen att BSS-mötet kommer att störas av kommunister och invandrare (främst kommunistiska sådana) och har redan i förväg kapitulerat inför bråkmakare och oroshärdar som kan tänkas störa den allmänna ordningen så att den politiska yttrandefriheten begränsas.

BSS ordförande Sven Davidson skrev så här i sitt svar till polisen:

"Vi är väl ännu inte helt ockuperade, och yttrandefriheten råder officiellt fortfarande i demokratin Sverige. Det hela påminner om situationen i Stockholm, där medborgare söker tillstånd enligt lagen om yttrandefrihet och blir stoppade med motiveringen att olagliga motdemonstrationer kan ställa till bråk.

Motdemonstranter utan tillstånd får alltså bestämma över ordningspolisens tillståndsgivning. Detta är inte demokrati i ett rättssamhälle, utan snarare anarki och bäddar för brist på respekt för ordningens upprätthållare".

Så här illa är det ställt med demokratin och vi i BSS kunde inte se någon ljusning. Det fanns ingen som ställde sig upp och försvarade våra rättigheter att som tvärpolitisk opinionsbildande organisation få yttra sig. Tvärtom, hela etablissemangent gör allt för att stoppa oss.

Här följer emellertid det tal som Sven Davidson inte fick hålla den 8 februari 1986.

"Södertäljebor!

Det är nu två år sedan BSS var här i ett appellmöte i centrala Södertälje. Ett par ungdomar gediget uppfostrade i vår moderna skola till ett internationalistiskt, tolerant och till döds reservationslöst solidariskt sätt att tänka, blev då givetvis chockade. Här fanns ju svenska flaggor (inte röda) och en uppmaning till södertäljeborna, att försöka bevara Sverige och Södertälje svenskt.

Ungdomarna Titti Wästberg och Tony Carlsson tog i sitt chockade tillstånd kontakt med kommunisterna (trotskisterna) i Socialistiska Partiet och bjöd in representanter för deras sk Gemensamma arbetsgrupp mot rasism i Stockholm. Inbjudningar gick givetvis också ut till de olika invandrarföreningarna i Södertälje. Efter detta idoga bjudande lyckades man få ihop 30 personer,

som skulle organisera arbetsgrupper med uppgift att sabotera svenska patrioter var dom än dök upp. Detta är typexempel på hur lätt det är för ungdomar efter årtal av indoktrinering i förskolor, i skolor, genom utbildningsradion och i hela övriga massmedia, att glida in i nära nog landsförrädisk verksamhet. Må fadern förlåta dem, ty de veta icke vad de göra.

Det säger sig självt, att en modern industrination inte maktlöst skall behöva se på hur flyktingströmmarna ökar eller minskar beroende på om konflikter flammar upp eller avtar runt om i världen. Om gerillaförband i Uganda eller i Angola går till angrepp mot sina respektive regeringar, så ökar inströmningen av negrer till Sverige. Om Iran planerar en offensiv mot Irak eller om druserna går till angrepp i Beirut, så ökar inströmningen av iranska desertörer respektive kristna libaneser. Detta är naturligtvis ohållbart i längden. Polischefen Sven Smedjegården på Arlanda har i flera artiklar anklagat arbetsmarknadsdepartementet för maktlöshet och handlingsförlamning under hela förra årets flyktinginströmning.

Det är inte bara några enstaka, som skall återsändas till Östtyskland såsom en markering, utan det gäller allihopa, och Västtyskland borde göra likadant. Varför låter man dom inte stanna i Östberlin t ex, och i Östtyskland? Där finns ju den verkliga solidaritetens bröder, eller är det bara i propagandan som kommunisterna är solidariska med de fattiga folken? Det säger sig också självt, att det är totalt meningslöst, att försöka få rätsida på ekonomin här i landet, att försöka få ner budgetunderskottet genom att försöka spara några miljoner här och några miljoner där - om flyktingströmmarna tillåts fortsätta.

Vad är det för mening med att stänga 20 avdelningar på Karolinska Sjukhuset eller Södersjukhuset och tjäna 6 miljoner på vardera stället, eller att dra in repetitionsövningarna för 20.000 man och kanske tjäna 100 miljoner, när varje flykting kostar staten ett engångsbelopp på 25.000 till kommunen i fråga.

Bara detta blir 325 miljoner under ett år. Sedan kommer sociala kostnader, som staten har utfäst sig att betala för fyra år framåt. Det blir ytterligare 500 miljoner för ett år. Sedan kommer anknytningsinvandringen med lika många till för 1985. Fortsatta sociala kostnader för dem som tog sig in 1984, 1983, 1982 osv. Vi får aldrig någon riktig redogörelse för vad allt detta kostar varje år, men det blir åtskilliga miljarder. En slags intern u-hjälp skulle man kunna säga, som är minst lika stor som SIDA:s utgifter.

Nej, vårt recept är att sätta ett totalt stopp för alla flyktingar och att omorganisera invandrarverket till ett utvandrarverk. Ett sådant verk skulle ha full sysselsättning i tio år minst med att slussa tillbaka 25-30.000 människor varje år. I första hand alla utomeuropeiska invandrare och flyktingar. Tjänstemännen på SIV eller SUV, som det då skulle heta, behöver inte riskera arbetslöshet. Till saken hör också, att det är meningslöst med en ny och bättre familjepolitik innan denna utvandringsverksamhet har kommit igång i full skala.

Den kommunistiske riksdagsmannen Alexandros Chrisopoulos kallar invandrarna i tidningsintervjuer för det sociala bottenskiktet - över en miljon i detta bottenskikt, säger han. Observera att det inte är vi, utan en invandrad grek och kommunist som säger detta. Vi kan emellertid inte låta bli att undra, om det är detta, som är orsaken till att Sverige sedan slutet av 60-talet har sjunkit från första till elfte plats när det gäller privat konsumtion per capita, eller om det är detta bottenskikt, som är orsaken till att Sverige har sjunkit från första plats till sjunde plats i Europa när det gäller bruttolön per timme bara under de allra senaste åren.

Liksom förra gången vi var här, vill vi påminna om att Södertälje alltsedan medeltiden fram till i våra dagar har vidmakthållit sina kulturella traditioner. Det är idag en modern fabriksstad, och alltsedan forntiden har Tälje, som det då kallades ända tills Norrtälje anlades i början av 1600-talet, varit en mycket viktig handelsplats. När sedan Södertälje kanal öppnades 1819 gynnades dess utveckling mot ett industriellt merkantilt uppsving. Det är vår förhoppning, att Södertälje skall leva och fortsätta att blomstra som en svensk stad.

Vår nitiske diskrimineringsutredare Kjell Öberg har påstått i olika föredrag, att södertäljeborna blivit tolerantare mot invandrare än vad de var för tio år sedan. Och de kommer att bli ännu mer

toleranta påstår han allteftersom de blir släkt med invandrare och flyktingar. Det är alltså så, han har tänkt ut det. Genom uppblandning är det meningen, att motståndskraften skall brytas. Genom uppblandning är det meningen, att nationalkänslan helt skall plana ut och försvinna - och vi skall acceptera att bli ett flerspråkigt, mångkulturellt och maktlöst blandfolk. Kjell Öberg, Anita Gradin, Jonas Widgren m fl. förrädare har då nått sitt mål. Men är detta vårt mål? Nej, vi önskar att Sverige skall bevaras svenskt, att homogeniteten återställs och bevaras så att den svenska folkstammen får en möjlighet att leva vidare och förstärkas i stället för att successivt dö ut, som blir resultatet av den nuvarande politiken.

Vi har kallats för nazister av en del kommunalråd i lokalpressen och givetvis för rasister av kommunister och liberaler. Men i grunden är detta fel och ett lättvindigt och naivt sätt att komma ifrån argumenten. Nazismen är död sedan snart 41 år och var antidemokrati, antisemitism och tysk chauvinism och revanschlusta.

Bevara Sverige Svenskt har demokratin inskriven i stadgarna, är en tvärpolitisk informationsgrupp, som i sitt arbete enbart är besjälad av omsorg och oro för den svenska folkstammens överlevnad och framtid".

Citatförfalskning

I en ledare i Karlskoga Tidning den 10 mars 1986 kommenterade man det faktum att BSS hade genomfört en protestaktion mot invandrarministern Anita Gradin. Men här avslöjade man sina propagandalögner ordentligt. Man hade avbildat en text som påstods komma från ett BSS-flygblad. Texten lød "*Släpp bara in invandrare från de nordiska länderna och från Balticum! Håll rasen ren!*"

Under texten stod det att det var "*citat ur flygblad distribuerat av BSS - Bevara Sverige Svenskt!*" Men detta var alltså en ren förfalskning från tidningens sida. BSS hade inte skrivit detta i något enda flygblad. Återigen ett exempel på den oärlighet och illasinnade falskhet som präglar så många journalister.

DEL 20:

Planer på partibildning

Ända sedan 1983 hade diskussioner förts inom BSS för att försöka bilda parti och i BSS' medlemsbulletiner presenterades under 1985 förslag till olika programpunkter. Inför BSS årsmöte den 27 april 1986 hade vi utvecklat ett förslag till partiprogram, och mötets viktigaste fråga var att diskutera partibildning.

Före mötet hade vi skickat ut ett frågeformulär där vi frågade om medlemmarna ville att vi skulle bilda parti. Samtidigt fick de föreslå namn. Det visade sig att 86 procent ville bilda parti och tio procent ville det inte, resten var osäkra eller föreslog andra alternativ. När det gällde namnförslagen så föreslog 57 procent Nationella Partiet, 10 procent Folkdemokraterna, 7 procent Demokratiska Partiet och enstaka namnförslag var Nationella Fronten, Sverigepartiet, Svenska Partiet, Svenska Folkpartiet. Av dessa övriga fick Sverigepartiet flest röster på mötet. Vi hade också frågat medlemmarna hur de ställde sig i den s.k. repatrieringsfrågan och det visade sig att 90 procent föreslog tvångsrepatriering av invandrare av utomeuropeisk härkomst (uppgifterna finns i BSS:s medlemsbulletin april 1986).

Styrelsen hade förberett mötet så väl att ett eventuellt beslut om ombildning till parti skulle kunna tas på årsmötet den 27 april. Själv hoppades jag på det.

Mötet visade emellertid att frågan behövde ytterligare tid för att mogna. Det programförslag som utarbetats var inte helt komplett och kunde inte antas. Det uppstod också oenighet kring

namnförslaget. Ungefär hälften av de närvarande föreslog *Nationella Partiet* och den andra hälften *Sverigepartiet*.

Nobels definition av rasism

När regeringen sedan tillsatte en s.k. diskrimineringsombudsman, Peter Nobel, för att tillvarata invandrarnas intressen så visar det ytterligare hur långt det har gått. I en artikel i Göteborgs-Posten sade han: "Organisationen som kallar sig Bevara Sverige Svenskt vill egentligen bevara Sverige Nazityskt". Att denne man inte läst vårt program är klart och det där med nazityskt ligger nog närmare Nobel själv eftersom han värnar om alla främmande idéer och impulser. Den 16 juli 1986 definierar Nobel "rasism" på följande sätt: *"Rasism är en ideologi där målet är att utrota de raser som rasisterna anser är mindervärdiga"*.

Brev till kommunerna

För att utöva tryck på politiker skrev vi ännu ett brev till samtliga kommuner i landet. Så här lød det:

"Stockholm 860811

Kommunfullmäktiges ordförande, Herrar och kvinnor förtroendevalda,

Från 1984 har statens Invandrarverk legat i ständiga förhandlingar med de svenska kommunerna om flyktingmottagning. Det har varit lönsamt för vissa kommuner på kort sikt att utnyttja sina tomma lägenheter till flyktingmottagande, som staten betalat för. Vi har kallat det hela för bondfångeri på högsta plan. Kommuninvånarna och alla här i landet är ju staten. Det är alla skattebetalare, som får stå för kostnaderna och även kommande generationer genom tagna statslån.

Det finns ingenting annat än arbete, som kan skapa välstånd och skatteunderlag - det torde väl stå klart för alla - och arbete kommer det här aldrig att bli tal om.

"Nu börjar de tomma lägenheternas era att vara all", skriver Anita Gradin till Länstidningen i Östersund. Men flyktingströmmen fortsätter. Invandrarverket beräknar inemot 10.000 för 1986, vilket som vanligt kommer att överskridas. För 1987, 1988, 1989 o.s.v. kommer minst 10.000 per år att strömma in i landet och kräva bostäder och social service. Anita Gradin uppmanar kommunerna att bygga fler bostäder för flyktingarna framtida behov. Bostäder som skall betalas och underhållas med skattemedel.

Vem som helst borde inse, att allt detta är ett fruktansvärt brott mot det svenska folket. Ett folk, som aldrig tillfrågats i en folkomröstning, om det är berett att ta emot alla dessa människor, huvudsakligen fansvikare och familjесvikare av främmande religion och kultur. Det har varit skräckslagna riksdagsmän och kommunalråd, som tysta gått med på allt i dessa frågor. Den representativa demokratin har inte fungerat. Rädslan för massmedia och att strykas från nomineringslistorna har varit för stor. Och vad tänker era väljare? Människor, som tvingas lämna sina hembygder p.g.a. nedlagda industrier. Ungdomar i tusental som står utan arbete och bostad. Alla de äldre, som stått och köat i 8-10 år för en lägenhet.

BSS kommer att ombildas till parti och delta i valen kommunalt och på riksdagsplanet. Våra första åtgärder varhelst inflytande uppnås blir att kräva bestraffning av alla skyldiga för denna vansinniga utveckling.

Sven Davidson, ordförande"

Antivåldsmöte i Kungsan

Den 9 november arrangerades ett möte i Kungsträdgården där arrangörerna ville protestera mot det ökande våldet i samhället. Deltagarna bestod av en sk antivåldsgrupp *"Tänk ett slag!"*, som statsminister Ingvar Carlsson tillsatt.

Men som vanligt har man inte tänkt och handlat i enlighet med erfarenheter som man borde ha erhållit efter många års kontakt med invandrarungdomar. Vilka som är de aggressiva och står för våldet framgår av följande citat **ur SvD den 10 november 1986.**

"Trots att föreningen Bevara Sverige Svenskt (BSS) försökt förmå många ungdomar att strunta i minnesstunden samlade antivåldsmötet ett par hundra personer, däribland stora skaror skinheads, invandrarungdomar och punkare.

- Vi måste sätta stopp för det onödiga gatuvåldet, sade Ninni i den knastriga mikrofonen.

En bit bort står Roberto, född i Korea, och tittar med mörka ögon på den svenska flagga, som Ninni sytt fast på sin jackärm. Ninni är skinhead 'men inte någon rasist'.

- Flaggorna provocerar oss, säger Roberto. Men frånsatt flaggorna - går det inte att bli vän med ett skinhead? Roberto skakar på huvudet. Sedan säger han:

- Det jävligaste är att skinnhuvorna inte har något hår att greppa, när man ska knäa dom.

Roberto har deltagit i flera slagsmål och också fått ordentligt med stryk själv vid ett tillfälle.

- Men när man spöat dom är man glad, säger han. 'Då är det ju en rasist mindre.'

I TV visades också ett inslag från Kungsträdgården där aggressiva invandrarungdomar uppvisar sitt förakt för Sverige och svenska flaggan och respektlöshet inför enskilda människors åsikter genom att attackera en ung kvinna som bar en svensk flagga.

Den mentalitet som dessa invandrarungdomar här uppvisar är helt främmande för Sverige och svenskarna. I takt med att invandrarna blir fler kommer den att orsaka många konflikter och problem i vårt samhälle.

Massmedia teg om samgående

De mycket stort uppslagna hetskampanjerna mot BSS skulle kunna föra något gott med sig - trodde vi. Både Stefan Herrmann och jag hade den uppfattningen att ett samgående den 16 november (vilket vi beslutat om tidigare) och en efterföljande presskonferens skulle kunna ge mycket publicitet. Efter alla hetskampanjer skulle de ju bli tvingade att skriva om den nya organisationen eftersom BSS och FSP då inte fanns längre.

Planeringen av sammanslagningen mellan BSS och FSP hade fortskridit och hunnit mycket långt. När BSS fick ta del av Framstegspartiets medlemsregister blev det lite av en chock. Det var mycket litet och innehöll bara 80 betalande medlemmar. Organisationen FSP hade heller ingenting att föra till den nya gemensamma organisationen. BSS däremot hade lokal och inventarier som vi samlat på oss under åren. Vi hade dessutom en god ekonomi. Eftersom FSP inte hade något alls, fick BSS bekosta det som skulle tryckas och användas vid samgåendet i november. Efter ett sista styrelsemöte beslöt BSS att arbeta vidare med sammanslagningen trots att tveksamheten ökat ytterligare. När den nya styrelsen skulle väljas hade dessutom två av framstegspartiets "tung" namn hoppat av projektet. Skälet visste vi inte då, men senare framkom att de var missnöjda med Herrmanns diktatorsfasoner.

I det här läget borde vi ha utlyst en slags utfrågning ("hearing") av Herrmann inför öppen ridå för att pröva Herrmann och hans motiv att ställa upp som ordförande i det blivande Sverigepartiet.

Men det var knappt med tid och alla hade sina privatliv, jobb, skolor eller familjer som upptog tid. Vi tyckte att ramen för den nya organisationen såg bra ut och uppfattade fortfarande Herrmann som tillräckligt seriös. Men efter några utbrott av Herrmann dagarna före sammanslagningen, som nu var oundvikligen planerad i minsta detalj, framförde några medlemmar den uppfattningen att "det kommer inte att hålla med Herrmann som ordförande". En av de starkaste kritikerna mot Herrmann var BSS-ledamoten Jerker Magnusson.

Den 16 november träffades våra respektive organisationer i Medborgarhuset. Båda organisationerna hade först årsmöte där beslut om sammanslagningen togs, och sedan träffades vi alla i en gemensam lokal och valde styrelse etc för en ny organisation. Mötet gick bra och det fanns just då en optimism i luften om att det ändå skulle kunna gå bra. Samma dag skickade vi ett pressmeddelande till alla stora tidningar, radio och TV där vi inbjöd till presskonferens den 17 november i en möteslokal vid Hornstull. Märkligt nog så var det mycket få journalister som över huvud taget kom dit. Uppenbarligen ville de helst inte ha med oss att göra alls. Aftonbladet hörde till de tidningar som var representerade där och deras fotograf tog över hundra bilder på oss ur alla möjliga vinklar.

Stefan Herrmann ledde presskonferensen och förklarade den politiska orsaken till sammanslagningen samt redogjorde lite för det program som partiet antagit. Mitt under pågående presskonferens glider TV in nästan omärkligt och filmar några sekvenser, men ger sig snart iväg. Presskonferensen avslutades efter någon timme.

Samma dag som presskonferensen hölls, måndagen den 17 november, hade Aftonbladet ytterligare en artikel med anklagelser mot BSS. Nu löd rubriken: "*BSS-medlem ledde skinheads överfall*". Efter ett bråk mellan några "skinheads och invandrare" framförde Aftonbladet beskyllningen att "BSS har en aktiv del i överfallet". "De tre överfallna och ett vittne kan peka ut en av BSS' medlemmar, en man som deltog i överfallet." Aftonbladet påstod vidare: "En källa bekräftar att den utpekade mannen finns registrerad som BSS-medlem".

Återigen var det Eva Rundkvist som stod för innehållet i den publicerade artikeln. Vilka sk "källor" hon använt sig av är ointressant eftersom vem som helst tycks kunna framföra vilka vansinnigheter som helst och Aftonbladet skulle säkert publicera dem alla hur falska de än var, bara det var något som skadade BSS och kränkte dess medlemmar.

Dagen efter presskonferensen uteblev "den stora nyheten" om sammanslagningen och presskonferensen: Uppenbarligen var det inget man ville skriva om. Det föreföll alldeles för seriöst. Nationalister ska ju framställas som otäcka rasister och på presskonferensen gick det alldeles för bra för oss.

I Magasinet däremot hade man på kvällen ett inslag från presskonferensen. En av paneldeltagarna, *Göran Elwin*, ljög TV-tittarna rakt i ansiktet då han påstod att Framstegspartiet och BSS hade verkat som "underjordiska" organisationer. Elwin påstod därefter att ledarna för BSS inte velat framträda själva. Men Göran Elwin själv var en av de som bjöd in mig till TV 1 för att medverka i en direktsändning i programmet "Mitt i Strömmen". Men när jag tackade ja drog sig TV ur det hela.

Ungefär samtidigt blev jag intervjuad av radions ungdomsredaktion om min syn på Sydafrika. Jag förklarade där bl a att jag var motståndare till det apartheidsystem som nu råder och förespråkade en delning av Sydafrika så att de olika folken får egna nationer att råda över. Européerna borde ha en egen nation och sköta sig själva utan att använda sig av billig svart arbetskraft. Trots att jag fick löfte om att intervjun skulle sändas vid ett visst datum, så sändes inte ett enda ord av intervjun.

Efter Aftonbladets alla beskyllningar mot mig och BSS togs "plastkortshistorien" även upp i lokalradion i Stockholm. Där tilläts Anna Ohlin spekulera i huruvida jag distribuerat plastkortet med uppgifter om Ronny Öhmans mördare. Jag ringde lokalradion och bad om ett genmäle i direktsändning dagen efter. Jag blev lovad ett genmäle av Pelle Thörnqvist, men när jag kom till radion hade han hittat på diverse svepskäl för att slippa släppa in mig direkt. Han lovade istället att göra en intervju med mig och sända den dagen därpå. Han gjorde intervjun, men den sändes aldrig.

På det här sättet får man inget förtroende för massmedia precis.

DEL 21:

30 november 1986

Sverigepartiet ansökte om tillstånd att demonstrera den 30 november. Årets demonstration skulle bli en antivåldsdemonstration och en hyllning till en mördad svensk patriot. Så här skrev vi i den affisch vi distribuerade inför demonstrationen:

"Demonstrera i Stockholm den 30 november! Samling Östermalmstorg kl 18.00 (utanför Folkan). Vi går först till Karl XII:s torg och sedan vidare till Maria Kyrkogård (för att hedra minnet av en mördad patriot)".

- Stoppa hetsen mot svenska patrioter
- Stoppa våldet på gatorna
- Stoppa invandringen
- Hedra minnet av **Ronny Öhman** (en mördad svensk patriot)

Inte heller detta år fick vi tillstånd att demonstrera, men för oss fanns det ingen anledning att bry sig om detta odemokratiska beslut. Vi hade redan bestämt oss för att demonstrera i alla fall. Självt hade jag påtagit mig uppgiften att arrangera demonstrationen (som blev den sista av sitt slag).

När vi sedan samlades kl 18.00 hade det kommit fler än någon gång tidigare. Många anhängare var också osäkra och höll sig i skymundan, men när tåget började röra på sig så slöt de genast upp. De som räknade deltagarna när vi kommit ned till slutet av Nybrogatan redovisade allihop att vi var nästan 500 personer, och det blev den största 30 november demonstrationen jag varit med om. Lojalt och troget hade våra gamla BSS-aktivister slutit upp, och många av dem fungerade nu som både funktionärer och vakter åt bl a mig och Stefan Herrmann. Ordningen var trots det stora antalet den bästa hittills under någon patriotisk aktivitet av det här typen. När vi kom ner till Karl XII:s torg höll Stefan Herrmann ett kort tal och sedan gick vi vidare på Skeppsbron mot Maria Magdalena Kyrka. Hela vägen fram till kyrkan spelades sorgmusik och framme vid kyrkan hölls tal och en tyst minut för Ronny Öhman.

Plötsligt började en grupp kommunister störa högtiden med skrik och skrån, men de blev snabbt bortjagade av en grupp patrioter. Hela tillställningen avslutades värdigt och alla drog sig sedan från platsen.

Dagen efter publicerade Aftonbladet en bild på två Hitlerhälsande nynazistiska ungdomar, som inte hade något annat med demonstrationen att göra annat än att de medvetet försökte sabotera den. Aftonbladet påstod sedan i bildtexten att *"Där sjöngs nationalsången och ropade alla Sverige följt av Sieg Heil"*. Detta skrev Aftonbladet trots att ingen ropade "Sieg Heil", vilket klart framgick vid en genomlysning av den ljudupptagning som gjordes av SvP. Svenska Dagbladet påstod att "BSS och skinheads" hade en demonstration trots att det var Sverigepartiet som ansökt om tillståndet.

För att ytterligare klargöra lite av BSS/SvP:s syn på några av höstens händelser låter jag signaturen KB i tidningen Ung Front nr 1 (den enda som kom ut) få ordet:

"Aftonbladet och TV bakom hets

Den 18 oktober 1986 innehöll TV-programmet "Barnjournalen" ett inslag om skinheads. Inslaget var av ren hetskaraktär, och flera personer skrev till Barnjournalen och protesterade mot innehållet. Många tittare menade också att inslaget skulle leda till att man legitimerar förföljelse av skinheads genom att generalisera och framställa dem som ondsinta. En av dem som klagade var en ung Sverigepartist, men han fick inget svar på sitt brev till redaktionen. Därför skrev han senare ett nytt brev med följande innehåll:

"Den 21 oktober 1986 skickade jag Er ett brev med lite synpunkter på inslaget den 18 oktober där ni hetsade mot skinheads. Jag bad Er besvara min kritik och mina anklagelser och det har ni ännu

inte gjort, så det betyder väl att jag hade rätt och ni hade fel, men att ni inte vågar erkänna det. Två veckor efter Ert inslag misshandlades Ronny Öhman till döds. Det kan mycket väl ha varit Ert inslag som varit orsaken..."

Barnjournalen brydde sig inte om att svara på brevet utan bekräftade bara mottagandet av det. Detta förakt mot TV-tittares kritik är tyvärr allt för vanligt och kritik, främst från patrioter, avfärdas för det mesta helt, även om sakliga grunder för kritiken föreligger.

"Jävla svenskjävlar"

Ett annat uppmärksammat exempel på omdömeslös hetsjournalistik visade TV 2:s ungdomsredaktion prov på i ett program om en "rockgrupp" kallad "Stockholms negrer".

Den 30 oktober 1986 släpptes "negrerna" lösa inför TV-tittarna och de redan kuschade svenskarna tvingades svälja det hat som storebror framförde genom sitt TV-monopol. "Död åt alla jävla blonda jävla vikingar, fy fan vad jag hatar er". Stockholms negrers vokalist vrålade ut sitt hat, och i en intervju i samma program sades bl a: "Jävla svenskjävlar, flytta på er, vi bor här också. Blonda vackra blåögda jävla kräk".

Hatet kändes så äkta, att man nästan ville flytta på sig ifrån den soffa man satt i, för att ge plats åt dessa påträngande folkslag. Många TV-tittande invandrare fick säkert nya idoler i Stockholms negrer och det är förstås storebrors yttersta mening, att vi svenskar skall hållas på mattan och kröka rygg för antisvenska opinioner.

Hets mot svenskar

Naturligtvis fanns det åtminstone en företagsam och modig svensk, som vågade ifrågasätta denna smörja och det var en Sverigepartist, som anmälde programmet till Justitiekanslern, Radionämnden och Diskrimineringsombudsmannen. Om Du tror att programmet friades i alla instanser, så tror Du rätt.

Motiveringen att fria programmet var att innehållet var en "konstnärlig framställning". Som läsare av Ung Front är Du kapabel att bedöma storebrors propagandametoder. Men många av de som sover sig genom tillvaron sitter kanske framför TV:n och nickar instämmande inför sådana här hetsprogram och därför är denna påverkan och hjärntvätt av folket farlig.

Du kan ju också räkna ut hur samma instanser reagerat om t ex Ultima Thule i en intervju hade sagt "Jävla arabjävlar, flytta på er, vi bor också här. Svartkrulliga fula jävla kräk". Skulle det accepteras som "konstnärlig framställning". Nej aldrig! Åklagare skulle kopplas in, tidningar förklara sin "avsky" för sådana "rasistiska uttalanden" osv. Så är det!

Det är alltså tillåtet att hetsa mot svenskar i allmänhet och naturligtvis patrioter (som man oftast kallar "rasister") i synnerhet. Sverigepartiet har mängder av material som kan påvisa resultatet av denna legitimerade hets, några exempel återfinns i det här numret av Ung Front."

Ronny Landin

När det gäller skinnskallarna och dess koppling till våld, så är det väl mordet på **Ronny Landin**, midsommarafton 1986, den händelse som väckt störst uppmärksamhet. Efter en sådan tragisk händelse känns det lite svårt att behöva korrigera massmedias bild av upptakten till bråket, men det bör ändå göras. Vi gör det genom att låta de anklagade framföra sin version

En patriot, vi kallar honom J, säger att de var några som sjöng nationalsången när de var på väg till sina tält efter en fotbollsmatch. Då kastade några invandrare glåpord efter dem. J blev arg och skrek tillbaka och höll upp en kniv för att skrämja dem. Invandrarna började då packa ihop sina tält och när J såg det bad han om ursäkt. Invandrarna tog emot ursikten, men gick ändå från platsen.

Nästa incident inträffade lite senare vid en kiosk. En annan patriot, vi kallar honom O, blev kallad

nazist eller rasist av en grupp invandrare. Patrioterna blev arga och handgemäng uppstod, men vem som slog först är oklart. O fick i alla fall en del smållar och han föll omkull. När kompisarna upptäckte hans belägenhet kom de snabbt till undsättning och invandrarna flydde. Invandrarna kom tillbaka mycket snabbt med påkar. Patrioterna jagade iväg dem en gång till. I närheten av händelsens centrum befann sig Landin och hans kompisar. Ett par av dessa (ej Landin) gick fram till patrioterna och ordväxling uppstod. O förklarade varför de jagade iväg invandrarna. Det blev allt högre ljudnivå i diskussionen och plötsligt attackerades en av patrioterna av en person vi kallar S. Bråket upphörde, men efter en kort stund blev patrioterna J överfallen av S. J blev omkullslagen och fick motta mycket stryk med bla hårda slag i ansiktet. En skinnskalle kom till undsättning och drog då bort S från J och gav samtidigt S några sparkar. Därefter blev det lugnt en stund och sedan kommer plötsligt Landin in i bilden. Han går till attack och mättar ett slag mot J, som redan är illa där. En kompis till J försökte avstyra bråket då han tyckte det var fejt av Landin att ge sig på en redan skadad kille.

Här får sedan bägge sidor hjälp av sina kompisar och det blir fullt slagsmål. Landin åkte i backen och fick sparkar och slag i sådan mängd att han aldrig mer reste sig. Han hämtades i ambulans och avled senare.

Många skinnskallar framhåller att de inte tycker om att behöva lyssna på glåpord och det är klart att de reagerar lika starkt på att bli kallade "nazister" eller "rasister", som när en invandrare blir kallad "svartskalle".

Ronny Öhman

Ronny Öhman tillhörde dem som inte gillade att få höra de vanliga skällsorden. Ronny Öhman var patriot, definitivt ingen "rasist". Han hade vänner bland invandrare och olika ungdomsgrupper, men var mycket stark motståndare till den förda invandringspolitiken. Han hade personligen erfarenheter av den, men det kan vi lämna därhän här. När Ronny Öhman och hans kompis E stod på Mariatorget i Stockholm för att köpa korg kom fem personer, varav två svenska medborgare med arabiskt ursprung förbi och ropade "svenskjävlar" åt dem. Öhman och E blev irriterade och meningsutbyte uppstod. När provokatörerna började gå från platsen gick Öhman och E efter för att be om en förklaring. Ingen skulle kalla dem "svenskjävlar" helt omotiverat. E var upprörd och plockade upp ett järnstativ från gatan som han skulle behöva förvara sig, inte att slåss med. När de kom fram till Maria Kyrkogård hade två av provokatörerna lagt sig i bakhåll och de gjorde plötsligt utfall mot Öhman och E. E fick en flaska i huvudet, släppte sitt järnstativ och flydde därifrån för att hämta sina kompisar, som då ovetande satt på restaurang och åt mat.

Ronny Öhman var nu alldeles ensam. Vad som nu händer bygger på gärningsmännens berättelser. En av dem, D, slet av sig sitt bälte och slog med spännet mot Öhman så kraftigt att han föll till marken. När han låg där blev han sparkad och slagen i huvudet och ansiktet mycket hårt. Öhman låg därefter helt stilla - troligtvis medvetslös - och en av gärningsmännen kastade då batterier på honom. En annan gick fram och gav Öhman en kraftig spark i huvudet med träff i tinningen och kastade sedan en vätskefylld flaska i huvudet på honom. Den person som utdelade den sista sparken fick foten skadad och tvingades uppsöka sjukhus. Så hård var sparken. Dessa ynglingar hade tidigare varit i bråk och misshandlat människor.

När de greps skyndade sig polisen via massmedia, bl a Aftonbladet, framhålla följande: *"Det är oerhört viktigt att tala om att de fyra anhållna är svenska pojkar. Kommer det ut att de anhållna är svenskar kanske vi slipper undan kravaller i helgen"*. Redan ett par dagar senare kom sanningen fram. Den spreds i form av ett inplastat adresskort med uppgifter om gärningsmännen, så att allmänheten skulle få veta sanningen. Leif Zeilon anklagades i en snaskig lögnartikel av Aftonbladets Eva Rundkvist och av Radio Stockholm, för att ha offentliggjort dessa uppgifter. I sedvanlig ordning vågade Aftonbladet inte publicera något genmäle.

Aftonbladet exploaterar sörjande

När sedan Sverigepartiet anordnade en egen antivåldsdemonstration den 30 november försökte Aftonbladet genom sin journalist Eva Rundkvist utnyttja de stackars anhöriga till Öhman i

politiska syften. Aftonbladet citerade Öhmans äldre bror som sade att *"Ronny var aktiv motståndare till BSS"* och fadern sa enligt AB *"jag vet att han avskydde det som BSS håller på med"*. Så fräckt och eländigt agerar dessa journalister när de försöker dra nytta av familjens sorg av politiska skäl.

För att undvika åtal ska vi inte säga vad vi tycker om Eva Rundkvist och Aftonbladet, men ni som har ögon och öron öppna vet nog vilken uppfattning vi har. Ronny Öhman var en patriot och stark sympatisör till BSS. Senast någon vecka före sin död hade han köpt klistermärken och annat i stora mängder och delat ut till sina kompisar. Det var ingen tillfällighet. Han hade varit patriot i många år, men varje intelligent läsare av Ung Front vet, att man för den skull inte behöver hysa någon aversion mot invandrare bara för att man inte gillar den politik som förs av våra styresmän.

Advokaterna vill släppa ut mördarna

Tingsrätten dömde Ronny Öhmans mördare till mellan fyra och fem års fängelse och domen överklagades naturligtvis. I Aftonbladet den 9 februari publicerades en artikel med rubriken *"Rasister utnyttjar rotlösa ungdomar"*.

Den var skriven av advokaterna Bertil Molle, Tomas Nilsson, och Tomas Rothpfeffer som försvarade Öhmans mördare. I artikeln säger de att diskussionen om ungdomsvåldet ska föras med "ordentliga fakta". Deras uppfattning om fakta är beklämmande, vilket framgår av innehållet i artikeln. Där kan man bl a läsa "Hämndlystna skinheads utrustade med kort med namn på de gripna pojkarna jagade invandrare i Gamla Stan och höll minnesstund med nazistiska ritualer på Maria Kyrkogård." Och de som talar om "fakta" har endast i syfte att hetsa upp stämningen mot Ronnys vänner i skinhead-kretsar och sprida falska rykten om patriotisk ungdom.

Eftersom jag kände Ronny väl och var med vid den minnesstund som hölls till hans minne dagarna efter mordet, skall jag här kort redogöra för vad som hände. Nyheten om att en "skinnskalle" blivit mördad spred sig snabbt bland oss. Många av Stockholms skinheads samlades på café Grå Munken i Gamla stan, för att ta reda på fakta i ärendet. Där fanns folk som kände honom (t ex jag själv) och folk som kanske inte kände honom, men ville hedra honom som patriot. På Grå Munken fanns även en del civilpoliser och journalister. Efter en längre diskussion höll vi en tyst minut och gick sedan i samlad grupp till Maria Kyrkogård. Vi samlades i en ring kring den plats Ronny hittats. Där placerade vi marschaller, blommor och småsaker, höll en tyst minut och sjöng nationalsången. Jag frågar nu advokaterna som försvarade Ronny Öhmans mördare om det är "nazistiskt" att sjunga Du gamla du fria till minnet av en mördad kamrat.

Är det "nazistiskt" att gå i tåg? Är det "nazistiskt" att nedlägga en flagga med blommor? Är det "nazistiskt" att hålla en tyst minut? Eftersom Öhmans mördares advokater är kända för sina politiska ställningstaganden är deras artikel inte trovärdig. I samma artikel talar de om att "i debatten om ungdomsvåldet måste invandrarfientligheten och rasismen lyftas fram. Vi får inte stå passiva inför de provokationer och den rasistiska mobbing som många ungdomar med invandrarbakgrund utsätts för." Jaså, frågar man sig, varför skall då inte fientligheten mot svenskar och svenska patrioter lyftas fram. Jag skall här ge ett exempel på en sådan fientlighet.

Några dagar efter mordet på Öhman var en flicka på väg till Maria Kyrkogård med blommor. Det var just de dagarna när pressen skrev som mest om fallet. Hon stod på T-centralen och väntade på tunnelbanan till Slussen. Hon hade en svensk flagga på sig. När hon står där kommer en grupp invandrare fram och frågar om hon skall till Öhmans minnesplats. Ja hurså, svarar hon. Då sliter de blommorna ur handen på henne och kastar dem i golvet och stampar och spottar på dem. "Nu har de fått samma behandling som han", sade de och gick därifrån. Jag har själv talat med flickan och fått bekräftat att det verkligen har hänt. Men sådant tiger pressen om.

Bristen på överensstämmelse i domsluten är alarmerande när man jämför olika tingsrätter. Minns hur man i Landin-fallet dömde med politiska undertoner när åklagaren krävde stenhårda straff "för att statuera exempel" och mot bakgrund av gärningsmännens "rasistiska inställning".

Varför utdömdes inte lika stränga straff för de som mördade Ronny Öhman med motiveringen att de hatade svenskar och framför allt svenska patrioter och mest av alla skinheads?

Eller ta de 19-åringar som slog ihjäl chalméristen i Göteborg. De fick påtagligt lägre straff än de som fälldes i Landin-målet. Men gärningsmännen i Göteborg var ju "välartade" enligt polisen. Är detta likhet inför lagen?

Öhmans mördare släpptes

Resultatet av advokaternas överklagan till hovrätten blev en katastrof för rättsväsendet i Sverige. Hovrätten upphävde domen och Ronny Öhmans banemän, som tidigare utsatt medborgare för grovt våld blev fria och omhändertagna enligt LVU, Lagen om vård av ungdom. I och med detta frigivande så kan man säga att det är fritt fram för ungdomar att slå ihjäl vem som helst och sedan bli "omhändertagna" av sociala myndigheter en kortare tid. Intressanta perspektiv skulle kunna öppna sig. Skrupelfria människor kan låta ungdomar begå mord eller andra grova brott mot betalning och sedan slippa straff

I min artikel har jag velat visa att polarisering mellan olika grupper ökar och hat mot patrioter underblåses av massmedia, som t ex TV och Aftonbladet. Det är en stor uppgift för oss att knäcka dessa groteska mediamonopol som förstör vårt fina land och vår fina ungdom.

(Noteras bör också att vid ett flertal tillfällen har svenskar mördats eller misshandlas med tillmälen som "svenskjävel", "vitskalle" etc (t ex Peter Åhlund som mördades i januari 1985 i T-banan vid Slussen) utan att någon vidtar åtgärder för att komma tillrätta med denna hets mot svenskar.)

Det fanns BSS:are på medeltiden också

Att invandringspolitiken ger myndigheterna problem är klart och det är mycket förvånande att man fortsätter på den inslagna vägen, framför allt eftersom folket är motståndare till den förda politiken - trots hjärntvätten. Det jag också uppfattar som lite underligt är hur intelligenta och i andra sammanhang klartänkta personer kan bli så upprörda och aggressiva när flyktingpolitiken diskuteras.

De som tillåts uttala sig i massmedia talar alltid om invandringskritiker som "fördomsfulla", "invandrarfientliga", "rasistiska" osv utan att egentligen veta vem de talar till. De har kanske gått på propagandan i massmedia som ibland återger de onyanserade argumenten mot invandringspolitiken och låter dessa vara representativa för invandringskritisk opinion.

Jag undrade vad t ex. akademiledamoten Kerstin Ekman tänkte på när hon den 16 december 1986 i TV 1:s boktipset recenserade Viktor Rydbergs bok Singoalla och sedan påpekade att "det fanns BSS:are på medeltiden också".

BSS hade verkligen etablerat sig som ett skällsord även bland bildade (?) människor. Det var många i BSS som bestämt hävdade den uppfattningen att "ju mera pengar och ju mer makt desto större medlöpare och internationalist". Man fick ibland uppfattningen att denna generaliserande uppfattning kunde vara riktig.

För att kunna nå upp en bit på karriärstegen måste man ju vara väl lojal till samhällets värderingar. Det gör att "fritänkarna" oftare finns på sådana platser i samhället där de inte har något politisk inflytande. Samhället försöker skydda sig från människor som har uppfattningar som avviker alltför mycket från de etablerades; detta tycks sorgligt nog gälla Sverige i högre grad än de andra demokratiska länderna i väst.

De nationalistiska grupperna gick ju sakta men säkert framåt och det talades ofta från samhällets sida om att "förbjuda rasistiska organisationer".

I DN den 6 feb 1987 läser vi följande: *"riksdagsledamöter från samtliga riksdagspartier agerar nu för att tvinga fram ett förbud mot rasistiska organisationer som Bevara Sverige Svenskt, Nordiska Rikspartiet och Nysvenska rörelsen"*.

Förbudsivrarna vill helt enkelt stoppa all invandringskritisk opinion och genom att inför allmänheten kalla den rasistisk tror man att det ska gå lättare att få stöd för ett förbud.

DEL 22:

Sverigepartiet

När dessa skrivelser pågick som bäst hade Sverigepartiet kommit igång med radiosändningar och även ungdomen hade egna radiosändningar. Kritiken mot Stefan Herrmanns sätt att agera i närradion var svidande. Jag hörde inte många positiva omdömen. Den vanliga kritiken gick ut på att han var extremt självcentrerad och bara "tjatade" om sina rättegångar. Många lyssnare tyckte också att han var alltför aggressiv mot såväl anhängare som motståndare. Ungdomssändningarna var mer seriösa och trevligare att lyssna på ansåg de flesta som hade någon uppfattning i frågan.

I snabb takt hade en mängd nya människor sökt sig till organisationen. Eftersom Stefan Herrmann inte förmådde att handskas med denna situation blev det problem av olika slag. Flera aktiva medlemmar undrade också över att Herrmann inte utträttade någon form av arbete för organisationen förutom att tala i närradion och skriva genmälen till pressen. Herrmann gick ner till lokalen, kopierade sina genmälen och gick sedan till posten, medan de andra medlemmarna svettades och slet med tråkiga och tunga praktiska uppgifter. Herrmann ställde aldrig upp på "skitjobb". Han ville bara skriva brev och synas i TV eller höras i radio - inget annat, ansåg kritikerna. Från BSS sida var vi beredda på att vara mycket toleranta mot Herrmann, åtminstone över valet 88 för att inte skada partiet. Men det började komma så mycket klagomål av alla slag att vi blev alltmer oroad.

BSS hade varje lördag sedan 1985 sålt tidningar och delat ut flygblad utanför centralstationen. Sverigepartiet fortsatte nu med denna verksamhet. Efter att Sverigepartiet i sina sändningar informerat lyssnarna om detta lockades allehanda kommunistiska mötessabotörer till platsen.

Från BSS sida ansåg vi att det var fel att gå ut i radion med uppgifter om vårt försäljningsställe eftersom det inte behövdes - det gick så bra ändå! Vi fick ju in mellan 500-1000 kr i veckan till organisationen men nu stoppades våra möjligheter att få inkomster där och på ett lugnt och sansat sätt nå ut till allmänheten med vårt material. I stället kom hundra skrikande kommunister, invandrare och "flyktingar" dit varje vecka och störde ordningen och saboterade yttrandefriheten. Stefan Herrmann såg nu till att vi istället hade "flygbladsutdelningar" varje helg till en kostnad av 1000 kr varje vecka. Partiet fick visserligen massor med publicitet, men ur strikt publicitetssynpunkt hade det räckt med flygbladsutdelning två-tre veckor. Publiciteten var dessutom negativ för oss och fördelaktig för de mötesstörande kommunisterna. Flertalet medlemmar ansåg att vi borde upphöra med de kostsamma flygbladsutdelningarna och ägnat oss åt viktigare saker. Men Herrmann skulle stå där och bråka med mobben varje vecka. Han ville ha publicitet till varje pris. Många medlemmar ansåg att det började likna en lekstuga, och de tröttnade på att ställa upp på Herrmanns jippo. Herrmann hade dessutom valt ett par medarbetare vars uppträdande inte var ett spår bättre än kommunisternas. De uppträdde dessutom okamratligt mot den egna kretsen. Herrmann förstod inte kritiken och blev allt mer isolerad. Sverigepartiet åstadkom inte så mycket mer än att locka fram rötäggen och de antidemokratiska skrikhalsarna ur vänsterns glesnande led. Allmänheten och alla aktiva nationalister fick återigen se hur illa demokratin och yttrandefriheten fungerar i Sverige. Medlemmar i det blivande Sverigedemokraterna publicerade senare en särskild bildskrift (-Det gäller våra rättigheter! - Det gäller vårt land! som publicerades i februari 1988) där man gav exempel på hur kommunisterna och invandrarna använde våldsmetoder, bl a genom misshandel och stenkastning, och hur samhället med politikerna och massmedia i spetsen understödde

kommunisternas och invandrarnas verksamhet. De flesta aktiva nationalister vet ju redan att demokratin inte fungerar i Sverige, och vi behöver inte få upprepade bevis på detta. Ett parti som vill uppnå framgångar ska inte ödsla sina (små) resurser och energi på att möta samhällsröten på detta sätt.

Ett exempel på mötesstörarnas positiva publicitet gav Aftonbladet den 8 maj när man intervjuade "antirasisten" Erik Lindgärde och okritiskt återgav hans förklaringar till sitt engagemang. Erik Lindgärde framställdes som en ansvarsfull människa som engagerat sig mot orättvis "rasism". I själva verket var Erik Lindgärde aktiv i Kommunistiska Partiet i Sverige (KPS), en liten militant kommunistisk sekt, som är så extrem att den bevakats extra noga av säkerhetspolisen, därför att dess medlemmar anses vara våldsbenägna. (En av deras anhängare greps av polisen när han överföll en nationell manifestation 1983.)

I en "antirasistisk" demonstration höll en känd kommunist och ordförande för Grafiska fackförbundet ett tal där han upprepade trotskisternas (även på klistermärken upptryckta) paroll, "Nynazisterna är få, om vi alla spottar på dem samtidigt så dränks de". Det vittnar en hel del om deras syn på hur oliktänkande skall behandlas. Naturligtvis ansågs även Sverigepartiet vara "nynazistiskt".

Möte den 6 juni 1987

Sverigepartiets enda offentliga möte hölls den 6 juni 1987. Här publiceras det tal som Sven Davidson, vice ordförande i Sverigepartiet, höll på Sveriges nationaldag den 6 juni i Stockholms medborgarhus:

"Sverige i kris

I dag firas svenska flaggans dag för 71:a gången i vårt land. Det har skett sedan 1916, och det är givetvis skandalöst att denna dag inte för länge sedan har blivit en arbetsfri helgdag med möjlighet för alla svenskar, som älskar sitt fosterland att på ett värdigt sätt kunna möta upp och fira vår nationaldag varje år och inte bara, när den råkar infalla på en lördag eller söndag.

Redan 7000 år före Kristus kom våra allra första förfäder hit till Sverige, då det mesta av inlandsisen hade smält bort och så tidigt som 3000 år före Kristus bedrevs jordbruk här i landet.

Mälardalens folk, de sk. svionerna eller svearna som de numera kallas, underkuvade götarna i Söder redan på 600-talet, och när norrmännen i mitten av 1000-talet besegrades av svearna blev Sverige en politisk, geografisk och etnologisk enhet, som i stort sett har bestått fram till våra dagar.

Många folk och statsbildare har med avund sneglat på vår homogenitet ända till idag, då man med förvåning och förundran betraktar vårt politiska handlande. De flesta har ju fått kämpa hårt och länge för att uppnå de mål, som vi fått ärva från våra förfäder. Denna homogenitet har betraktats som ett stort värde ända fram till slutet på 1960-talet, då det plötsligt blev modernt att spotta på flaggan.

Då skulle alla tänka internationellt och släppa in invandrare och flyktingar från främmande kulturer, främmande religioner och främmande världsdelar. En regering med det minsta ansvar för framtiden borde kunna hålla sig kallsinnig till sådana här tillfälliga modenycker och säga stopp - men ack nej. Det enda partiet idag av någon betydelse, som inser att en nation bör vara en statsbildning med homogen befolkning, gemensamt språk och kultur, gemensam historia och en i stort sett gemensam religionsuppfattning är Sverigepartiet.

Och detta enda parti, som hyser omsorg om folket, som vill återskapa ett enat, homogent och lyckligt folk, vill man idag förbjuda! Den socialdemokratiska riksdagsmannen och landsförrädaren nr 1 Hans-Göran Franck har tagit initiativet till en motion, som undertecknats av partikamraten Hans Gustafsson, centerns Rune Backlund, VPK's Alexander Chrisopoulos givetvis, folkpartiets Charlotte Branting och moderaten Sven Munke trots att många moderata väljare har protesterat.

Man frågar sig: Hur har Sverige kunnat sjunka så djupt? Hur har självbevarelsen kunnat utplånas

så till den milda grad, att det nationella självmordet ses som ett mål att sträva efter? Ja, svaret på den frågan är inte lätt, men vår frihet har vi fått ärva - vi har inte behövt kämpa för den som många folk, och detta har gjort oss flata, mjuka toleranta och fega. Årtionden av indoktrinering i skolor och förskolor, genom utbildningsradion, genom liberal och kommunistisk propaganda i så gott som hela massmedia, radio och TV har lagt grunden för det enorma landsförräderi, som vi bevittnar idag.

Resultatet har blivit att landet har hamnat i en svår kris. Inte bara en ekonomisk kris med de ständiga budgetunderskotten - de världsrekordhöga skatterna - och som en följd därav bristen på arbetsvilja - utan vi befinner oss framför allt i en moralisk kris. Det finns åtskilliga exempel på detta.

Våldet på gatorna är ett exempel - och det är inte vilket våld som helst - det är inte våld mellan ligor och brottssyndikat - det är inte nappatag mellan ungdomsgång på jämställd fot - kraftmätningar som man kan betrakta som mer eller mindre sunda utlopp för grabbars energi. Utan det är det fega våldet. Våld mot ensamma kvinnor. Sparkar och slag mot en person, som är totalt oskyldig och som redan ligger försvarslös på marken. Det är denna typ av fegt våld, som visar att vi befinner oss i en moralisk kris.

Mord har blivit en vardagsföreteelse. De får knappt några rubriker i tidningarna och på löpsedlarna längre. Och upplärningsprocenten sjunker mer och mer. Och antalet inbrott skall man inte tala om. Dessa brott, som Lennart Geijer på sin tid kallade för bagatellbrott har ökat så infernaliskt som 670 procent på trettio år, och upplärningsprocenten är nere i 11 procent

Skolan befinner sig i kris: Bråk och oreda i klasserna och kunskapsnivån sänks. Genom att avskaffa betygen mer och mer ger man inte eleverna motivation och direktiv utan man försvarar sig i skolöverstyrelsen med att "Skolan skall spegla samhället". Men när samhället befinner sig i kris, moralisk kris, så gör därmed skolan det också.

Antalet skilsmässor ökar och därmed antalet splittrade hem. Sverige innehar världsrekordet med bl.a. dubbelt så många skilsmässor som i t.ex. Tyskland. Äktenskapets helgd och familjelivets värde respekteras inte längre. Egoism och kortvarig materiell njutning är vad som predikas av underhållningsindustrin och massmedias idoler.

Och resultatet blir en sjunkande nativitet. Åtminstone inom den svenska folkgruppen. Några officiella siffror hur svenskarna förökar sig i förhållande till invandrare och flyktingar finns inte att få. Man slår ihop allihopa och resultatet blir i alla fall nya bottenrekord varje år. Genomsnittsfamiljen i Stockholm t.ex. är inte två vuxna med två barn i en trerummare, som folk haft för sig, utan en ensamstående kvinna i ett rum och kök. Det är bara vart sjätte hushåll som har ett barn över huvud taget. Medelantalet barn per hushåll är så försvinnande litet som 0,25 - alltså ett kvarts barn per hushåll.

Det är alltså nu som det borde skrivas en bok om "Kris i befolkningsfrågan" och inte i mitten av trettioalet, när nativiteten var betydligt högre.

I dag skriver inga ledande socialdemokrater böcker om kriser i befolkningsfrågan. I dag har man fått igenom alla de sociala krav, som var det yttersta målet med Gunnar och Alva Myrdals bok. Hyresbidrag, barnbidrag, skolluncher osv. - men krisen i befolkningsfrågan kvarstår - i ännu högre grad - därför att det inte är en social eller ekonomisk kris utan just en moralisk kris.

Nationalismen en förenande länk

Här har vi några av orsakerna till att BSS och Framstegspartiet har gått ihop för att bilda Sverigepartiet. Det gäller att skapa en ny nationell anda och solidarisk uppslutning kring de nationella värdena. Ett huvudvillkor - om Sverige skall räddas - är att Sverige förblir svenskt. Ett land och ett folk med en egen identitet blir starkt och lyckligt och känner att det är en lust och mening med att bo och verka.

Alla de oroliga frågor, som medborgarna ställer sig idag förbigås mestadels av gammelpartierna med tystnad. Många av frågorna är tabubelagda, därför att man inte har några svar eller lösningar på dem. Men för Sverigepartiet finns inga tabubelagda ämnen. Vi vill göra vårt bästa för att besvara alla frågor - och vi kommer att göra vårt yttersta för att försvara den svenska folkstammens rättmätiga intressen i dess eget land.

Det är vår förhoppning, att alla nationellt sinnade människor i det här landet oavsett var man står i den ekonomiska politiken - till höger eller till vänster - skall kunna ansluta sig till oss. Nationalismen skall vara den förenande länk, som håller oss samman och som brygger över alla ev. inre intresse motsättningar.

Stopp för flyktingströmmen

Vår främsta uppgift i egenskap av valdeltagande organisation blir att söka få ett definitivt stopp för flyktingströmmarna från utomeuropeiska länder. Under 1984 till 1985 kom 36.320 flyktingar. 18.160 per år till Sverige. Över 8000 av dessa saknade pass, vilket har gjort det så gott som omöjligt att kontrollera deras identitet och bakgrund. Enligt Säpo finns säkerligen många hemliga agenter dolda bland dessa. Främmande makt utnyttjar givetvis den svenska flatheten och smugglar in sina agenter lätt och smidigt. Spetnaz-soldaterna kommer in den vägen med uppgift att vid behov kunna mörda. Grova förbrytare, som önskar byta identitet kan naturligtvis också slinka in som passlösa flyktingar. Det är typiskt för den svenska flatheten, att när man i Frankrike inför visumtvång för att kunna kontrollera en utlännings uppehållstillstånd, så kräver Sverige inte ens pass för att kunna kontrollera den sk. flyktingens identitet.

Invandrarministern och chefen för Invandrarverket uppmanar ideligen kommunerna att bygga fler bostäder för flyktingarnas kommande behov. Man vill påminna kommunalpolitikerna om att avtalen med invandrarverket inte är någon engångs- eller tvågångsföreteelse. Nej då också för 1988, 89, 90, 91 osv. vill invandrarverket skriva nya 3-årsavtal med kommunerna om flyktingmottagning.

Om vi alltså idag har ca 120.000 flyktingar och genomsnittet för de kommande tio åren blir ca 15.000 per år, så har vi drygt 250.000 om tio år. En kvarts miljon muslimer uppblandade med litet negrer och kineser och zigenare från de östeuropeiska staterna. Hur kommer ett sådant Sverige att se ut?

Ett par hundra tusen muslimer kommer dessutom givetvis att kräva egna moskéer, och inte bara det. Man kommer att kräva egna mullor som skall undervisa dem själva och deras barn. Ni hör ju själva att det är rena vansinnet. Håller man med vett och vilja på att förvandla det här en gång så fina landet till ett dårhus - då är det väl lika bra, att man säger det rent ut - och sätter upp skyltar vid gränsstationerna och på gränsbommarna, så vanliga turister får reda på vad man ger sig in i. Allting skall ju varudeklaras nu för tiden. "Ni passerar nu gränsen in till världens största dårhus" borde det stå.

Nej, vi vill ha ett totalstopp - ett idiotstopp, om man så vill för att sedan försöka reparera skadorna så gott det går. - En återflyttning av alla invandrare och flyktingar av utomeuropeiskt ursprung, som har kommit in i landet efter 1960. Och de skyldiga skall straffas. Det är en sak nämligen, som de har glömt bort alla dessa viktigpettrar, som har hjälpts åt att förstöra det här landet. Kjell Öberg, Thord Palmlund, Anita Gradin, Karin Andersson, Georg Andersson, Jonas Widgren m.fl. I allt sitt "humanitära" nit har man glömt bort att Sverige är en nation och som sådan har rätt att kräva en så stor homogenitet som möjligt på det etniska, språkliga, kulturella, historiska och även på det religiösa området. Detta är en minnesförlust av dessa politiker som är brottslig. Det hoppas jag att de en dag skall komma underfund med.

I sammanhanget vill jag påminna om vilka krafter som mest ligger och trycker på våra sk. myndigheter, om nu någon inte skulle känna till detta. På ledarsidan i Expressen avslutar man ofta sina angrepp på tidigare BSS och Sverige med utropet "Bevara Sverige Blandat". Detta är idealet i Nordens största tidning.

Folkpartiet, som ju har fått in en massa förrädare i riksdagen genom valet 1985 krävde i början på juli 1986 att direktavvisningarna vid gränsen skall upphöra.

Regeringens avtal med DDR om att flyktingar utan visum skall stoppas på vägen hit ondgör man sig våldeliga över.

Folkpartiet klagar också på att flyktingar utan pass skall tvingas lämna fingeravtryck och foto. Naturligtvis är det Maria Leissner, som leder Folkpartiets flyktingpolitiska grupp, som ligger bakom alla dessa galenskaper. Och hur går det nu med sådana här krav från våra landsförrädare i riksdagen?

Asylutredningen kom med sitt betänkande den 25 september 1986:

- 1. Polisen skall inte i framtiden få fatta beslut om direktavvisningar av asyl sökande.*
- 2. Invandrarverket skall överta polisens uppgifter, och då vet vi ju hur det blir med den saken: Långbänken.*

FN:s Flyktingkommission UNHCR har också fått sin vilja fram och en ny lag beräknas klar för beslut i riksdagen i vår. Vi måste sluta upp att direktavvisa statslösa kurder till Libanon säger man på UNHCR:s lokalkontor i Stockholm.

Sverige skall alltså inte vara en suverän stat längre, utan det är FN:s flyktingkommisariat och förrädarna i Folkpartiet som skall bestämma, hur vi skall handla i framtiden i dessa för oss livsviktiga frågor.

En ny flyktingpolitik

En annan viktig punkt i vårt program är kravet på en ny och bättre kriminalpolitik. Bara det faktum, att totala antalet anmälda brott har ökat med 670 procent under en 30-års period, att antalet grova rån ökat med 1830 procent under samma period visar tillräckligt tydligt att den bedrivna politiken har varit fel från början till slut.

Polisen upprörs gång på gång, och protesterna är ofta högljudda mot att farliga brottslingar beviljas permissioner och släpps ut efter halva tiden. För mig är det obegripligt att människor över huvudtaget vill ägna sig åt polisyret under nuvarande lagstiftning.

En man som länge betecknats som Sveriges farligaste brottsling, Lars-Inge Svartenbrandt rånade ett postkontor i början på juni - 86. Trots ett tolvårigt interneringsstraff har han kunnat röra sig helt fritt i samhället: Han hade på egen begäran blivit intagen på Sätters sjukhus. Det är klart, att han visste i förväg, att han skulle beviljas rikligt med långa permissioner, om han bara sköter sig exemplariskt under de första korta permissionerna. Så resonerar ju alla brottslingar. Det behöver man ju inte vara överintelligent för att räkna ut. Men psykologerna och de liberala kriminalvårdarna gnuggar händerna - Nu har han kommit tillbaka efter de tre första permissionerna - nu skall vi ge honom en lång veckoslutspermission utan bevakning - precis vad brottslingen hade väntat på hela tiden. Och figurer som Jarl Hjalmarsson och fängelsedirektörer och överläkare på Sätters sjukhus uttrycker sin besvikelse - men man fortsätter som förut med nya experiment - och med nya mord med nya rån. Det är det svenska folket, som blir lidande, offren för deras outtröttliga experimentlusta. Man ger våldtäktsmän medicin och terapi och sedan släpper man ut dem och iakttar med intresse hur det skall gå. När en ny kvinna ligger där och sprattlar i busken, så konstaterar man bara, att det gick inte den här gången heller. Då får vi väl försöka med ännu starkare medicin.

Skall vi finna oss i allt detta? Alla minns väl det upprörande och snart klassiska experiment "I väntan på Godot" på Statsteatern i Göteborg. En av skådespelarna en 33-årig spanjor, dömd till 6 år för grova narkotikabrott lever nu i högönsklig välmåga i Mallorca med hustru och barn, och fortsätter att smuggla narkotika till Sverige. Av de fyra övriga, dömda till 6-7,5 år för grova narkotikabrott, har polisen ännu inga spår. -När larmet så småningom gick på stadsteatern kl 18.00 på kvällen efter en hel dags tålmodigt väntande på internerna, befann sig den 33-årige spanjoren redan i Barcelona. Jag undrar bara. Skall vi behöva finna oss i detta och liknande påhitt?

Att göra svensk kriminalvård till en lekstuga för en rad liberaler och viktigpettrar. Marianne Håkansson vid Kumlaanstalten säger att de fem inte någon gång under det årslånga projektet missbrukat förtroendet, och att hon nu var djupt besviken över deras handlande. För varje gång de spelade upp pjäsen under repetitionerna fick de litet större frihet varje gång, för att de skött sig så bra säger hon. Men herre Gud - Det är just detta dom har räknat med redan från början. Att friheten skall bli tillräckligt stor för att hinna ordna nödvändiga saker för att sticka. Vi i Sverigepartiet kan inte finna oss i sådant här. Svenska folket har inte gjort sig förtjänt av en sådan här behandling av lycklare. Men vi tillhör inte dem, som ropar på fler poliser, fler kampanjer, fler kuratorer osv. Det är inte där bristerna ligger - utan i själva lagstiftningen och tillämpningen av lagen. Vi anser att man inom ramen för de resurser, som finns skall kunna lösa det hela tillfredsställande.

En ny och vettigare befolkningspolitik

Som jag tidigare nämnt önskar vi en ny familjepolitik och en ny befolkningspolitik, som syftar till att höja nativiteten för den svenska folkstammen - att motarbeta den kontinuerliga befolkningsminskningen - och att äntligen låta oss slippa en invandring av arbetskraft från andra länder.

För att nå detta mål krävs en återgång till fyrabarnsfamiljer bland svenskarna under mycket lång tid. Till att börja med måste den fullkomligt ansvarslösa liberala abortlagen avskaffas och ersättas med en ny lag, som endast berör de medicinska fallen. Det är märkligt, att en sådan ändring av lagen inte har skett för länge sedan. En samordning mellan adoptionsbehov måste därefter genomföras. På så sätt kan vi äntligen få ett slut på adoptionerna från främmande länder på mellan 1500-2000 barn per år huvudsakligen från Indien, Colombia, Korea och Sri Lanka och Afrika. Detta är ett kvalificerat vansinne, som har pågått alltför länge helt i klass med abortlagen och invandrings- och flyktingpolitiken för övrigt.

Ibland frågar man sig förtvivlat, om svenska politiker och myndighetspersoner är födda helt utan varje tillstymmelse till självbevaringsdrift.

Endast ett homogent och familjevänligt samhälle har förutsättningar att skapa sunda och goda livsbetingelser. Familjen är och förblir samhällets kärna, den cell varur samhället växer fram och livet kretsar kring - medan ett familjeavogt samhälle som t.ex. det socialdemokratiska hotas av att råka i upplösning och att så småningom dö ut. Det är inte utan orsak som vi nu lägger ner skolor på löpande band och avskedar lärare på grund av det minskade barnunderlaget. Att vi lägger ner regementen pga för litet antal rekryter osv.

Nej, Sverigepartiet vill verka för ett starkt stöd till barnfamiljer och underlätta för mödrarna att vara hemma hos barnen under de första viktiga åren i barnens liv. Familjens status skall samtidigt höjas och mödrarnas insatser i hemmet uppvärderas och belönas på ett sätt så att den nuvarande trenden kan brytas och att det svenska folket en dag skall kunna se framtiden an med glädje och tillförsikt.

Sven Davidson"

Så får man tycka

Vissa åsikter är tillåtna i Sverige och vissa är det inte - så enkelt är det. Sverige är alltså inte någon verklig demokrati. Åsikter som är tillåtna är bland annat de som jag här väljer att ge exempel på.

I Kommunalarbetaren den 27 november 1987 skrev Camilla Wettergren bl a följande:

"För min del tycker jag det är mycket snyggare med mörkt hår, gärna svart, än med råttfärgat eller halvblont. Självt har jag alltid önskat att jag vore mörkhårig i stället... Det är bra mycket snyggare än den grisskära hy som vi blekansikten brukar ha; särskilt om vinterhalvåret. Dessutom är ju chokladbrunt årets modfärgJag tycker att de vackraste människorna i världen är de som är produkter av en ljus och en svart människa... Tänk bara vilken varierad matkultur Sverige har fått

tack vare alla invandrare. Annars hade vi fått hålla oss till fläsk och bruna bönor, sill och potatis... Utan folkvandringarna hade vi kanske fortfarande jagat vildsvin med stenyxor."

Och i Damernas Värld i augusti 1987 skrev Stefan Andhé:

"Vi ska vara tacksamma att det kommer hit människor från andra länder långt borta. Av många skäl. Den estetiska synpunkten, till exempel, vore det dumt att bortse från. Det är det alltid. Det kommer att göra oss svenskar, som har en förmåga att se ut som potatisar som har förvarats länge i ett mörkt utrymme, gott att bli en smula uppblandade med tjockt blankt blåsvart hår och varma blixtrande ögon. "

Sverigedemokraterna uppstår

De praktiska problemen var så många att vi från BSS beslutade oss för att lämna Sverigepartiet, som både namn och rörelse bakom oss och starta en helt ny verksamhet. Allt material var ju ändå spårlöst borta. Även de privata tillhörigheter som fanns i den gamla partilokalen på Södermannagatan på Södermalm hade nu försvunnit i Herrmanns händer.

Den 6 februari 1988 samlades jag, Sven Davidson, Jerker Magnusson och en del andra och beslutade om att bilda ett nytt parti, nytt partiprogram, nya stadgar och ny organisation. Det var ju lite trögt i början eftersom vi tvingades starta från början helt utan material. Värden för hundratusentals kronor hade försvunnit i händerna på de uteslutna och var borta för alltid. Vi tvingades långsamt bygga upp allt från grunden, med det gick fortare än tidigare eftersom vi trots allt hade skaffat oss vissa erfarenheter som hjälpte oss i denna situation.

DEL 23:

Sjöbo - ett demokratiskt föredöme

För att så effektivt som möjligt kunna sprida ut de flyktingar som kommer till Sverige låter man invandrarverket teckna kontrakt med kommunerna om flyktingmottagande. Kommunerna ges löfte om viss ekonomisk ersättning och på så sätt hoppas man kunna placera ut alla flyktingar som kommer till Sverige. I den lilla Skånekommunen Sjöbo med ca 15 000 invånare beslutade sig en majoritet av centerpartister och moderater för att säga nej till mottagande av flyktingar.

Den 25 januari 1988 skrev centerpartisten *Sven-Olle Olsson* en motion till centerns partistämma, där han ifrågasatte invandringens storlek och föreslog "att centerpartiet verkar för en starkt begränsad flyktinginvandring, så att denna någorlunda överensstämmer med tillgången på service, bostäder och framför allt arbete". Sven-Olles krav var egentligen ganska små och borde inte ha väckt uppmärksamhet utanför det egna partiet. Den politiska processen förs ju framåt endast genom att politiken granskas, kritiseras och debatteras.

Men Sjöbocenterns inställning upprörde internationalisternas känslor. Skulle någon kommunpolitiker verkligen våga säga nej till flyktingmottagande? Denne politiker visste uppenbarligen inte sitt eget bästa!

Sjöbopolitikerna hade emellertid klart perspektiv på tillvaron och såg till kommunens bästa och även Sveriges bästa i första hand. Som folkets valda representanter kände dessa politiker väl till väljarnas önskemål, till skillnad från så många andra politiker som ser till sitt eget bästa i första hand eller är för fega och undfallande inför påtryckningar från myndigheter eller journalister.

Sven-Olle Olsson, Per-Ivar Magnusson och Börje Ohlsson kände sina väljare och var modiga nog att öppet upprepa sin kritiska hållning om den förda invandringspolitik. De insåg också att det hela inte skulle handla bara om 15 flyktingar, utan att detta bara vara en första början där sedan anhöriga, släktingar och deras anhöriga skulle snabbt mångdubbla antalet. Efter att ha blivit utsatta för diverse hetskampanjer lyckades moderaterna och centern i Sjöbo genomdriva ett beslut om att kommuninvånarna själva skulle få avgöra om kommunen skulle ta emot flyktingar eller ej.

Så snart det blev känt att det skulle bli folkomröstning i Sjöbo bröt hetskampanjerna ut i massmedia. Ledande politiker pekade finger och menade att det var "odemokratiskt" och "omoraliskt" att rösta om flyktingmottagande, trots att en folkomröstning borde betraktas som den yttersta formen av demokrati. Sanningen bakom kampanjen mot folkomröstning var rädsla för resultatet. Alla de som under många år härntvättat svenska folket på skattebetalarnas bekostnad såg nu sin situation hotad. Nu riskerade de att avslöjas som fräcka bedragare eller hänsynslösa förtryckare, när de pådyvlat svenska folket en för Sverige skadlig och extrem invandringspolitik där befolkningen riskerar att bytas ut på bara några generationer.

Massmedias hatkampanjer mot Sjöbo fortsatte och kommunen utmålades som ett slags nazistnäste. Indicierna som man byggde anklagelserna på var att några nazister besökte Sjöbo på 30-talet.

Men de journalister som söker sådana kopplingar har antingen hallucinationer eller är medvetet ohederliga. Självfallet har någon enstaka 30-talsnazist inte ett dyft med Sjöbocenterns inställning till flyktingpolitiken att göra.

Sjöboskriften

När det någon vecka före valet plötsligt dök upp en skrift i hushållen i Sjöbo upprördes massmedia över att skriften innehöll sakliga och välformulerade argument mot den förda invandringspolitiken och att innehållet var ett stöd för Sjöbocentern och NEJ-sidan (de som i folkomröstningen skulle rösta NEJ till flyktingmottagande). Massmedia hittade inga angreppspunkter i skriften, men kallade den rasistisk trots att justitiekanslerns meddelat att det inte förekom några rasistiska formuleringar i texten.

Skadeglada blev många journalister när de upptäckte att en av skriftens författare, professor *Göran Englund* (den andre var tekn dir *John Wilthorn*), var medlem i den "fascistiska" Nysvenska rörelsen. Nu skulle tillfälle ges att håna Sven-Olle genom att koppla honom till "fascism".

Trots att Göran Englund undertecknat skriften som privatperson och ej som representant för NSR skrevs det spaltmeter om "samarbetet mellan centern och Nysvenska rörelsen". En ren lögn alltså! Alla dessa förvirrade journalister som rimligen borde veta bättre brydde sig inte om att ta reda på fakta. Ett exempel: den 8 september 1988 skrev Aftonbladets Stefan Holgersson att skriften var rasistisk. Men vid en kontroll från Sverigedemokraternas sida framgick det att han inte ens hade läst den och inte visste vad den innehöll.

Sjöboskriften citerade Tage Erlander som 1965 sade i riksdagen angående amerikanska och svenska förhållanden:

"Vi svenskar lever ju i en så oändligt mycket lyckligare situation. Vårt lands befolkning är homogen, inte bara i fråga om rasen utan också i många andra avseenden."

Därpå visades med ytterligare ett citat hur synen har förändrats. Utrikesminister Sten Andersson sade i FN 1987: "Sverige har på några få årtionden förvandlats från ett befolkningsmässigt homogent samhälle till ett mångnationellt."

Olof Johansson hotar med uteslutning

Den store förespråkaren för en "generös flyktingpolitik", centerledaren Olof Johansson, hotade med åtgärder mot Sjöbocentern och menade att partistyrelsen skulle kunna blixtkallas för att behandla en eventuell uteslutning av centermedlemmar i Sjöbo. Olof Johansson tog så kraftigt avstånd mot de ledande centerpartisterna i Sjöbo att han inte ville betrakta dem som centerpartister.

- De sprider vilseledande uppgifter om att de är centerpartister, och det är de ju uppenbarligen inte, sade Olof Johansson.

Olof Johanssons ilska visade sig öppet mot de ansvarsfulla centerpolitikerna i Sjöbo som lojalt och troget valt att göra sitt bästa för sina väljare. Per-Ivar Magnusson har lojalt arbetat för centern sedan 40-talet. Olof Johansson sade vidare:

- Det är bara formaliteter som hindrar att ett antal centerpartister i Sjöbo sparkas ur partiet före valet. Domen kommer vid partistyrelsens sammanträde den 5 oktober.

Vidare framhöll Olof Johansson bl a att Sven-Olle Olsson "brutit mot partilinjen genom beslutet om folkomröstning".

- Centern anser officiellt att man inte kan rösta om medmänsklighet, sade Johansson vidare.

Sven-Olle kritiserar folkpartiet

Fem dagar före valet och folkomröstningen blandade sig även moderatledaren Carl Bildt i striden och uppmanade i ett brev samtliga medlemmar i Moderata Samlingspartiet i Sjöbo att rösta JA till flyktingmottagande.

Enligt massmedia kände sig JA-sidan mycket segerviss några dagar före valet. Detta skulle bl a bero på den negativa publiciteten kring kopplingen till Nysvenska rörelsen.

Fyra dagar före valet skrev Sven-Olle Olsson en debattartikel i Skånska Dagbladet, där han kritiserade dem som med tvivelaktiga argument ville öppna portarna för sk flyktingar. Så här skrev Sven-Olle bl a:

"Jag kan inte underlåta att beröra en av de ledande folkpartisternas agerande under senare tid. Det är Vincent Kärager jag då tänker på. Han har enligt min mening grovt förolämpat kommuninvånarna som varande en samling inavlade individer. I vart fall den jordbrukande delen av vår befolkning har helt klart för sig det negativa i detta av förakt präglade uttalande om sjöboborna. Jag har för min del svårt att förstå att man överhuvudtaget aspirerar på att företräda befolkningen under sådana omständigheter..."

"I flyktingfrågan har både socialdemokraterna och folkpartisterna genom bl a Vincent Kärager klart deklarerat att ett eventuellt 'Nej' i flyktingomröstningen tänker man inte respektera. Detta gör det ytterligare angeläget för dem som röstar "Nej" att också tillse att de två partier i kommunfullmäktige, som stöder folkomröstningen - alltså centern och moderaterna - får fortsatt majoritet i fullmäktigeförsamlingen."

"Speciellt ni som i vanliga fall inte röstar på centern eller moderaterna: överväg möjligheten att låna er kommunala röst till antingen oss i centern eller moderaterna i detta val. Det kan få utomordentligt stor betydelse för framtiden, inte bara för oss sjöbobor utan för hela landet. Ni skall också veta att 100 000-tals människor i vårt land avundas sjöbobornas möjlighet till påverkan i denna så viktiga fråga. Denna möjlighet har ni fått genom ett fast och konsekvent uppträdande från våra båda partier."

Rungande seger - usel valvaka

När TV den 18 september började sin valvaka utlovade man även att redovisa resultatet från folkomröstningen i Sjöbo. För oss som följde valvakan blev den en bekräftelse på hur t ex TV agerar i vissa sammanhang.

Åsikter som inte är allmänt accepterade av regering eller riksdag ska sopas under mattan. Därför innehöll valvakan inga klara besked eller analyser med anledning av utfallet i Sjöbo. Journalisterna själva är ju i allmänhet medlöpare och internationalister, därför hade de inte den minsta förståelse för den rungande NEJ-segern.

I efterkommentarerna försökte sig en del tidningar på att bortförklara segern på olika sätt. Någon hävdade t ex att segern var en protest mot politisk påverkan från Stockholm. Ingen försökte sig på att finna orsaker i det faktum att resultatet var en följd av den extrema svenska

invandringspolitiken.

Företrädare för JA-sidan blev så svårt chockade av valresultatet att några av dem beslutade sig för att flytta från Sjöbo. De stod uppenbarligen inte ut med tanken på att tvingas se så många människor med andra åsikter i ögonen. Så var det med den "förståelsen för andra folk" som JA-sidan gjort sig till tolk för. Uppenbarligen ska andra människor tvingas acceptera främmande religioner, kulturer och raser, men själva kan de inte ens acceptera andra åsikter, utan började gråta då de upptäckte att verkligheten var något annorlunda än de föreställt sig.

Den 24 september intervjuades Sven-Olle Olsson i den kristna tidningen Dagen. Där berättar Sven-Olle att han saknar ett politiskt parti i Sveriges riksdag som säger nej till Sveriges nuvarande flyktingpolitik. Han berättade även att han inte avser att starta något nytt missnöjesparti. I händelse av en utslutning blir den praktiska konsekvensen att Sjöbocentern inte får delta i distriktsstämmor eller partistämmor.

- Tro inte att det här är en isolerad Sjöboföreelse. Den här folkomröstningen kunde ha hållits i vilken annan av landets 283 kommuner och jag tror för min del att det hade blivit samma majoritet som här. Det tror jag på fullt allvar. De kommuner som sagt ja till flyktingar tror jag har handlat mot folkviljan.

Visst har Sven-Olle rätt! Men faktum är att om inte hjärntvätten till förmån för massinvandring varit så intensiv under många år så skulle motståndet mot flyktingpolitiken ha varit ännu större. Och skulle välartikulerade flyktingmotståndare fått delta i debatten på lika villkor, så skulle varenda svensk inse farorna med massinvandring. Utslaget i Sjöbo är sannerligen glädjande och att det blev så stor NEJ-seger trots hjärntvätten visar att det finns en sund nationalkänsla i folkdjupet.

Det var också hjältemodigt av Börje Ohlsson, Per-Ivar Magnusson och Sven-Olle Olsson att ta strid mot etablissemanget eftersom de rimligen borde ha insett konsekvenserna. Det finns ju många exempel på personer som behandlats mycket illa därför att de framfört invandringskritiska synpunkter eller uttryckt en nationalistisk ståndpunkt.

Sjöbotrojkan utsluts

Anonyma hotelser framfördes också till Sjöbos flyktingmotståndare, och en jaktstuga som tillhörde en Nej-anhängare brändes ned.

Vi har fått ett samhälle där ett fåtal extrema internationalister kan tysta opinionsbildningen genom att skrämra invandringskritiker till tystnad med mycket enkla metoder. Man kränker dem genom att kalla dem vid öknamn och använder sig av fula personangrepp.

Onsdagen den 5 oktober 1988 skulle centern avgöra om Sjöbotrojkan skulle utslutas eller ej. Strax efter halv fyra på eftermiddagen kom meddelandet att Börje Ohlsson, Per-Ivar Magnusson och Sven-Olle Olsson utslutits ut centerpartiet. Centerledaren Olof Johansson angav som skäl att de utslutna agerat olämpligt i flyktingfrågan och haft samröre med Nysvenska rörelsen. Men eftersom de utslutna haft varken "samröre" eller "samarbete" med Nysvenska rörelsen föreföll det uppenbart att man fabricerade skäl att utsluta tre för centerledningen obekväma personer.

Exemplet Sjöbo har visat att det inte går att driva en invandringskritisk opinion ens inom etablissemanget. Därmed har etablissemanget än en gång trampat på demokratin och offentligt slaktat företrädare för en invandringskritisk opinion.

Aftonbladets hetskampanj

När det gäller just Sjöbo så har internationalisterna haft svårt att formulera sakliga motargument och istället gjort personliga påhopp på Sven-Olle. Han har i Expressen kallats "Svin-Olle", men rekordet slogs nog av Aftonbladet som den 26 september publicerade en sk "dikt" på "kultursidan" (?). Så här lød den:

Det fula trynet i Sjöbo

Du har ett fult tryne Sven-Olle, liksom de andra svinen i din sjöbostia. Vilken skadlig näring har du förätit dig på? Är det stekt fläsk och kokt gröt med grädde? Det är en ensidig kost som förstockar.

Men den alldeles råa och lidande världen strax utanför din egen hank och stör har du mage nog att ignorera och förskjuta. Vad är du rädd för, Sven-Olle?

Att sittfläsket skall börja brinna?. Vem är du rädd för, Sven-Olle?

Att någon där utanför skall komma? Att någon utanför skall komma och ta maten ur munnen på dig.

Oroa dig inte!

Ingen vettig människa vill dela ditt bröd!

Siv Arb

De vedervärdigheter som etablissemanget står för i sina angrepp mot oliktankande är så primitiva och råa att om samma argumentation använts mot invandrare skulle det bli klappjakt på författaren och utgivaren hade dömts för hets mot folkgrupp.

Hederliga, lojala och patriotiskt sinnade svenskar kränks och utsätts systematiskt för förnedrande behandling.

DEL 24:

Landsförrädare styr Sverige

Det hycklande och inkonsekventa samhälle som Sverige utgör idag och som berömmar sig för att vara rikt, humanitärt, ansvarsfullt och rättvist, är styrt av en vämjelig sammansättning av landsförrädare och quislingar, som gjort Sverige till en förtryckarstat av internationell blandkaraktär.

Rapport, Dagens Nyheter och Expressen bestämmer vad du ska tycka och om du inte passar in riskerar du att ställas på bar backe.

Tiden manar alla svenska män och kvinnor som vill behålla sitt land att ta strid mot landsförräderi och förtryck. Om vi verkligen vill behålla vårt land så måste vi kämpa för det.

Om vi är för fega eller bekväma för uppoffringar, kommer vi att tvingas se hur landet tas ifrån oss och bit för bit läggs i händerna på främlingar. Den svenske mannen, som varit både viking och karolin, som blött och dött för fosterlandet för att ge oss en framtid, måste nu åter rusta sig för strid.

Upp till kamp för vårt nordiska arv innan det tas ifrån dig!

Snart kan det vara för sent!!!

(Ur sverigedemokraternas tidning Sverige-Kuriren nr 3/4 88)

Sverigedemokraterna ställde upp i valet

Valresultatet för Sverigedemokraterna blev 1.118 i riksdagsvalet, och det var ingen dålig siffra för en så svag grupp som vi då var, med nytt namn och dålig ekonomi. Rösterna fick vi huvudsakligen från våra lojala anhängare. Vi blev därmed den största av de små grupperingar som krävde en minskning av invandrings- och flyktingströmmen till Sverige.

Oavsett hur det kommer att gå för just Sverigedemokraterna så är det ingen tvekan om att de

nationella idéerna har etablerat sig ordentligt bland gemene man. Men inget politiskt parti har ännu lyckats bryta igenom den massmediala barriär som hindrar varje politisk avvikare från att etablera sig. Denna process är svår i Sverige och framtiden får utvisa om något parti kan klara av att både nå stora framgångar och sedan lösa Sveriges allvarliga problem. Utan aktiva insatser från enskilda svenska män och kvinnor kommer det inte att gå. Med sådana insatser finns det i alla fall hopp.

Att vara svensk och motståndare till den förda invandringspolitiken i Sverige är ungefär lika illa som att vara oliktankande i en totalitär kommunistisk stat. Den som engagerar sig för att minska invandringen riskerar allt från trakasserier till avsked från sitt arbete. Eller t.o.m. att dödas om det vill sig illa.

Enda skillnaden är att medan förtryckarregimerna i öst nu faller den ena efter den andra, är förtrycket av oliktankande i fråga om den svenska invandringspolitiken ännu 1990 lika starkt som någonsin.

BSS - ett försök att väcka debatt gavs ut i juni 1990.

Baksidestexten på boken lyder: *"För att kunna fortsätta sin massinvandring måste staten beskära yttrandefriheten och/eller skrämma invandringskritiker till tystnad"*

Innehållet är saxat från Jan Millds hemsida: <http://www.bgf.nu/bss/>
